

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

AZ EFÉZUSI LEVÉL

Idézetek a bibliatanulmányokhoz

2023. július, augusztus, szeptember

---

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2023 – Viața și Sănătate Kiadó, Pantelimon, România
A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:
E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő
Fordította: Bartha Sándor
Korrektúra és tördelés: Czinkota Judit Orsolya

Megjegyzés:
Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITE, ELLEN G.

Az Efézusi levél / Idézetek a bibliatanulmányokhoz /
2023. július, augusztus, szeptember / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon, Viața și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-386-0

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Pál és az efézusiak	5
2. Isten hatalmas, Krisztus-központú terve	13
3. A felmagasztalt Jézus ereje	21
4. Hogyan ment meg bennünket Isten?	29
5. Engesztelés az emberek között: a keresztt és az egyház	37
6. Az evangélium titka	45
7. Krisztus testének egysége	53
8. Krisztus testének egysége	61
9. Krisztus által formált élet és Lélek-ihlette beszéd ...	69
10. Férj és feleség – együtt a keresztnél	77
11. Maradékalan hűség Krisztus iránt	85
12. Álljatok meg!	93
13. Békeharcban	101
14. Az Efézusi levél mondanivalója	109

1.

PÁL ÉS AZ EFÉZUSIAK

Június 24., szombat délután

Pál minden keresztény élő példaképe, hiszen Isten dicsőségéért élt és halt meg. Szavai napjainkig hangzanak: „Nekem az élet Krisztus”; „Isten őrizz, hogy mással dicsekedjem, mint Urunk Jézus Krisztus keresztségével, aki által a világ megfeszítetett számomra és én a világ számára.” Aki valamikor szentjei személyében Krisztust üldözte, most a Krisztus keresztségét emeli magasra a világ előtt. Pál szíve izzott az emberekért, s minden erejét a megtérítésüknek szentelte. Nem élt nála lemondóbb, buzgóbb, fáradhatatlanabb munkás. Pálnak Krisztus volt az élete, és a Krisztus cselekedeteit cselekedte. Áldásait, mint megannyi mások áldására fordítható előnyt értékelte. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1112. o.

A mennyei tanács gondoskodott róla, hogy az emberek, bár törvényszegők, ne vesszenek el engedetlenségükben, hanem a Krisztusba mint helyettesükbe és kezesükbe vetett hit által Isten kiválasztottaivá válnak. Eleve elhatározva, hogy minket Jézus Krisztus által fiaivá fogad akaratának jókedve szerint. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, hiszen eléggé gondoskodott erről, mikor egyszülött Fiát váltságul adta mindenekért. Az elkárhozó azért kárhozik el, mert nem volt hajlandó Jézus Krisztus által Isten gyermekévé válni.

A Föld megalapítása előtt szövetség jött létre, hogy aki engedelmeskedik, aki a bővülködő kegyelem által szentté válik jellemében, és a kegyelem elfogadása által Isten előtt feddhetetlenné, Isten gyermeke lesz. Ezt az örök szövetséget kapta Ábrahám ezerkilencszáz évvel Krisztus eljövetele előtt. Jézus emberi voltában mély érdeklődéssel és igen komolyan figyelte az embereket, vajon elfogadják-e a felajánlott gondoskodást. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1114. o.

Amivel Fiának kedvezett – elfedező áldozatát elfogadva –, abban népét is részesíteni fogja. Akik szeretetben azonosították magukat

Krisztussal, azokat szeretett Fián keresztül fogadja el. Ezek Krisztussal együtt szenvedték el a legmélyebb megaláztatást. Megdicsőülése ezért fontos esemény számukra, mert Isten Krisztusban fogadja el őket. Úgy szereti őket, ahogy Fiát szereti. Isten és a hívő között Immanuel áll, kinyilatkoztatva választottainak az Úr dicsőségét. Hibáikat és törvényszegéseiket szeplőtlen szentségének öltözékével fedezi be. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1115. o.

Június 25., vasárnap

Amikor [Pál] közvetlen kapcsolatba került Efézus bálványimádó lakosaival, isteni erő kerítette hatalmába. Az apostolok nem tehettek csodát bármikor, ahányszor csak akartak. Az Úr viszont arról biztosította szolgálait, hogy ez a különleges erő akkor áll majd a rendelkezésükre, amikor hozzájárulhat Isten ügyének előmeneteléhez és az ő nevének felmagasztalásához. Mint a fáraó udvarában Mózesnek és Áronnak, az apostoloknak is meg kellett védeniük az igazságot a varázslók hamis csodáival szemben, ezért az általuk most véghezvitt csodák már nem olyan jellegűek voltak, mint korábban... A Szentírás pedig kijelenti, hogy az Úr Pál keze által tett csodákat, és így nem a Pál, hanem a Jézus Krisztus neve lett felmagasztalva. – *Sketches from the Life of Paul*, 135. o.

A varázsló tankönyvek elégetésével az efézusi megtért hívők bizonyították, hogy amit eddig annyira szerettek, most megutálták. Varázslásukkal eddig különösen Istent bántották meg, és saját lelküket veszélyeztették. Most azonban annyira nyilvánvalóvá vált ellenségük a varázslással szemben, hogy igazi megtérésükről tettek bizonyosságot e cselekedetükkel.

Ezek a jövődömondó könyvek szabályokat és formulákat tartalmaztak a gonosz lelkekkel való érintkezésre. Előírásokat Sátán tiszteletére; irányításokat arra vonatkozólag, miként kell őt segítségül hívni, és hogyan lehet felvilágosítást kapni tőle. Ha a tanítványok megtartották volna ezeket a könyveket, magukat tették volna ki a kísértésnek; ha pedig eladják, mások forognak a kísértés veszélyében. Mivel azonban elszakadtak a sötétség birodalmától, nem riadtak vissza semmiféle áldozattól, hogy hatalmát letörjék. Így diadalmaskodott az igazság az emberek előítélete és pénz utáni vágya fölött.

Krisztus hatalmának ezen megnyilatkozása által a kereszténység nagy győzelmet aratott a babona fellegvárában. Az esemény hatásai sokkal nagyobbak voltak, mint amennyire azt Pál értékelte. Ez a hír Efézből kiindulva messze elterjedt, ami által Krisztus ügyét előbbre vitte. Hosszú idő elteltével is, amikor az apostol már régen befejezte földi pályafutását, élénken éltek az események az emberek emlékezetében, és lelkek megnyerésének eszközéül szolgáltak az evangélium számára. – *Az apostolok története*, 288–289. o.

Az Úrnak különleges munkát kell elvégeznie mindannyiunk életében... Szolgáljuk Isten dicsőségét minden törekvésünkkel! Dolgozzunk, és vessük latba Istentől nyert képességeinket. Fogadjuk magunkba a világosság sugarait, hogy Isten kegyelme az isteni hasonlatosság szerint átformálhasson. Az egész menny arra vár, hogy végtelenül gazdag áldást árasszon azokra, akik a földi történelem utolsó napjaiban Isten művének szentelik az életüket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 272. o.

Június 26., hétfő

Demeter azt hangoztatta beszédében, hogy mesterségük tönkremegy, és „semmibe sem vétetik”. Ezek a szavak mutatják az igazi hátterét úgy az efézusi lázadásnak, mint annak a sok üldözésnek, melyet az apostoloknak munkájuk közben el kellett szenvedniük. Demeter és munkatársai látták, hogy az evangélium tanítása és terjedése szobrászüzemüket veszélyezteti. A pogány papok és művészek bevétele forgott kockán, és ezért szívtották a leghevesebb ellenállást Pál apostollal szemben.

A városi jegyző és több főtisztviselő határozata felmentette Pált az emberek előtt minden törvényellenes cselekedet vádjától. Ez a kereszténység újabb győzelmét jelentette a tévelygés és babona fölött. Isten a városi hatóság egyik tisztviselőjét használta fel, hogy apostolát igazolja, és a lázongó csőcseléket megfékezze. Pál szívből hálás volt Istennek azért, hogy megmentette az életét, és hogy a kereszténység hírneve az efézusi lázadás miatt nem szenvedett csorbát. – *Az apostolok története*, 295. o.

A nyilvános igehirdetések mellett Pál házról házra járva szólította fel az embereket, hogy higgyenek Jézus Krisztusban, és térjenek Istenhez. Otthonaikban találkozott az emberekkel, könnyek között kérlelte őket

mutatta be nekik az isteni tanításokat. Jézus is közvetlen kapcsolatot teremtett az emberekkel. Nem zárkózott el és nem távolodott el azoktól, akik a segítségére szorultak. Meg kell érintenünk azoknak a szívét, akiknek a mi szolgálatunkra van szükségük. Magyarázzuk az Írásokat, és mutassuk be Isten törvényeinek elvárásait a kételkedőknek, olvassuk fel nekik az ígéretekkel, a lemaradtakat bátorítsuk, a közömbösöket rázzuk föl, a gyengéket pedig erősítsük. – *Reflecting Christ*, 245. o.

Sátán ezer álcázott kísértést készített elő az igazság világosságában járók vesztére. Az az egyetlen biztos út számunkra, ha nem fogadjuk el a Szentírás új értelmezését, mielőtt még tapasztalt testvérek elé nem terjesztjük. Helyezzük azt kezükbe alázatos, tanítható lelkülettel, és ha ők nem látnak világosságot benne, fogadjuk el a döntésüket.

Sátán szüntelenül tevékenykedik, de csak kevesen tudják, mennyire leleményes, mennyire fáradhatatlan. Isten népe készüljön arra, hogy ellenáll a ravasz ellenségnek, mert ettől az ellenállástól reszket Sátán. Jobban ismeri hatalmának korlátait, mint mi, s tudja, hogy könnyen felülkerekedhetünk, ha ellenállunk neki és szembefordulunk vele. Isteni erő által a leggyöngébb szent is legyőzheti a gonoszt és összes angyalát. S ha erőpróbára kerül sor, Isten gyermeke bebizonyíthatja, hogy felülről kapott erőt. Sátán ezért hangtalanul lép, észrevétlenül mozdul, álcázza jelenlétét. Nem kockáztatja meg a nyílt ütközetet, nehogy felébressze a keresztyén szunnyadó erőit, s nehogy a hívő imában Istenhez forduljon. – *Maranatha*, 60. o.

Június 27., kedd

Így folytatja az apostol: „Hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben... hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.” Habár Isten teljessége áll a rendelkezésünkre, mi ennél kevesebb is megelégszünk! Azt gondoljuk, hogy elég csak ismerni az igazságot annak megszentelő ereje nélkül. A szomjunkt azonban csak az élet forrásának vize képes oltani. Mégsem térünk vissza újból és újból a forráshoz inni. Isten nem ezt tervezte számunkra. Lelkünknek szüntelenül epedezni kellene az élet vize után. Folyton keresni kell Krisztust és vágyódnunk a vele való közösségre. Csak a feddhetetlenség utáni éhség és szomjúság fog elvezetni bennünket az ő kegyelmének teljességére.

Hogy jutott el Énokh ilyen szoros kapcsolatra az Úrral? Úgy, hogy szüntelenül az Úrnál időztek gondolatai. Kimenetelekor és bemenetelekor egyaránt csak Isten jóságára, jellemének tökéletességére és szépségére gondolt. És mivel ezekben mélyült el, végül elváltozott az Úr dicsőséges képmására, hiszen szemlélve változunk el. – *The Signs of the Times*, 1887. augusztus 18.

Nemcsak kiváltsága, hanem kötelessége is minden egyes kereszténynek, hogy a lehető legszorosabb összeköttetésben éljen a Megváltóval, s hogy az isteni dolgokban gazdag tapasztalatokat szerezzen. Ekkor lesz élete termékeny jó cselekedetekben. Krisztus azt mondta: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete.” Ha jámbor, kegyes életű emberek életrajzát olvassuk, azt hisszük, hogy lehetetlen, hogy mi is hasonló tapasztalatokat szerezzünk. De ez korántsem igaz. Krisztus mindnyájunkért meghalt; megígérte, hogy sokkal inkább kész Szentlelkét azoknak ajándékozni, akik azt tőle kérik, mint amilyen szívesen a földi szülők látják el gyermekeiket értékes dolgokkal. A próféták és apostolok sem csoda által tökéletesítették keresztény jellemvonásaikat. Ők felhasználták azokat az eszközöket, amelyeket Isten a rendelkezésükre bocsátott; s akik hozzájuk hasonlóan buzgólkodnak, hasonló eredményeket fognak elérni.

Pál apostol az efézusi gyülekezethez intézett levelében kihangsúlyozza „az evangélium titkát”, „Krisztus kikutathatatlan gazdagságát”, és arról biztosítja a testvéreket, hogy szüntelenül imádkozik lelki jólétiükért. – *Megszentelt élet*, 83–84. o.

Június 28., szerda

„Kegyelem legyen mindazokkal, akik szeretik a mi Urunk, Jézus Krisztust romlatlanságban.” (Eféz 6:24)

Sokan keresztényeknek vallják magukat, mivel keresztény hitvallást tettek. Ám az igazságot nem valósítják meg a gyakorlati életükben. Hiányzik belőlük a hitből való szeretet, ezért nem is nyertek erőt és kegyelmet, amely az igazság szentségéből fakad. Az ember megvallhatja hitét az igazságban, de ha ez a hit nem teszi őt őszintévé, kedvessé, türelmessé, elnézővé, mennyei lelkületűvé, akkor az igazság átokká válik a számára, ő pedig befolyása által átokká a világ számára.

A világ az őszinte kereszténység bizonyítékaira szorul. Mindenfelé láthatunk névleges kereszténységet, ám ha Isten kegyelmének ereje látható a mi gyülekezeteinkben, akkor tagjaink Krisztus munkáját végzik. A természetes és öröklött jellemvonások átalakulnak. Lelkének bennük lakozása teszi képessé arra őket, hogy Krisztus képmását sugározzák, és kegyességük tisztaságának arányában arat majd munkájuk sikert. – *Isten csodálatos kegyelme*, 263. o.

Az előttünk álló mű olyan, mely az ember lényének minden erejét igénybe veszi. Erős hitet és állandó éberséget fog követelni. Lesz idő, amikor a nehézségek, melyekkel szembetalálkozunk, elbátortalanítóak lesznek. A munka nagysága megijeszt majd bennünket. És mégis szolgálói Isten segítségével diadalmaskodnak. Ezért, testvéreim, arra kérlek titeket, ne fáradjatok el a súlyos tapasztalatokban, melyek rátok várnak. Jézus veletek lesz. Szentlelke előttetek megy, előkészíti az utat, és segítőtök lesz a szükség és a nyomorúság idején.

Ezért térdet hajtok a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja előtt, aki igazi, édes Atya mindenkinek, aki gyermekének hívatik a mennyben és a földön, hogy erőt adjon nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy Lelke által megerősödjön a ti belső emberetek, hogy Krisztus éljen hit által bennetek, és a szeretet által meggyökerezvén és megalapozva megértsétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága, mélysége és magassága... és megismerjétek Krisztus szeretetét, mely minden ismeretet felülhalad, hogy beteljetek mindenféle isteni bőséggel. – *Életünk és munkánk*, 439. o.

Az apostol így imádkozott az efézusi hívőkért: „A mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon nektek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az ő megismerésében; és világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az ő elhívásának a remény-sége..., és mi az ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk.” (Eféz 1:17–19) Az isteni Lélek szolgálata – az értelem megvilágosítása és a Szentírás mélységes dolgainak megértése – volt az az áldás, amelyet Pál az efézusi gyülekezetnek kért. – *A nagy küzdelem*, 9. o.

Június 29., csütörtök

Az Üdvözítő meg akarta értetni a tanítványokkal azt az igazságot, hogy a zsidó és a többi nép között fennálló válaszfalat le kell dönteni. Azt tanította, hogy a „pogányok örököstársak” a zsidókkal, és „részesei az ő ígéreteinek Krisztus Jézusban az evangélium által” (Eféz 2:14; 3:6). [...]

Jézus ily módon világította meg a tanítványoknak azt az igazságot, hogy Isten országa nem elhatárolt terület. Ott nincs fajkülönbség vagy főnemesség, hanem nekik minden népnek hirdetniük kell az Üdvözítő szeretetének üzenetét. Igaz, hogy csak sokkal később értették meg tökéletesen, hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározva eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt, és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyiküinktől sem” (Csel 17:26–27). – *Az apostolok története*, 19–20. o.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Miért nem értjük meg ennek az ismeretnek az igazi értékét? A magasztos igazságok miért nem árasztanak fényt a szívünkbe, miért nem járják át egész lényünket, és miért nem ez a legfőbb beszéd tárgyunk?

Azzal, hogy Isten nekünk adta Igéjét, a rendelkezésünkre bocsátotta az üdvösségünk szempontjából elengedhetetlen összes igazságot. Noha emberek ezrei merítettek az élet vizének forrásából, az mégsem apadt ki. Ezrek helyezték az Urat figyelmük középpontjába, és Őt szemlélve változtak el Krisztus képmására. Szívük lángra lobban, amikor az ő jelleméről beszélnek, és bizonyosságot tesznek arról, hogy mit jelent számukra Jézus Krisztus, és mit jelentenek ők Jézus Krisztus számára. Mindezek mellett azonban ezek a kutatók nem tudták teljesen kimeríteni Isten Igéjének szent és magasztos témáit. Sok ezer más kutató számára maradt még hely, akik munkába állva felfedezhetik az üdvösség titkait. Ha kitartanak Krisztus életének és szolgálatának tanulmányozása mellett, akkor a világosság sugarai az igazság keresésének minden egyes próbálkozása után egyre tisztábban kivehetővé válnak. Kutatásuk rá fog mutatni arra, hogy az igazságnak még számos felfedezetlen, érdekes és mélységes vetülete van. – *Lift Him Up*, 378. o.

„Kezdetből fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre a Lélek szentelésében és az igazság hitében” (2Thessz 2:13) – mondja Pál apostol.

A szövegben meg van említve az üdvösséget munkáló két eszköz: az isteni hatalom és Krisztus követőinek erős, élő hite. A Lélek megszentelő ereje és az igazságban való hit által válunk Isten munkatársaivá. Krisztus együtt akar működni egyházával, de nincs szándékában változtatni az Igén. Ő ezt a munkát már elvégezte, amikor az Ige megírását ihlette. Jézus Krisztus vére, a Szentlélek és a Szentírás is a rendelkezésünkre áll. A menny ezzel az ajánlattal áll elénk, és üdvösséget akar felkínálni minden léleknek, akikért Krisztus meghalt. Csak tőlünk függ, hogy bízunk-e Isten ígéreteiben, és akarunk-e az ő munkatársaivá válni. A műnek arra van szüksége, hogy a menny és a föld együtt munkálkodjon. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 22. o.

Június 30., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme, „A helyes befolyás forrása” című fejezet, 272. o. *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, „Imádkozzatok a késői esőért” című fejezet, 508. o.

2.

ISTEN HATALMAS, KRISZTUS-KÖZPONTÚ TERVE

Július 1., szombat délután

A kegyes áldásokban, melyeket mennyei Atyánk árasztott ránk, végtelen szeretet számtalan bizonyítékát ismerhetjük föl. Olyan gyöngéd szánakozást, mely fölülmúlja az anyának önfejű gyermeke miatt bánkódó szeretetét. Mikor a keresztfényénél tanulmányozzuk az isteni jellemet, méltányossággal és igazsággal elegyített könyörületet, gyöngédséget és megbocsátást ismerünk fel benne. Akkor János nyelvén kiáltjuk: „Lássátok, milyen szeretettel szeret minket az Atya: Isten fiainak hívnak.” Őt látjuk a királyi széken, akinek kezén, lábán, oldalán nyomot hagyott az azért elviselt szenvedés, hogy az embert Istennel, Istent pedig az emberrel megbékítse. A páratlan kegyelem oly Atyát nyilatkoztatott ki nekünk, aki végtelen, aki megközelíthetetlen világosságban lakozik, de aki a Fiának érdemein keresztül mégis magához fogad bennünket. Az ítélet felhője, mely csakis nyomorúsággal és kétségbeeséssel fenyegetett, a keresztről visszatükröződő fényben megmutatja Isten írását: „Élj, bűnös, élj! Te bűnbánó és hívő lélek, élj. Megfizettem érted a váltságot.” – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 461. o.

Az Úr Jézus szeret téged. Ha kételkedsz szeretetében, nézz a Kálváriára. A keresztről tükröződő világosság megmutatja annak a szeretetnek a nagyságát, amit nyelv nem képes elmondani.

Isten irgalma vesz körül minden pillanatban, és javadra válna, ha figyelembe vennéd, hogyan és honnan érkeznek a nap mint nap téged érő áldások. Isten drága áldásai ébresszenek hálát benned! Nem vagy képes megszámolni az Úr áldásait, az irányodban megnyilvánuló szeretet megnyilatkozásait, mert olyan nagy a számuk, mint az üdítő esőcseppeknek. Az irgalom felhői készen csüngnek feletted arra, hogy

megnyíljanak. Ha megbecsülöd az üdvösség értékes ajándékát, észre fogod venni a mindennapi frissítő erőt, Jézus védelmét és szeretetét; és a békesség útjain vezet majd téged. – *Isten fiai és leányai*, 340. o.

Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jön. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges engedelmességgel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet, a Szentlélek munkájának a gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima fogadható el Isten előtt. Ha valahol egy lélek az Úr után vágyakozik, ott megnyilvánul a Lélek munkája, és Isten megnyilatkozik annak az embernek. Ő az ilyen imádókat keresi. Arra vár, hogy elfogadhassa, fiaivá és lányaivá tehesse őket. – *Jézus élete*, 189. o.

Július 2., vasárnap

Ádám a megeremtésekor uralmat kapott a föld felett, de mivel engedett a kísértésnek, Sátán hatalma alá került. „(...) mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett” (2Pt 2:19). Amikor az ember Sátán foglya lett, az uralom, amely az övé volt, legyőzőjének kezébe ment át. Így lett Sátán „e világ istene” (2Kor 4:4). Kisajátította azt az uralmat, amelyet eredetileg Ádám kapott. De Krisztus, aki áldozatával megfizette a bűn büntetését, nemcsak megváltja az embert, hanem vissza is adja eljátszott uralmát. Mindent, amit az első Ádám elvesztett, helyreállít a második... Pál apostol pedig előremutat „(...) Isten tulajdon népének megváltására” (Eféz 1:14). Isten a Földet szent és boldog lények lakóhelyéül teremtette... Ez a szándék megvalósul, amikor Isten hatalma által megújultan, a bűntől és bánattól megszabadultan a Föld a megváltottak örök lakóhelye lesz. – *Pátriárkák és próféták*, 67. o.

Jézustól kell tanulnunk. Meg kell tudnunk, hogy Urunk mit jelent megváltottai számára. Biztosan tudnunk kell, hogy a belé vetett hit által előjogunk van az isteni természet részesévé válni, így elmenekülünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Akkor megtisztít minket minden bűntől, minden jellemhibától. Egyetlen bűnös jellemtulajdonságot sem leszünk kénytelenek megtartani (Eféz 2:1–6).

Amint az isteni természetben részesülünk, a rosszra való öröklött s fölvelt hajlamokat az Úr le fogja faragni a jellemünkről, s élő erőhatalommal tesz bennünket a jóra. Mindenkor az isteni tanítótól tanulva, naponta részesülünk a természetében, és együttműködünk Istennel Sátán kísértéseinek legyőzésében. Isten munkálkodik, és az ember is munkálkodik, hogy egy lehessen Krisztussal, amint Krisztus is egy az Atyával. Akkor majd Krisztussal együtt lakunk a mennyei helyeken. Gondolataink békésen és biztonsággal nyugodnak meg Jézusban. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 943. o.

Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátánnak az volt a célja, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, ám Krisztusban még szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el. [...]

A megváltottak megdicsőítése Isten irgalmának örök bizonyítéka. „A következő időkben” megmutatja „az ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából Krisztus Jézusban” (Eféz 2:7). „Azért, hogy megismertettessék (...) a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal (...) az Istennek sokféle bölcsessége amaz örök eleve elvégezés szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Eféz 3:10–11) – *Jézus élete*, 25–26. o.

Július 3., hétfő

Igaz ugyan, hogy [mennyei Atyánk] gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst, és önmagát adta Krisztusban, hogy mindnyájan, akik akarunk, megmeneküljünk, és az örök dicsőség részeseivé lehessünk. Vajon szólhatott volna-e hozzánk meggyőzőbben és szívélyesebben, mint a következő szavakkal? „Elfeledkezhet-e az anya a gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznenek is ezek: én terólad el nem feledkezem.” (Ésa 49:15) [...]

Az ígéretet olvasásánál figyelj meg, hogy azokból kimondhatatlan szeretet és irgalom árad ki. Az atyai szív leírhatatlan szeretettel hajolt le a bűnösökhöz. „Akiben van a mi váltságunk az ő vére által, a bűnöknek bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint.” (Eféz 1:7) Csak hidd erősen, hogy Isten megsegít, és isteni képmását ismét visszaállítja benned! Ha közeledsz hozzá, ha bevallod neki a bűneidet, ha azo-

kat megbánod és elhagyod, akkor Ő is közeledik hozzád isteni szeretetével és bocsánatával. – *Jézushoz vezető út*, 54. o.

Egyszerűek, igazságosak és méltányosak a feltételek, hogy könyörületet nyerjünk Istentől. Az Úr nem vár el tőlünk semmi nehezettől ahhoz, hogy bűnbocsánatot nyerjünk. Nem kell hosszú, fárasztó zarándokútra indulnunk, nem kell fájdalmas vezeklést végeznünk, hogy ezek a tettek a menny Istenének kegyeibe ajánljanak minket, vagy jóvátegyék a bűneinket. Hanem az kap kegyelmet, aki bevallja s elhagyja a bűnét. Becses ígéret ez, amit a bűnbe esett ember kapott, hogy bízni tudjon Isten szeretetében, s törekedjék az örök életre, Isten országába. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 635. o.

Bárcsak olyan pontosan tudnám mindezt népünk elé tárni, ahogy én is láttam az emberért meghozott végtelen nagy áldozatot. Az igazság elvárta, hogy az embernek szenvednie kelljen. De Krisztus, aki egyenlő az Atyával, magára vállalta és hordozta Isten előtt ezt a szenvedést. Önmagáért nem kellett engesztelést szereznie, ezt csak és kizárólag az emberért tette. Súlyos szenvedése arányos volt méltóságos és magasztos jellemével. Sosem fogjuk megérteni Isten szeplőtlen Báránya szenvedéseinek mélységét, amíg nem fogjuk fel, hogy milyen mély szakadékból voltunk kiemelve, és milyen szörnyűséges a bűn, amelyet elkövetett az emberiség, és amíg hit által nem kapaszkodunk bele a felkínált bűnbocsánatba.

Pontosan ezen a ponton vétkeznek a legtöbben. Nem hiszik el, hogy Jézus egyénileg mindenkinek meg tud bocsátani. Nem hajlandók elhinni Isten szavát. Pedig Ő arról biztosított bennünket, hogy hűségesen betartja ígéretét, megbocsát és megigazít a törvénye tekintetében. Az ő kegyelme semmiben sem szenved hiányt. Ha ennek a láncnak akár egy szeme is hiányozna, elvesznénk a bűneinkben és a reménytelenségben. De az ő kegyelmében nincs egyetlen gyenge vagy hiányos láncszem sem. Ó, micsoda értékes megváltás! Miért nem tesszük életünk részévé ezt a nagy igazságot? Íme, ez a mindent átfogó igazság: Isten Krisztus érdemei alapján megbocsátja a bűneinket – még az én bűnemet is –, ha élő hittel kérjük, és hisszük, hogy Ő ezt teljes mértékben meg is teheti. – *The Upward Look*, 219. o.

Július 4., kedd

Addig nem mérhetjük fel megváltásunk árát, míg nem áll együtt a megváltott a Megváltóval Isten trónja előtt. Akkor az örök otthon dicsősége ámulatba ejti érzékeinket, és megértjük, hogy Jézus mindezt elhagyta értünk. Nemcsak a mennyei udvar száműzöttje lett, hanem vállalta a bukás és az örök elveszés kockázatát is. Akkor majd lábához helyezük a koronánkat, és zengjük az éneket: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.” (Jel 5:12) – *Jézus élete*, 131. o.

Aki valóban egy Krisztussal, sohasem viselkedik úgy, mintha ön-maga által lenne tökéletes.

A gyülekezet tökéletesítése nem attól függ, hogy minden tag teljesen egyformára alakul. Isten valamennyi gyermekét fölszólítja, hogy töltsse be a helyét, és végezze a rábízott feladatot a neki adott képesség szerint. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1090. o.

A természet tankönyvéből is csak a Golgotáról sugárzó fényben tudunk helyesen tanulni és tanítani. A betlehemi történeten és a kereszteseményein keresztül mutassuk be, hogy lehetséges a győzelem a gonosz fölött, s hogy minden áldás a megváltás ajándéka által árad ránk!

A tövises és a tüskék, a bogáncs és a konkoly a bennünket megrontó és rajtunk sebeket okozó bűnt jelképezik. A madarak éneke és a virágzó fák, az eső és a napfény, a nyári szellő és a gyenge harmat, a természet ezernyi csodája, a tölgyfától kezdve az avarban nyíló kedves ibolyáig, minden Isten helyreállító szeretetét sugározza felénk. A természet még mindig Isten jóságát hirdeti.

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –, békességet és nem romlást tervezek.” (Jer 29:11 – új prot. ford.) A keresztesfényben ezt az üzenetet olvashatjuk ki a természet csodáiból. Az égbolt hirdeti a Teremtő dicsőségét, és a föld tele van gazdagságával. – *Nevelés*, 101. o.

Július 5., szerda

Sosem szabad szem elől tévesztenünk Krisztust. Róla hirdette ki az angyal: „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.” Jézus a drága Üdvözítő! Benne van minden

– a segítség, az oltalom és a béke biztosítóka. Eloszlatja minden kéte-lyünket, és Ő a mi legdrágább reménységünk. Ő, milyen értékes gondol-at, hogy ténylegesen az isteni természet részeseivé válhatunk, amely hozzásegít győznünk úgy, ahogy Krisztus is győzött! Jézus a mi összes elvárásunk beteljesülése. Ő az énekünk dallama, és olyan, mint árnyékot nyújtó sziklaszirt a kiszáradt földnek. Szomjazó lelkünk számára Ő az élő víz. Oltalom a viharban. Ő a mi feddhetetlenségünk, szentségünk és megváltásunk. Amikor Jézus a mi személyes Megváltónkká válik, akkor dicsőítetni fogjuk Őt, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el bennünket. – *Reflecting Christ*, 21. o.

Így majd annak idején megnyílnak az egek kapui, hogy bevonulhas-sanak rajtuk Isten gyermekei, és a dicsőség Királyának ajkáról mint legszebb zene érinti a fülüket: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljé-tek ez országot, amely számotokra készítettett!” (Mt 25:34)

Ezután üdvözölni fogják a megváltottakat abban a hazában, melyet Jézus készít számukra. Ott majd más társaságban élnek, mint a bűnös Földön; ott többé nem találkoznak hazugokkal, bálványimádókkal, tisztátalanokkal, hitetlenekkel, hanem kizárólag azokkal, akik a bűnt és Sátánt legyőzték, és Isten kegyelme által tökéletes jellemekké ala-kultak át. Krisztus vére lemosott róluk minden bűnös hajlamot, minden tökéletlenséget, és rájuk ragyog a dicsőség fénye, mely jóval felülmúlja a nap fényességét. [...]

Tekintve azt a dicső örökséget, mely Krisztus követőire vár, „micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért” (Mt 16:26)? Bár szegény lehet, mégis oly kincse és méltósága van, melyet a világ nem adhat. A megvál-tott, bűntől megtisztított s összes nemes képességeit Isten szolgálatára szentelő lélek mindent felülmúló kincs. Isten és a szent angyalok színe előtt örvend a menny minden egyes megváltott léleknek; s ezt az örö-möt szent, győzelmi énekek visszhangozzák. – *Jézushoz vezető út*, 125–126. o.

Némely esetben nehéz a keresztény emberek sorsa... úgy érzik, mintha túlságosan göröngyös lenne az út, és sok áldozatot követel, pedig valójában egyáltalán nem vállalnak áldozatot. Ha tényleg Isten családja fogadja őket örökbe, akkor milyen áldozatot kell hozniuk? Ha Krisztust követik, lehet, hogy meg kell szakítaniuk a kapcsolatot világi szeretteikkel, de nézzétek, mit kapnak helyette: nevüket beírják a

Bárány életkönyvébe, fölemeltetnek, hogy részük legyen az üdvösségben, Isten örökösiként és Krisztus örökösársaiként pedig múlhatatlan örökséget nyernek. [...]

Ha van ember, akinek folyton hálásnak kellene lennie, akkor Krisztus követője az... Ha értékelné, vagy legalább részben megértené, hogy milyen hatalmas ár lett lefizetve a mi megváltásunk érdekében, akkor minden, amit áldozathozatalnak vél, jelentéktelennek fog tűnni előtte. – *Our High Calling*, 201. o.

Július 6., csütörtök

Különböznünk kell a világtól, mert Isten reánk helyezte pecsétjét; mert bennünk kinyilatkoztatja saját szeretetét és jellemét. Megváltónk pedig befedez minket igazságával.

Amikor Isten kiválaszt embereket a szolgálatra, nem kérdezi, van-e földi gazdagságuk, műveltségük vagy szónoki képességük. Csupán ezt kérdezi: „Elég alázatosak-e ahhoz, hogy megtaníthatom őket utaimra? Rájuk bízhatom-e Igémet? Képviselnek-e majd engem?”

Isten minden embert csak annyira tud felhasználni, amennyire Lelkével betöltheti a lélek templomát. Isten csak az ő képmását tükröző munkát fogadja el. Követőinek – megbízatásuk hitelesítéseként – magukon kell viselniük a menny örökkévaló alapelveinek kitörölhetetlen jegyeit. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 37. o.

A Szentlelket Isten adta megújító erőként, hogy hathatossá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekszik az emberek figyelmét állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, melyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt, és a bűneiről meggyőzött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.

Miután a Szentlélek meggyőzte az embert bűneiről, az életszentség és igazság színvonalát feltárta előtte, elvonja szeretetét e világ dolgaitól, és betölti lelkét a szentség utáni vágygal. „Az elvezérel majd titeket minden igazságra” (Jn 16:13) – jelentette ki az Üdvözítő. Ha az emberek készek arra, hogy a Lélek munkálkodjon bennük, akkor egész lényük megszentelődését véghezviszi. A Szentlélek az isteni jellemvonásokat vési be a lélekbe. Hatalma által oly világossá teszi az élet útját, hogy senki sem tévedhet el. – *Az apostolok története*, 52. o.

Isten a Szentlélek ajándékával vágyik felüdíteni népét. Arra is vágyik, hogy újra megkeresztelje őket szeretetével. A Szentlélek hiánya nem szükségszerű a gyülekezetben. Krisztus mennybemenetele után olyan hatalmasan és teljességgel töltötte ki a Szentlelket várakozó, imádkozó, hívő tanítványaira, hogy az minden szívet elérte. A Föld a jövőben megtelik Isten dicsőségével. Szent befolyásnak kell áradnia a világra azoktól, akiket az igazság megszentelt. A földet a kegyelem légkörének kell körülölelnie. A Szentlélek munkálkodni fog az emberek szívében, és megmutatja nekik Isten dolgait. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 40. o.

3.

A FELMAGASZTALT JÉZUS EREJE

Július 8., szombat délután

A Megváltó nagyobb áldásban szeretne részesíteni, mint kérhetnénk; de késlekedik kérésünkre válaszolni, hogy megmutassa szívünk gonzságát és nagy szükségünket kegyelmére. Arra vágyik, hogy lemondjunk az önzésről, mert így hozzá juthatunk. Valljuk meg tehetetlenségünket és nagy szükségünket, és bízzuk magunkat teljesen az ő szeretetére. [...]

Bíznunk kell az ígéreteiben. Ha hittel meggyünk hozzá, Isten minden kérést szívébe zár. Amikor áldását kérjük, higgyük, hogy megkapjuk, és köszönjük meg, hogy megkaptuk. Azután végezzük a dolgunkat, és legyünk biztosak abban, hogy az áldás akkor teljesül, amikor a legnagyobb szükségünk van rá. Ha ezt megtanultuk és tesszük is, tudni fogjuk, hogy imáink meghallgatásra találnak. Isten cselekedni fog értünk „véghetetlen bőséggel” „az ő dicsősége gazdagságáért” és „az ő hatalma erejének ama munkája szerint” (Eféz 3:20, 16; 1:19). – *Jézus élete*, 200. o.

Minden teremtett lényt az Úr akarata és hatalma éltet Isten Fia életének elfogadása által. Bármily tehetségesek, bármily jó felfogásúak is az emberek, csak az élet Forrása révén telnek meg élettel, mert Jézus Krisztus az élet kútforrása. Ő, aki halhatatlan, és hozzáférhetetlen világosságban lakozik, kijelentheti: „Hatalmam van letenni az életemet, és hatalmam van ismét felvenni azt.” [...]

Mindazok, akik egyek Krisztussal, mert hisznek benne, olyan tapasztalatot nyernek, amely gyümölcsöt terem az örök életre. „Mivel én élek, ti is élni fogtok.”

Jézus Krisztus eggyé lett az emberiséggel, hogy az emberiség is eggyé lehessen ővele lélekben és az életében is. Megváltónkkal szövetséget kötve és engedelmeskedve Istennek nyerjük el Jézus életét. – *Az én életem ma*, 295. o.

Csaknem kiveszett a gyülekezeteinkből az istenfélelem ereje. Mi ennek az oka? Az Úr még mindig kegyelmesen vár, még nem zárta be a menny kapuit. Mi különültünk el tőle. Szegezzük hát tekintetünket a keresztre, s higgyük, hogy Jézus az erőnk és üdvösségünk.

Mivel lelkészeinkben és a gyülekezet tagjaiban kevés a felelősségérzet, fel kell vetnünk a kérdést: amikor az Úr eljön, talál-e hitet a Földön? Hiányzik belőlünk a hit. Pedig Istennél bőséges a kegyelem és az erő, csak arra vár, hogy igényt tartsunk rá. Azért nem látjuk be, hogy égető szükség van mindkettőre, mert önmagunkra nézünk, nem Jézusra. Nem tartjuk nagyra Jézust, nem támaszkodunk teljesen az ő érdemeire. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 166–167. o.

Július 9., vasárnap

Nincs-e okunk arra, hogy beszéljünk Isten jóságáról és hatalmáról? Ha barátaink kedvesek hozzánk, magától értetődőnek tartjuk, hogy megköszönjük a kedvességüket. Sokkal inkább tartsuk örömmel azt, hogy köszönetet mondhatunk a legjobb barátunknak, aki minden jó és tökéletes adománnyal elárasztott bennünket. Minden gyülekezetben ápoljuk az Isten iránti hálaadást! Neveljük rá ajkunkat, hogy dicsérje Teremtőnket a családi körben! Adományaink és ajándékaink fejezzék ki hálánkat az elnyert kegyelmi ajándékokért. Mindenben hirdessük Isten örömeit és megmentő kegyelmének evangéliumát!

Mindazok szíve Isten szeretetétől ég, akik befogadták Jézus Krisztust, s akiket Ő a saját jellemtulajdonságaival ajándékozott meg. A hála lelkülete hatja át őket. Mutassuk be Jézust az embereknek! Emeljük fel Őt, a Golgota férfinak ének és ima által! – *Az én életem ma*, 170. o.

A szív tisztán tartásának feladatában lankadatlanul kell lennünk az imádságban, fáradhatatlanul kérve a kegyelem trónjának segítségét. Akik Krisztus nevét veszik magunkra, komolyan, buzgón és alázattal járuljanak Isten elé segítségért. Az Üdvözítő azt mondja, hogy szüntelen imádkozunk. A keresztény nem mindig borulhat térdre, gondolatai, kívánságai mégis föl, az ég felé irányulhatnak. Ha kevesebbet beszélünk és többet imádkoznánk, önhittségünk is szertefoszlaná. [...]

Szeretetünk összpontosuljon Istenre. Elmélkedjete Isten nagyságáról, irgalmasságáról, magasztos, isteni jellemvonásairól. Hódítsa

meg szíveteket Isten jósága, szeretete és tökéletes jelleme. Beszélgetek a szépséges isteni vonásokról és azokról a mennyei lakóhelyekről, melyeket az Úr készít a hűségeseknek. Aki a mennyeiekről beszélget, az a legáldásosabb keresztény a körülötte levőknek. Az ilyen emberek szavai építők és üdítők. Átalakító erővel hatnak hallgatóikra, meglágyítják, lecsillapítják a lelkeket. – *A Te Igéd igazság, 3. köt., 1157. o.*

Éppoly kötelességünk Istent teljes szívből, őszintén dicsőíteni, mint imádkozni. Meg kell mutatnunk a világnak és a mennyei lényeknek, hogy értékeljük Istennek a bukott emberiség iránti csodálatos szeretetét, és egyre nagyobb áldásokat várunk végtelen tárházából. Sokkal többet kellene beszélnünk az életünk áldott tapasztalatairól. Amikor a Szentlélek különleges mértékben árad ránk, nagyobb örömünk lesz az Úrban, és sokkal eredményesebben szolgálunk, ha gyermekei iránti jóságáról és értük tett csodáiról beszélünk.

Ezzel a módszerrel leküzdhetjük Sátán hatalmát. Megszabadulhatunk a zúgolódó, panaszkodó lelkülettől, és a kísértő csatát veszti. Kialakulnak bennünk azok a jellemtulajdonságok, amelyek a Föld lakóit alkalmassá teszik a mennyei életre.

Ennek a bizonyágtevésnek másokra is hatása lesz. A lélekmentésnek nincs ennél eredményesebb eszköze. – *Krisztus példázatai, 299–300. o.*

Július 10., hétfő

Itt vannak kinyilatkoztatva azok a nagy megvalósítások, amelyeket elérhetünk, ha bízunk mennyei Atyánk ígéreteiben, és az ő akarát cselekedjük. Krisztus érdemei révén beléphetünk a végtelen hatalom tróntermébe. „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:32) [...]

Íme, a testet öltés titka – Isten emberi testben. Isten Krisztus által öltött emberi testet az istenségére. Krisztus messzemenően megalázta magát, hogy amikor majd fölemeltetik Atyja trónusához, magával együtt fölemelhesse mindazokat, akik hisznek benne, hogy majd együtt lehessenek Isten trónusa előtt. Rendelkezésünkre áll „feljebb, hogyanem mint kérjük vagy elgondoljuk” a „bölcességnek és kijelentésnek Lelke az ő megismerésében” (Eféz 3:20; 1:17), „hogy

megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Eféz 3:18–19). – *Our High Calling*, 366. o.

Arra lenne szükségünk, hogy tapasztalatból ismerjük meg Istent és szeretetének hatalmát, amint Krisztus kijelentette Őt. Kutassuk az Írásokat szorgalmasan, imával. Elevenítse meg értelmünket a Szentlélek. Emeljük szívünket hittel, reménnyel és soha nem szűnő dicsérettel Istenhez.

A keresztyén jellem tökéletességét Krisztus érdemei és igaz cselekedetei által érjük el, amelyeket hit által nekünk tulajdonít. Az apostol elénk tárja minden napunk, minden óránk feladatát: „Tekintsünk fel a hit szerzőjére és bevégzőjére.” (Zsid 12:2) Míg ezt tesszük, addig az értelmünk is egyre világosabb lesz, hitünk erősödik, s reménységünk bizonyossággá válik. Annyira leköt majd Krisztus tisztaságának, szépségének és áldozatának látványa – melyet azért hozott, hogy megbékítsen minket az Istennel –, hogy nem lesz kedvünk kétségeinkről és kedvetlenségeinkről beszélgetni.

Isten szeretetének, könyörületének és jóságának megnyilvánulása, a Szentlélek szívünkben végzett felvilágosító és megújító tevékenysége hit által olyan közeli kapcsolatba hoz minket Krisztussal, hogy – mivel világos képünk van jelleméről – felismerhetjük Sátán csalásait. Ha Jézusra nézünk, és az ő érdemeiben bízunk, elnyerjük a világosságának, a békének és a Szentlélek örömének áldásait, s látva a csodálatos dolgokat, amelyeket Krisztus értünk tett, így szólunk majd: „Nézzetek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak.” (1Jn 3:1) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 743–744. o.

Július 11., kedd

Az Üdvözítő előjött a sírból azzal az étellel, amely önmagában volt. Most igazolódtak Jézus szavai: „Én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. (...) Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.” (Jn 10:17–18) Most teljesedett be a prófécia is, amelyet a papoknak és a főembereknek mondott: „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.” (Jn 2:19)

József feltört sírbolta felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Ezeket a szavakat csak egy Istenség mondhatta el. Minden teremtettt lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráftól a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg élettel. Csak az, aki Istennel egy, mondhatja el: van hatalmam, hogy letegyem az életemet, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit. – *Jézus élete*, 785. o.

Fordulj Jézushoz vigasztalásért. Ragadd meg Őt. Maradj kellő időt a társaságában, és az akaratodat vesd alá Isten akaratának. A legtöbb ember túlságosan siet ahhoz, hogy imádkozzon. Sietősen áthaladnak Krisztus szeretetteljes jelenlétének felhőjén, csak pár percig időznek szent közelségében, és nem várják meg az ő tanácsát. Nincs idejük leülni és a mennyei Tanítómesterrel maradni, mert gyorsan visszatérnek terheikhez.

Gondolataid időzzenek a Megváltónál! Távolodj el a világ zajától, és ülj le Krisztus árnyékába! Ezt kell tenned, ha el akarod nyerni azokat a gazdag áldásokat, amelyeket szeretne kiárasztani rád. Gondolataidat összpontosítsd a magasztos és szent dolgokra. Ha ezt teszed, akkor még a napi fáradozásod és konfliktusaid közepette is megújul a lelki erőd. – *This Day With God*, 154. o.

Nincs élő ember, aki nem Istentől kapta volna tehetségét vagy képességeit. A forrás pedig, ahonnan eredt, nyitva áll a leggyengébb ember előtt is. Ha közeledik Istenhez, az erő kiapadhatatlan Forrásához, akkor tapasztalni fogja, hogy Isten teljesíti ígéreteit. Ám ennek elérése érdekében szükségtelen ezer mérföld távolságból embereket hívni segítségül, hiszen Krisztus megígérte: „Kérjete, és adatik néktek, keressetek és találtok.” [...]

A Szentlélek arra vár, hogy minden hívő lélek segítségére lehessen, Jézus pedig kijelentette: „Íme, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Akik Jézusban hisznek, legyenek erősek, imádkozzanak, bízzanak Krisztus megmentő erejében. „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 379–380. o.

Július 12., szerda

„Minden férfiúnak feje Krisztus.” (IKor 11:3) Isten, aki mindeneket a Megváltó irányítása alá helyezett, „Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé, mely az ő teste, teljessége őnéki, aki mindeneket betölt mindenekkel.” (Eféz 1:22–23) Az egyház Krisztusra alapozva épül, így engedelmeskednie kell Krisztusnak mint fejének. Nem függhet embertől, ember nem irányíthatja. Sokak állítása szerint az egyházban betöltött bizalmi tisztségük feljogosítja őket arra, hogy előírják, mit higgyenek és tegyenek mások. Ezt az igényt Isten nem szentesíti. – *Jézus élete*, 414. o.

Az őskeresztényeknek gyakran kellett szembeszállniuk a sötétség hatalmaival. Az ellenség minden ravasz fortélyal és üldözéssel igyekezett eltéríteni őket az igaz hittől. Napjainkban is, mikor a földön minden gyorsan a vég felé közeledik, Sátán kétségbeesett erőfeszítéseket tesz a világ behálózására. Terveket kovácsol a kedélyek foglalkoztatására, és a figyelmet eltereli az üdvösség elnyerése érdekében fontos igazságokról. Eszközei azon buzgólkodnak, hogy minden helységben egysítsék azokat, akik Isten törvényének ellenségei. Az őscsaló azon van, hogy zavart és lázadást keltsen, és a tömegekben olyan buzgalmat szít, amely példa nélküli a történelemben.

A gonoszság tetőfokára hág. Mégis az evangélium pásztorai gyakran hangoztatják: „Béke, béke, nincs veszély!” Azonban Isten hűséges hírnökei folytassák csak a munkájukat. A menny fegyverzetét felöltve, mindvégig bátran és győztesen haladjanak előre; a harcot ne adják fel, míg minden lélek, akihez eljuthatnak, meg nem ismerte a napjainknak szóló evangéliumi üzenetet. – *Az apostolok története*, 219–220. o.

A nyomorúságnak ebben az órájában Dávid nem engedte meg magának, hogy a fájdalmas körülményeknél időzzön, hanem komolyan Istenhez fordult segítségért: „(...) megerősíté magát az Úrban.” (1Sám 30:6) Visszaemlékezett múltjára és eseménydús életére. Vajon elhagyta-e őt az Úr valamikor is? Lelke felüdült, amikor emlékezetébe idézte Isten kegyelmének sok bizonyítékát... „Mikor félnem kellene is, én bízom te-benned” (Zsolt 56:4) – Dávid így szólt szívében. Bár ő maga nem látja a kiutat a nehézségekből, Isten azonban látja az utat, és meg is taníthatja őt arra, hogy mit tegyen. [...]

Minden földi hatalom a végtelen Isten fennhatósága alá tartozik. A leghatalmasabb uralkodóhoz, a legkegyetlenebb elnyomóhoz így szól: „Eddig jöjj és ne tovább; ez itt ellene áll kevély habjaidnak!” (Jób 38:11) Isten hatalma állandóan munkálkodik, hogy ellenálljon a gonosz tevékenységének. Isten mindig az emberekért munkálkodik, nem azért, hogy megsemmisítse, hanem hogy visszatérítse és megőrizze őket. – *Pátriárkák és próféták*, 692, 694. o.

Július 13., csütörtök

Túlságosan keveset kérünk, ezért csak annyit kapunk, amennyi hitünk van. Ne ragaszkodjunk csökönyösen saját gondolatainkhoz, terveinkhez és útjainkhoz, hanem változzunk el az elménk megújulása által, hogy meg tudjuk érteni Isten jó, kedves és tökéletes akaratát. A bűneinket és a rossz szokásainkat le kell győznünk. Gonosz hajlamainkat és érzelmeinket gyökerestül ki kell tépnünk, hogy a lelketünket és az érzelmeinket Isten Lelke hajthassa uralma alá. [...]

Éppen ezért kapaszkodjunk szorosan az ő erejébe élő hittel, imádkozzunk és higgyünk, bízunk benne és munkálkodjunk. Akkor Isten megteszi mindazt, amit egyedül csak Ő tehet meg. [...]

Engedd bele magad teljesen Jézus karjába, hogy Ő csiszoljon és formáljon át tiszteletreméltó edénnyé. Minden kísértésedet, gondolatodat és érzelmedet tedd le a kereszt lábához. Ott lelked kész lesz meghallani az isteni tanításokat. Jézus élő vizet ad neked innod Isten folyamából. A Szentlélek nyugtató és engedelmességre készítető befolyása eltünteti életedből a ridegséget és a nyugtalanságot, és akkor Krisztus lesz számodra az örök élet kútfejéből áradó élő vízforrás. – *The Upward Look*, 218. o.

A hitből fakadó ima a keresztény nagy erőssége, és egész bizonyosan győz Sátán ellen. Ezért sugallja az ördög, hogy semmi szükségünk nincs imára. Irtózik szószólónk, Jézus nevétől, és amikor hozzá fordulunk segítségért, Sátán serege megriad. Ha elhanyagoljuk a könyörgést, Sátán malmára hajtjuk a vizet, mert könnyebben elhiszük hazug csodáit. Amit nem sikerült elérnie Krisztus megkísértésével, sikerül neki, mikor az ember elé viszi ravasz kísértéseit. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 296. o.

Az ima a lélek lélegzetvétele. Ez a titka a lelkierőnek. Semmilyen más eszköz nem tudja helyettesíteni; megőrzi a lélek egészségét. Az ima közvetlen összeköttetésbe hozza a szívet az élet forrásával, és erőt ad a keresztény tapasztalatoknak. Ha az imát elhanyagoljuk, vagy csak alkalmyszerűen imádkozunk, akkor elveszítjük kapcsolatunkat Istennel; a lelki képességek életereje elvész, a vallásos tapasztalatok nélkülözik az egészséget és az erőt.

Csak Isten oltárán gyújthatjuk meg gyertyáinkat a szent tűzzel. Egyedül az isteni fény tárhatja fel előttünk az emberi tudás parányi voltát és tökéletlenségét, s csak ez ad világos képet Krisztus tisztaságáról és tökéletességéről. Csak Jézust szemlélve kívánunk hasonlónak lenni hozzá, és csak ha felismerjük igazságosságát, akkor éhezünk és szomjazzuk, hogy rendelkezünk az igazságossággal, és Isten csak akkor teljesíti szívünk kívánságát, ha komolyan imádkozunk. – *Az evangélium szolgálói*, 254–255. o.

4.

HOGYAN MENT MEG BENNÜNKET ISTEN?

Július 15., szombat délután

Amikor az ember elfogadja Krisztust személyes Megváltójának, közeli kapcsolatba kerül Istennel, és azon előjogoknak örülhet, amelyekben az Atya részesíti szeretett Fiát. Isten tisztességben részesíti őt, felmagasztalja, és a közelében marad, mivel az élete el lett rejtve Krisztussal együtt Istenben. Ó, milyen csodálatos szeretet! [...]

Krisztus makulátlan tisztasága rámutat az ember saját szennyes és visszataszító voltára, aminek következtében elfordul az őt megkörményező bűntől, Jézusra tekint és él.

Jézus Krisztus meghalt, hogy felszabadítson a bűn rabsága alól. Az ő lenyűgöző, csodálatos és vonzó jellemét látva a megtérő bűnös könnyes szemmel, remegve felkiált: „Nem volt hiábavaló Jézus halála!” „A te jóságod tesz naggyá engem!” – *Lift Him Up*, 297. o.

Ó, drága, szerető és hosszútűrő Jézus, aki oly sokat szenvedtél, a lelkem mélységesen csodál téged! Egy méltatlan, bűntől szennyes lélek megállhat a szent Isten előtt, tökéletességet nyerhet annak tökéletessége révén, aki a helyettesünk és kezesünk! Ámuljatok, egek, csodálkozz, ó, föld! Az elbukott ember Isten végtelen szeretetének és örömeinek tárgya! Isten örül neki mennyei énekekkel, mivel a bűnös ember Krisztus feddhetetlensége árán tisztulhatott meg, és most az Atya elé állhat a bűn bármilyen foltja vagy szennye nélkül, „hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögzés vagy valami afféle” (Eféz 5:27). „Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít.” (Róm 8:33) – *The Upward Look*, 377. o.

Ó, mikor fogjuk megérteni Megváltónk szolgálatának és közbenjárásának igazi értékét? Mikor fogunk teljes bizodalommal ráhagyatkozva

nemes, tiszta és odaadó életet élni? Gondoljatok arra, hogy milyen magasságokat érhet el a képzelőerő, ha Krisztus érdemei alapján nyer megszentelődést és ihletést! Lehetőségünk van megtekinteni az örökkévaló világ dicsőségét. Élhetünk úgy, mintha a láthatatlan Isten jelenlétében élnénk. Hitben járjatok, és ne látásban!

A Szentírást tanulmányozva megérthetjük, hogy ki is számunkra Krisztus, és hogy kik vagyunk mi az ő számára. Szemlélve változunk el az ő képmására, a munkatársaivá válunk, életünk és jellemünk pedig Őt fogja képviselni. Meg kell értenünk, hogy kötelességünk Isten fiaiként és leányaiként élni, szeretnünk kell az Urat mindenekfelett, embertársainkat pedig, mint önmagunkat. Tiszta és tökéletes életet kell élnünk Krisztusért. Szeretnünk kell a tökéletességet, mivel Jézus maga a megtestesült tökéletesség. Éljük földi életünket az Isten Fiában való hit által. – *Reflecting Christ*, 318. o.

Július 16., vasárnap

Ugyanaz a szellem, amely lázadást szított a mennyben, a földön még mindig lázadást sugall. Sátán ugyanazt a módszert alkalmazza az emberek között, amit egykor az angyaloknál. Az ő szelleme uralja az engedetlenség fiait, akik hozzá hasonlóan igyekeznek lerombolni Isten törvényének korlátait, és szabadságot ígérnek a parancsolatok áthágóinak. Ma is gyűlöletes a bűn megfeddése, és ellenállást vált ki az emberekben. Amikor Isten intő üzenetei érintik a lelkiismeretet, Sátán arra indítja az embert, hogy igazolja magát, és megpróbálja másokat is rábírní a bűneivel való egyetértésre. Az ember ahelyett, hogy hibáit kijavítaná, felháborodást szít a dorgáló ellen, mintha ő volna a probléma egyedüli oka. Az igazi Ábel napjaitól fogva mindmáig ez a lelkület mutatkozik meg azok ellen, akik el merik ítélni a bűnt. – *A nagy küzdelem*, 500. o.

Bár Sátán vádolni fog, és pusztításra törekszik, de Isten megnyitja a menedék ajtaját. Aki belép ezen az ajtón, azt Isten megigazítja, és feddhetetlennek nyilvánítja. És ha Isten velünk, ki lehetne ellenünk? Ó, milyen csodálatos és dicsőséges igazság ez! De vajon miért nem látják meg az emberek? Miért nem járnak a mennyei világosságban? Miért nem beszélnek Krisztus semmihez sem fogható szeretetéről? – *The Upward Look*, 377. o.

A keresztyén embernek a hit, a győzelem és az Istenben való öröm életét kell élnie. „Mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot;

és az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4) Jól mondta Nehémiás, Isten szolgálója: „Az Úrnak öröme a ti erősségetek.” (Neh 8:10) Pál pedig így nyilatkozott: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” „Mindenkör örüljete. Szüntelen imádkozatok. Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által tihozzátok.” (Fil 4:4; 1Thessz 5:16–18) – *A nagy küzdelem*, 477. o.

Krisztus áldozata által nyílt meg a lehetőség, hogy a hívő elnyerje mindazt, ami a megszentelődéshez szükséges... A Megváltó földi életében – melyet a gonosszal szemben tanúsított állandó ellenállás csiszolt tökéletessé – bemutatta, miként juthat el az ember Istennel együttmunkálkodva már itt is a jellem tökéletességére. Isten így biztosít bennünket, hogy mi is teljes győzelmet arathassunk.

Így áll a hívő előtt az a csodálatos lehetőség, hogy hasonlónvá válhat Krisztushoz, engedelmeskedhet a törvény minden tételének. Önmagától azonban képtelen ide eljutni. Az Isten Igéje szerinti szentség, amelyet el kell érnie, hogy üdvözülhessen, az isteni kegyelem munkálkodásának eredménye. A hívőnek alázatos engedmességgel kell meghajolnia az igazság Lelke fegyvelmező és fékező hatása alatt. Az ember engedmessége Krisztus szentsége, érdeme által lesz tökéletessé, amely ahhoz mennyei jó illattal járul hozzá. – *Az apostolok története*, 531–532. o.

Július 17., hétfő

A jellem akár egyetlen rossz vonása, akár egyetlen melengetett bűn végső soron semlegesíteni fogja az örömhír minden erejét. Egyetlen bűnös kívánság eluralkodása arról tesz bizonyosságot, hogy az illető csak magát áltatja. Valahányszor behódolunk ennek a kívánságnak, mindannyiszor tovább erősödik bennünk az Istentől való elidegenedés. Ellenségünk a kötelességteljesítés fájdalmaival és a bűn gyönyörűségeivel köti gúzsba a csapdájába esett embereket. Csakis azokat fogják megbízhatónak nyilvánítani a mennyben, akik inkább meghalának, semmint hogy helytelen tettet kövessenek el. [...]

Isten Lelke a következő bizonyosságot küldi nektek: Ne egyezkedjete az ellenséggel! Irtsátok ki a töviseket, vagy pedig a tövisek fognak megfojtani benneteket. Törjéte fel szívetek ugarát! Szántsátok fel mélyen,

alaposan! Hadd tépje ki az igazság ekevasa a gyomokat és a bogáncso-
kat! – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 53. o.

A szegény vámszedő, aki így imádkozott: „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!” (Lk 18:13), nagyon gonosznak tekinthette magát, és mások szintén ily színben látták; de beismerte nyomorát és ínségét. Bűneinek és gyalázatának terhét Isten elé vitte, és bocsánatért esedezett. Szíve tárva volt, hogy Isten Lelke elvégezhesse benne kegyelmi munkáját, és megszabadítsa a bűn hatalmától. A büszke és önigazult farizeus imája ellenben azt mutatta, hogy szíve zárva volt a Szentlélek befolyása előtt. Miután Istentől eltávolodott, fogalma sem volt arról, hogy az isteni tökéletességhez és szentséghez viszonyítva mily szennyes volt saját jelme. Mivel semmi szükségét nem érzett, nem is nyert el semmit.

Ha látjuk bűnösségünket, egyetlen percet se várjunk, hogy magunkat megjavítsuk. Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. De vajon saját erődből megjavulhatsz-e? „Majd ha megtudja változtatni bőrét a néger, vagy foltjait a párdúc, akkor tudtok ti is jót tenni, úgy megtanultátok a rosszat!” (Jer 13:23 – új prot. ford.) Egyedül Istennél van számunkra segítség. Ne várjunk erősebb hitre, kedvezőbb alkalmakra vagy szentebb jellemre! Saját erőnkből semmit sem érhetünk el. Amint vagyunk, úgy kell Krisztushoz mennünk. – *Jézushoz vezető út*, 30–31. o.

Az Úr Jézus... olyan csodálatosan képes megváltoztatni az ember életét, hogy még Sátán is elismeri, hogy álnokságaival és hazugságaival nem képes bevenni ezt az erődöt. Ez a titok teljesen érthetetlen a kísértő számára. Isten angyalai csodálattal és örömmel figyelik, amint azok az elbukott emberek, akik régen a harag fiaai voltak, Krisztus által mennyei jellemre tesznek szert, hogy Isten fiaivá és leányaivá válhassanak.

A Szentlélek gazdag, teljes és elégséges ajándéka tűzfal gyanánt veszi körül Isten egyházát, amelyen a pokol hatalmasságai sem képesek áthatolni. – *In Heavenly Places*, 282. o.

Július 18., kedd

Krisztus önmagát adta az emberiség megváltásáért, hogy mindazok, akik hisznek benne, örök életet nyerhessenek. Aki értékeli ezt a hatal-

mas áldozatot, a Megváltótól minden ajándéknál értékesebbet kap: tiszta szívét. Aranynál, ezüstről és drágaköveknél is értékesebb tapasztalatot szerez. Krisztussal együtt lehet a mennyei lakhelyeken, örülhet a közelségének, annak a békének és örömeinek, amit csak Ő nyújthat. Teljes szívéből, lelkéből és erejéből szereti Őt, és megérti, hogy azon örökséghez tartozik, amelyet Krisztus szerzett meg a vére által. Lelki érzelmeit nem tompítják a világi módszerek vagy tervek. Egy lesz Krisztussal, amint Krisztus is egy az Atyával. – *In Heavenly Places*, 7. o.

Miért engedte Isten, hogy a nagy küzdelem korszakokon át folytatódjon? (...) Azért, hogy az egész világegyetem meggyőződjön Isten igazságos bánásmódjáról, amit a gonosszal szemben tanúsít, és azért, hogy a bűn megkapja örök büntetését. A megváltás tervében olyan mélységek és magasságok vannak, amiket maga az örökkévalóság sem képes kimeríteni, és olyan csodák, amelyekbe angyalok vágnak betekinteni. Minden teremtetett lény közül csakis a megváltottak tudják tapasztalattól, milyen a bűnnel való igazi harc, ők Krisztussal együtt élték ezt át, és ezáltal – amit az angyalok sem tehettek meg – közösséget vállaltak szenvedéseiben a Megváltóval! Vajon a megváltás tudományának területén nem lesz-e értékes a bizonyágtételük az el nem bukott lények számára is?

Már most is érvényes a következő kijelentés: „hogy megismertetessék a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”. „Együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben Krisztus Jézusban: hogy megmutassa a következő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából Krisztus Jézusban.” (Eféz 3:10; 2:6–7) – *Nevelés*, 308. o.

Sátán nem tarthatja fogva a halottakat, amikor Isten Fia életet ígér nekik... Mindezt Igéjében ajánlja föl nekünk. Ha elfogadjuk az Igét, megszabadulunk.

És „ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, meg-eleveníti a ti halandó testeteket is az ő tibennetek lakozó Lelke által” (Róm 8:11). „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből, és feltámadnak először, akik meghaltak volt Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen

mindenkor az Úrral leszünk.” (1Thessz 4:16–17) Ez az a vigasztaló Ige, amellyel az ő parancsa alapján kell vigasztalnunk egymást. – *Jézus élete*, 320. o.

Július 19., szerda

Krisztus nem azért szeretett minket, mintha mi már előbb szerettük volna Őt, hanem „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt”. Nem úgy bánik velünk, ahogy megérdemeljük. Habár bűneink kárhoztatást érdemelnek, Ő nem kárhoztat minket. Évről évre elviseli gyengeségünket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és makacsságunkat. Bár tévelygünk, szívünk kemény, és a szent Igéjét is elhanyagoljuk, Ő mégis állandóan felénk nyújtja kezét.

A kegyelem Isten tulajdonsága, amelyet arra érdemtelen emberi lények iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de Isten általa keres bennünket, és örömmel árasztja rá, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelmeire csak nagy szükségünk miatt tarthatunk igényt. [...]

Minden ember Krisztus szeretetének és érdeklődésének a tárgya. Életét adta azért, hogy visszavezethesse az embert Istenhez. Ahogy a pásztor gondot visel nyájának juhairól, úgy gondoskodik Ő is a bűnös, tehetetlen emberről, akit Sátán mesterien szőtt hálói pusztulással fenyegetnek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 161–162. o.

A menny Krisztus hűségéről tett hitvallásunk útján akarja kinyilatkoztatni a Megváltót a világnak. Hirdessük a kegyelmét, ahogy azt a régen élt szent emberektől megismertük; de bizonyágtévésünk akkor lesz a legeredményesebb, ha a saját tapasztalatainkat mondjuk el. Isten tanúi vagyunk, ha életünkben megmutatkozik az ő munkája, a menny hatalma. Minden ember élete más, mint a többi emberé, és a tapasztalataink is mások. Isten olyan dicsőítést vár el tőlünk, amely magán viseli egyéniségünket. Ha Isten kegyelmének e dicsőítését Krisztushoz hasonló élet fémjelzi, akkor a lelkek megmentéséért való munkálkodásunkat olyan erő kíséri, amelynek nem lehet ellenállni.

Mi magunk merítünk áldást abból, ha soha egyetlen percre sem feledkezünk meg Isten ajándékairól. Ezzel erősödik a hitünk, és egyre többet igénylünk és kapunk. Jobban bátorítja az embert a legkisebb áldás is, amit Istentől kap, mint a mások hitéről és tapasztalatairól olvasható

összes történet együttvéve. Az az ember, akit Isten kegyelme megérint, olyan lesz, mint a megöntözött kert; gyorsan új erőre kap, világossága felfénylik a sötétben: és Isten dicsősége lesz láthatóvá rajta. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 100. o.

Isten az ő Fiának felbecsülhetetlen adományozása által körülvette a Földet kegyelmi légkörével, amely oly valóságos, mint az a légkör, mely a Földet övezi. Mindazok, akik ezt az életadó levegőt választják, Krisztus Jézusban érett férfiakká és nőkké növekednek. – *Jézushoz vezető út*, 68. o.

Július 20., csütörtök

Ilyen az isteni kegyelem, ilyen az a szeretet, amelyet már akkor tanúsított irántunk, amikor még holtak voltunk bűneinkben, amikor még elménk ellenséges gondolatokat táplált, gonosz kívánságoknak és élvezeteknek, romlott szenvedélyeknek, bűnnek és Sátánnak szolgált. Micsoda mélységes szeretetet tanúsított Krisztus, amikor eljött engesztelő áldozatul a mi vétkeinkért! A Szentlélek elvezeti az emberi lelkeket oda, hogy bűnbocsánatot nyerjenek.

Jézus életének az Igében bemutatott tisztasága és szentsége hatalmas erővel bír, mely képes helyreigazítani, valamint megváltoztatni a jellemet úgy, ahogy egyetlen emberi, hamis erőfeszítés vagy a bűnök szépítgetése sem képes elvégezni.

A keresztre szegezett Megváltóra felemelt tekintet többet jelent az elme és a szív megtisztítása szempontjából, mint az összes tudományos magyarázat, amit a legélesebb elme kigondolhat. – *Lift Him Up*, 297. o.

Isten az Igében kinyilatkoztatja, hogy mit tud megtenni az emberért. Isteni hasonlatosságra formálja és alakítja az igáját viselők jellemét. Kegyelme erejével az isteni természet részesévé teszi őket, alkalmassá, hogy legyőzzék a romlottságot, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. A győzelemhez Isten adja az erőt. Akik hallják a hangját, és engedelmeskednek parancsainak, azokat képesíti az igaz jellem kialakítására. Akik semmibe veszik kifejezett parancsait, azok megtúrt, rossz tulajdonságaiknak megfelelő jellemet alakítanak ki.

Az isteni jellem tökéletességének Jézus által kinyilatkoztatott ismerete nyitja meg előttünk az Istennel való közösséget. A nagy és drága

ígéretetek magunkévá tétele által leszünk az isteni természet részesei, miután elmenekültünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 943. o.

Isten előtt való elfogadottságunk egyedül szeretett Fián keresztül válhat bizonyossá, és a jó cselekedetek csupán következményei a bűnbocsátó szeretet munkájának. Semmilyen érdemet nem vívunk ki általuk, és semmi olyat nem kapunk értük, mely által joggal hivatkozhatnánk arra, hogy részt vettünk saját lelki üdvösségünk kimunkálásában. A megváltás Isten ingyen ajándéka a hívőnek, melyet egyedül Krisztus érdeméért nyerhet el. A megterhelt lélek békességre lel a Krisztusba vetett hit által, mely békesség egyenes arányban van hitének és bizalmának mélységével. Lelki üdvössége érdekében nem hivatkozhat jó cselekedeteire.

Nincs tehát valódi értéke a jó cselekedeteknek? A naponta szabadon bűnöző bűnösre ugyanazzal a jóindulattal tekint Isten, mint arra, aki Krisztusba vetett hit által egyenesen és becsületesen igyekszik járni? A Szentírás erre így válaszol: „Mert az ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 199. o.

Július 21., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek a prédikátoroknak, „A győzelmes élet” című fejezet, 515–520. o.

5.

ENGESZTELÉS AZ EMBEREK KÖZÖTT: A KERESZT ÉS AZ EGYHÁZ

Július 22., szombat délután

Isten hajdan Izraelt választotta ki, hogy általa nyilvánítsa ki jellemét az emberiségnek, és hogy a világ üdvforrásává váljék. Rájuk bízta beszédének és akaratának kinyilatkoztatását. [...]

Izrael népe azonban ezt a magasztos kiváltságot nem becsülte, s így Istennek nem volt méltó képviselője a földön. Megfeledkeztek Istenről, és nem teljesítették szent missziójukat. A tőle elnyert áldásokat nem használták fel a világ áldására. Előnyeik saját dicsőítésüket szolgálták. A világtól elzárkóztak, csakhogy mindennemű kísértést elkerüljenek. A bálványimádókkal való érintkezésükre vonatkozó korlátozásokat azért rendelte el Isten, nehogy lealacsonyodjanak a pogányok szokásaihoz. Ezt arra használták fel, hogy válaszfalat emeljenek maguk és minden más nép közé. Istent megfosztották az általa megkívánt szolgálatról, embertársaikat pedig a vallásos vezetés és szent példaadás áldásaitól. – *Az apostolok története*, 14. o.

Pál hitben tört előre, és állandóan azon fáradozott, hogy Isten országát felépítse azok között, akiket Izrael tanítói elhanyagoltak. Állandóan Jézus Krisztust magasztalta, mint „a királyok Királyát és az urak Urát” (1Tim 6:15), és intette a hívőket, hogy „meggyökerezvén és továbbépülvén őbenne” megerősödjenek a hitben (Kol 2:7).

Akik hisznek, azoknak Krisztus a biztos alap. Erre az élő kőre egyaránt építhetnek zsidók és pogányok. Elég nagy mindenki számára, és elég erős, hogy az egész világ súlyát és terhét viselje. Ezt a tényt Pál maga is világosan felismerte. Mielőtt tanítói működését befejezte, a pogányok közül megtért hívők egyik csoportjához fordult, akik szilárdan kitartottak az evangéliumi igazság iránti szeretetükben. Így

írt nekik: „Ti, kik fölépíttettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus.” (Eféz 2:19–20) – *Az apostolok története*, 175. o.

Szinte féltém Svájcba menni, mert sokan azt mondták, hogy Európa különböző nemzetei sajátosságok, és csak bizonyos úton közelíthetők meg. Holott Isten az ő bölcsességét ígerte azoknak, akik tudatában vannak hiányosságuknak, s kéri a bölcsességet. Ő mindenkit oda tud terelni, ahol el tudja fogadni az igazságot. Hadd vegye az Úr birtokába értelmünket, alakítsa, akár a fazekas az agyagot... Testvéreim, ne építsetek válaszfalat a nemzetek közé. Ellenkezőleg. Ha lenne valahol ilyen, igyekezzetek ledönteni. Törekedjünk mindenkit Jézussal összhangba hozni, egyazon célért: embertársaink megmentéséért fáradozva. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 181. o.

Július 23., vasárnap

Noha Pál és Barnabás a pisidiai Antióchiában a pogányokhoz fordultak, azonban szüntelenül fáradoztak a zsidókért is; ahol csak alkalmuk kínálkozott, vagy ahol befogadták őket. Később Pál és munkatársai Thesszalonikában, Korinthusban, Efézusban és más fontos városokban prédikálták az evangéliumot úgy zsidónak, mint pogánynak egyaránt. Isten országa építése terén a fő hangsúlyt azonban attól kezdve a pogány országokra és olyan népekre helyezték, amelyek keveset vagy semmit sem tudtak még az igaz Istenről és szent Fiáról.

Pálnak és munkatársainak részvét támadt a szívében azok iránt, kik „Krisztus nélkül valók voltak, Izrael társaságától idegenek és az ígéret szövetségétől távolvalók”. Tehát „reménységük nem vala”, és „Isten nélkül valók voltak e világon”. Az apostoloknak a pogányok között végzett fáradhatatlan munkálkodása következtében megtanulták „a vendégek és idegenek”, akik „egykor távol voltak”, hogy „közelvalókká lettek a Krisztus vére által” és az ő engesztelő áldozatában való hit által „polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek” (Eféz 2:12–13, 19). – *Az apostolok története*, 174–175. o.

Parancsunk van, hogy szeressük egymást, mint Krisztus is szeretett bennünket. Azzal bizonyította be és pecsételte meg irántunk való szeretetét, hogy életét is feláldozta a mi megváltásunkért. A szeretett

tanítvány azt mondja, hogy nekünk is késznek kell lennünk életünket testvéreinkért feláldozni. Mert „mindaz, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született”. Ha Krisztust szeretjük, akkor azokat a testvéreket is szeretnünk kell, akik jellemükben és életükben az Úrhoz hasonlítanak. De nem csupán ezeket, hanem mindazokat szeretnünk kell, „akiknek nincs reménysége, és akik Isten nélkül vannak a világban”. A bűnösökért hagyta el Krisztus mennyei hazáját, és jött a földre, hogy értünk szenvedjen és meghaljon. Ezért dolgozott, szenvedett és imádkozott, míg végre megtört szívvel és elhagyatva azoktól, akiket meg akart menteni, a Golgotán kilehelte lelkét. – *Megszentelt élet*, 82. o.

A kereszt köré kell gyülekeznünk. A megfeszített Krisztust kell csodálnunk, és minden örömteli tapasztalatunknak, beszélgetésünknek róla kell szólnia. Különleges istentiszteleteket kell szerveznünk, ahol dicsőíthetjük Őt, és feleleveníthetjük azokat az ajándékokat, amiket Istentől kaptunk, és ahol hálát adhatunk az ő nagy szeretetéért, ugyanakkor az értünk keresztre szegezett kezekre bízhatjuk az életünket. Meg kell tanulnunk beszélni Kánaán nyelvét és énekelni Sion énekeit. – *Lift Him Up*, 249. o.

Július 24., hétfő

Amikor egykor a napkeleti bölcsek eljöttek, hogy megtalálják Krisztust földi élete kezdetén, úgy jöttek most élete végén ezek az emberek is [a görögök] nyugatról. Krisztus születésekor a zsidók olyannyira elfogultak voltak saját nagyravágyó terveikkel, hogy nem vettek tudomást jöveteléről. A mágusok pogány földről jöttek a bölcsőhöz ajándékaikkal, hogy imádják a Megváltót. Ugyanígy ezek a görögök a nemzeteket, törzseket, a világ népeit képviselték, mikor eljöttek, hogy lássák Jézust. Ugyanígy minden kor és minden föld népeit vonzani fogja a Megváltó keresztje. Így „sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában” (Mt 8:11). – *Jézus élete*, 621. o.

A keresztben olyan hatalom van, amit emberi nyelv nem képes leírni. [...]

Isten fiainak és leányainak munkája más jellegű kell legyen, mint amelyet oly sokan bemutatnak. Ha szeretik Jézust, magasztos elgon-

dolásaik lesznek a szeretetről, ami megnyilatkozott az elbukott ember iránt, ami oly drága áldozatot kívánt, hogy megmentse az emberi fajt. Megváltónk Ádám minden gyermekétől együttműködést vár, akik Isten fiaivá és leányaivá lettek. Megváltónk kijelenti, hogy az örök élet ajándékát hozta el nekünk a mennyből. Fel kellett emeltetnie a Kálvária keresztféjére, hogy minden embert magához vonzzon. Mindezek után hogyan bánjunk hát Krisztus áron vett örökségével? Legyünk gyengédek, figyelmesek, kedvesek, együtt érzők és szeretetteljesek velük! Így lehetünk egymás számára is a segítség és áldás forrása. Ebben a munkában többet kapunk, mint emberi testvéreket. A mennyei angyalok fenséges társasága kísérhet bennünket. Együttműködnek velünk, ahogy világosságot viszünk a szegénynek és gazdagnak egyaránt. – *Isten fiai és leányai*, 229. o.

János pedig ezt mondja: „Arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. Aki ezt mondja: Ismerem Őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete.” (1Jn 2:3–5)

Így szól Krisztus egyik utolsó parancsa tanítványaihoz: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Engedelmeskedünk-e ennek a parancsnak, vagy megtűrünk magunkban durva, Krisztustól idegen vonásokat? Ha bármivel megbántottunk vagy megsebeztünk másokat, kötelességünk megvallani a vétünköt és keresnünk a megbékélést. Csak akkor járulhatunk hittel Isten elé, ha ennek a feltételnek eleget tettünk. – *Krisztus példázatai*, 144. o.

Július 25., kedd

Krisztus idején az önzés, a kevélység és mások megvetése válaszfalat emelt a szent iratok őrzői és a földkerekség többi nemzete közé. Az Üdvözítő azért jött, hogy változtasson ezen az állapoton. Az ő ajkáról hallott szavak egészen mások voltak, mint amit a papoktól és tanítóktól hallottak az emberek. Krisztus ledönti a válaszfalat, az énszeretetet, az elválasztó nemzeti előítéletet, a más nemzetek lenézését – ehelyett az egész emberiséget átölelő szeretetet hirdeti. Kiemeli az embereket az önzésük szűk köréből, megszüntet minden területi elválasztó vonalat, a társadalom minden mesterséges megkülönböztetését. Nem tesz különbséget

a szomszéd és idegen, a barát és ellenség között. Arra tanít, hogy minden ínséges lélekre mint testvérünkre, a világra pedig mint munkaterületünkre tekintsünk. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 42. o.

Az őskeresztény gyülekezet különböző nemzetiségű emberek különféle osztályából került ki. [...]

Azok szíve, akik az apostolok munkálkodása következtében megtértek: kiengesztelődött, és keresztény szeretetben forrt egybe. Előbbi előítéleteik ellenére most teljes egyetértésben éltek egymással. Sátán nagyon jól tudta, hogy amíg ez az egyetértés fennáll, nincs hatalma megakadályozni az evangélium művének haladását. Megpróbálta ezért a tagok régebbi, sajátos nézeteit a maga előnyére kihasználni, hogy a gyülekezetben egyenetlenséget szítson.

A tanítványok száma növekedett. Az ellenség felkeltette azok gyanúját, akiknek azelőtt is szokásuk volt a hittestvérekre féltékenykedni, hogy a szellemi vezetőket megvádolják. „Támada a görög zsidók közt panaszkodás a héberek ellen.” – *Az apostolok története*, 87–88. o.

Bármilyen nagyak is tartja az ember a tudását és bölcsességét, ha nem követi a Szentlélek tanítását, a lelki dolgokban igen-igen tudatlan lesz. Föl kell ismernie a fenyegető veszedelmet. El kell ismernie eredménytelenségét. Teljesen attól függjön, aki egyedül képes megtartani a rábízott lelket, egyedül átítatni őt Lelkével s megtölteni az egymás iránti önzetlen szeretettel. Ezzel képessé teszi őket a tanúskodásra, hogy Isten azért küldte el Fiát a világra, hogy bűnösöket mentsen. Az igazán megtértek keresztény egységbe fognak tömörülni. Isten egyházában ne legyen széthúzás. Senki se gyakoroljon balgán parancsnokságot az igazság elfogadói fölött. Krisztus szelídsége legyen látható mindenben, amit mondanak és tesznek. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 146. o.

Július 26., szerda

A béke, amiről a Mester beszélt, sokkal átfogóbb és gazdagabb, mint amit valaha el tudunk képzelni. Krisztus kész nagy dolgokat tenni értünk, kész helyreállítani a természetünket, hogy az isteni természet részesei lehessünk. Azt várja, hogy szívünket az ő végtelenül szerető szívéhez láncolhassa, hogy teljes mértékben megbékéljünk az Úrral.

Nagy előjogunk megérteni, hogy Isten úgy szeret bennünket, ahogy szereti az ő Fiát. Ha hiszünk Krisztusban, a krisztusi béke birtokosává válunk. A Krisztus engesztelő áldozata által biztosított megbékélés a béke alapját képezi, másfelől viszont a szomorú érzelmek nem azt jelzik, hogy az isteni ígéretek teljesen hatástalanok. Ti a saját érzelmeiteket látjátok, és mivel nem minden esetben övezi fényár az utatokat, ezért egyre szorosabbra húzzátok magatokon a nehézségek ruháját. Amikor önmagatokra néztek, azt gondoljátok, hogy Isten megfélekezett rólatok. Jézusra kell tekintenetek. Krisztus azt mondta: „Énben nem békére lelték.” Jézus Krisztussal közösségre lépve a béke területére lépünk. – *Lift Him Up*, 332. o.

Krisztus a „béke fejedelme”, ezért az ő küldetése helyreállítani földön és mennyen a bűntől megrontott békét. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Aki beleegyezik, hogy elhagyja a bűnt, és helyette Krisztus szeretete előtt tárja ki a szívét, mennyei békében részesül.

A békéhez más alap nem létezik. Jézus Krisztus szívünkbe fogadott kegyelme és kegyessége lefegyverzi az ellenségeskedést; lecsönnesíti a viszálykodást, ehelyett szeretettel tölti meg a lelket. Akinek békesség él szívében Isten és embertársai iránt, nem lehet boldogtalan. Irigység nem talál helyet szívében, gonosz gyanakvás nem lel otthont benne; gyűlölet nem tud megállni ajtajánál. Az Istennel összhangban álló szív a menny békéjében részesül, és a béke áldásos hatását árasztja. A béke lelkülete harmatként száll majd a világi gondoktól megfáradt szívekre.

Krisztus a békesség üzenetével küldi követőit a világba. Aki a megszentelt élet csöndes, öntudatlanul áldásos hatásával Krisztus szeretetét tanúsítja, aki szavával és viselkedésével arra vezet másokat, hogy elvessek a bűnt, és Istennek adják át szívüket: az békességszerző. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 27–28. o.

Július 27., csütörtök

A zsidó templomot a hegyből bányászott faragott kövekből építették, és minden követ a megfelelő helyre készítették el, faragták, csiszolták s kipróbálták, mielőtt Jeruzsálembe szállították volna. Mikor az összes követ az építkezéshez hozták, az épületet kalapácsok zaja nélkül állí-

tották össze. Ez az épület Isten lelki templomát példázza, mely minden nemzetből, nyelvből és népből, minden osztályú emberek sokaságából áll össze. Ezek nem élettelen anyagok, nem kalapáccsal és vésővel faragták meg, hanem élő kövek, melyeket az igazság termelt ki a világból, s a mesterépítész, a templom Ura, most faragja és csiszolja, illeszti a helyükre őket lelki templomában. Mikor a templom elkészül, tökéletes lesz minden részletében, angyalok és emberek csodálják majd, mert az építője Isten. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 180. o.

Az apostolok Krisztus által fektetett alapra építették fel Isten egyházát. Az Ige a templomépítést gyakran felhasználja jelképekül a gyülekezet épülésének szemléltetésére. Így Zakariás Krisztusra utal mint csemétére, aki megépíti az Úrnak templomát. Egyszersmind a pogányokról is beszél, akik segítkeznek a munkánál: „És a messze lakók eljönnek, és építenek az Úr templomában.” Ézsaiás pedig kijelenti: „Az idegenek megépítik a te kőfaladat.” (Zak 6:12, 15; Ésa 60:10)

Péter azt mondja, amikor ezen templom építéséről szól: „Akihez járulván mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott becses kőhöz, ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1Pt 2:4–5) – *Az apostolok története*, 595. o.

Az apostolok munkálkodtak a zsidó és a pogány világ kőbányáiban, hogy onnan köveket bányásszanak ki, és a fundamentumra helyezhesék. Pál az efézusi hívőkhöz intézett levelében mondta: „Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei Istennek, kik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus; akiben az egész épület szép renddel rakattatván nevedik szent templommá az Úrban; akiben ti is együtt építtetek Isten hajlékává a Lélek által.” (Eféz 2:19–22)

A korinthusiaknak így írt: „Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentumot vetettem, de más épít reá. Ki-ki azonban meglássa, mimódon épít reá. Mert más fundamentumot senki sem vethet azonkívül, amely vettetett, mely Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít

rá erre a fundamentomra, kinek-kinek munkája nyilván lesz; mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg.” (1Kor 3:10–13)
– *Az apostolok története*, 596. o.

6.

AZ EVANGÉLIUM TITKA

Július 29., szombat délután

Jézus arra vágyott, hogy felfedje az igazság mély titkait, amelyek korszakok óta el voltak rejtve, és így a pogányok a zsidók örökösársai lehessenek, „részesei az ő ígéréteinek Krisztusban az evangélium által” (Eféz 3:6). Ezt az igazságot a tanítványok lassan tanulták meg, az isteni Tanító egyik leckét a másik után adta nekik. A kapernaumi százados hitének megjutalmazásával, az evangélium prédikálásával Sikár lakójának Ő már bizonyítékát adta, hogy nem osztozik a zsidók türelmetlenségében. A szamaritánusok azonban valamennyire ismerték Istent, és a százados jóindulatú volt Izraellel. Ezért Jézus kapcsolatot teremtett a tanítványok és egy pogány között, akit úgy tekintettek, hogy semmi-
ben sem áll népe fölött, amiért jóindulatot várhatna tőle. Jézus példát adott arra, hogyan kell az ilyen embert kezelni. A tanítványok azt gondolták, túlságosan szabadon osztogatja kegyelmi ajándékait. Ő megmutatta, hogy szeretete nem fajra vagy nemzetre korlátozódik. [...]

Ez a cselekedet még inkább megvilágította a tanítványok számára az előttük álló munkát a pogányok között. Hatalmas, terméketlen területet láttak Júdeán túl. Lelkeket láttak, akik olyan fájdalmat hordoznak, amely ismeretlen a nagyobb kegyben részesülők számára. A megvetett lelkek között olyanok is voltak, akik vágyakoztak a hatalmas Gyógyító segítségére, éheztek az igazság világosságát, amely oly bőségesen adott a zsidóknak. – *Jézus élete*, 402. o.

Isten szolgálói nem részesülhetnek tiszteletben vagy elismerésben a világ részéről. Istvánt megkövezték, mert prédikálta a megfeszített Krisztust. Pált elfogták, megverték, megkövezték és végül megölték, mert hűségese hírnöke volt Istennek a pogányok között. János apostolt Pátmosz szigetére száműzték „az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért” (Jel 1:9). Ezek a példák bizonyítják a világ előtt

Isten ígéreteinek bizonyos voltát, állandó jelenlétét és gondoskodó kegyelmét. [...]

Isten hithősei azonban olyan birtok örökösei, amely nagyobb értékkel bír minden földi kincsnél: olyan örökségük van, amely a lélek vágyait megelégtíti. Esetleg ismeretlenek a világ előtt, és nincs részük elismerésben, de a mennyei könyvekben mint mennyei polgárok vannak bejegyezve, és magasztos fenség, örökös dicsőség lesz az osztályrészük.

A legértékesebb munka, a legnemesebb fáradozás, amelyre ember vállalkozhat, hogy Isten bárányához vezesse a bűnösöket. – *Az evangélium szolgálói*, 18. o.

Július 30., vasárnap

„Isten szerelme szorongat minket”, írja Pál. Ez a szeretet volt viselkedésének mozgatórugója; ez volt mozgatóelve. Ha valaha pillanatnyilag lanyhult is hő buzgalma a kötelesség ösvényén, a keresztre vetett egyetlen pillantás, Krisztus csodálatos szeretetére, mely páratlan áldozatában nyilatkozott meg, elég volt, hogy felkösse derekát, s előrenyomuljon a lemondás ösvényén. Testvéreiért végzett fáradozása során erősen támaszkodott a végtelen szeretetnek a Krisztus csodás leereszkedésében való megnyilvánulására, ennek egész csillapító, fékező erejére, hatalmára. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 457. o.

Isten akarata és szándéka nem az, hogy gyermekeit gondok, terhek nyomják. De az Úr nem csal meg bennünket. Nem mondja: „Ne féljetelek; életetek útján nincs semmi veszély.” Tudja, hogy veszedelmek és megpróbáltatások várnak ránk, és ehhez mérten bánik velünk. Nem szándéka népét kivenni a bűnnel és bajjal telt világból, de rámutat arra a segítségre, amelyben sohasem csalódhatunk. Így imádkozik tanítványaiért: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17:15) „E világon nyomorúságtok léssen; én meggyőztém a világot.” (Jn 16:33)

Hegyi beszédében Jézus fenséges példázatokkal mutatott rá, hogy milyen szükséges Istenben bízunk. Ezen tanítások célja az volt, hogy Isten gyermekeit minden időben vigasztalja és bátorítsa, és így érhetően ránk is vonatkoznak. [...]

Az Alkotó minden egyes gyermekét boldognak, békésnek és engedelmesnek szeretné látni. Jézus azt mondja: „Békességet hagyok néktek:

az én békeségemet adom néktek... Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14:27) Másutt ezeket mondja: „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.” (Jn 15:11) – *Jézushoz vezető út*, 122–124. o.

Isten sohasem vezet másként gyermekeit, mint ahogy ők is választanak, ha előre láthatnák a véget, és felismernék ama terv dicsőségét, amelyet, mint az ő munkatársai, véghezvihatnak. Sem Énoh, aki felvitetett a mennybe, sem Illés, aki tüzes szekéren ragadtatott el, nem volt nagyobb vagy tiszteletreméltóbb Keresztelő Jánosnál, aki magányosan pusztult el a börtönben. „Néktek adatott Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek őbenne, hanem hogy szenvedjete is őérette.” (Fil 1:29) A menny minden adománya közül, amit csak az embernek nyújthat, a legmélyebb bizalom és legnagyobb tisztesség: Krisztussal részesülni az ő szenvedéseiben. – *Jézus élete*, 224. o.

Július 31., hétfő

Pál apostol szíve szeretettől izzott a bűnösökért. Minden erejével belevetette magát a lélekmentés munkájába. Isten országának ő volt a legönmegtagadóbb és legkitartóbb munkása. Az elnyert áldásokat alkalmaknak tekintette, hogy másokkal megossza. Sohasem mulasztott el egyetlen lehetőséget sem, hogy az Üdvözítőről beszéljen, vagy felsegítse az ínségeseket. Helységről helysére járva prédikálta Krisztus evangéliumát, és alapított gyülekezeteket. Mindenütt, ahol meghallgatták, igyekezett lerontani a gonosz munkáját; férfiakat és nőket vezetett el az életszentség, az igazság útjára. – *Az apostolok története*, 367. o.

Az Úr nem akarja, hogy népe elzárkózzon. Krisztus választott köveiteinek hirdetniük kell kegyelme evangéliumát minden ágazatnak, nyelvnek és népnek. Világossá kell tennünk, hogy a nagy szószóló az egész világot meghallgatja. A zsidó egyház Isten képviselője volt egy hitehagyó világ számára, és hogy betölthesse küldetését, a zsidó népnek meg kellett volna őriznie saját nemzeti létét, elkülönülve a föld minden bálványimádó népétől. Fenn kellett volna tartania különleges és szent voltát a világban... Be kellett volna mutatnia Isten irgalmát, jóságát és együtt érző szeretetét. Így jellembeli kiválóságban minden más nemzet

fölött állhattak volna; mivel egy tiszta és engedelmes népen keresztül Isten kiárasztotta volna gazdag áldásait.

Az Isten országát irányító törvény alapelvei megdicsőültek volna az egész világon. Amilyen bizonyosan válaszolnak a kapott irgalomra, világosságra és kegyelemre, olyan bizonyosan válnak a világ világosságává. Folytonosan Istenre, mint bölcs, hibátlan és legfelsőbb uralkodóra kell irányítaniuk a figyelmet, és akkor az Úr dicséretétől lesz hangos a föld... Az Úr a mi Istenünk, és ugyanez a célja ma is hűséges hívő népével. – *Isten fiai és leányai*, 44. o.

Krisztus életében nem volt példa az önigazult vakbuzgóságra, az ő jelleme mesterkéletlen és jóságos volt. Nincs olyan szerzetesrend a Földön, ahonnan nem zárták volna ki a szabályok áthágásáért. Minden vallásos közösségben és majdnem minden gyülekezetben vannak túlzásokra hajlamos tagok, akik kegyelmének bőkezű megnyilatkozásaiért kárhoztatták volna Őt. Visszásnak tartották volna, hogy együtt evett a vámszedőkkel és a bűnösökkel... [...]

Azoknak, akikre Isten az ő igazságát bízta, ugyanazzal az irgalmas lelküllettel kell bírniuk, mint amelyet Krisztus mutatott be. Ugyanolyan nagylelkűen kell cselekedniük. Legyenek jótékonyak, a szegényekkel szemben tanúsítsanak barátságot és jóakaratot, és az az érzés hassa át őket, hogy Isten sáfárai. Mindenükre – javaikra, szellemi és lelki erőikre – úgy kell tekinteniük, mint amelyek nem a sajátjaik, hanem csak kölcsönkapták, hogy Isten ügyét előmozdítsák általuk itt a Földön. Ne kerüljék az érintkezést felebarátaikkal, hanem Jézushoz hasonlóan keressék fel őket azzal a szándékkal, hogy közöljék velük azokat a mennyei ajándékokat, amelyeket Istentől kaptak. – *Az evangélium szolgálói*, 334–335. o.

Augusztus 1., kedd

Pál mélységesen vágyott arra, hogy az emberek meglássák és felfogják Krisztus alázatosságát. Meg volt győződve arról, hogyha rá lehetne vezetni őket a menny Fensége által hozott csodálatraméltó áldozat átgondolására, eltűnne az önzés szívékből. Az apostol hosszasan időzik egyik pontnál a másik után, hogy valamennyire felfogjuk, milyen csodálatos, ahogy a Megváltó leereszkedett a bűnösök érdekében. A figyel-

met először arra irányítja, hogy Krisztus a mennyben Atyja kebelén volt. Azután bemutatja Őt, amint félreteszi dicsőségét, és önként kiteszi magát az emberi élet megalázó állapotának, vállalva egy szolga kötelezettségeit, engedelmes lévén halálig – és ami a legszégyenletesebb, legfelháborítóbb és leggyötrelmesebb – a kereszthalálig. Tudunk-e Isten szeretetének e csodálatos megnyilatkozására hála és szeretet nélkül és annak a ténynek mélységes átérzése nélkül gondolni, hogy mi nem a magunkéi vagyunk? Az ilyen Mestert nem kellett volna, önző indítékokból kell szolgálni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 501. o.

Istennek Krisztusban kinyilatkoztatott ismerete az a tudás, melyet minden megmentettnek el kell sajátítania. Ez a tudás alakítja át az ember jellemét. Ha befogadjuk ezt, Isten újjáteremt bennünket az ő képére. Egész lényünknek Istentől származó lelki erősséget ad. [...]

Pál azt mondja: „Meghajtom térdemet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, akiről nevezetik minden nemzetség mennyen és földön. Hogy adja meg néktek az ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának. És megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete Isten egész teljességéig.” (Eféz 3:14–19) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 289. o.

Aki azt állítja, hogy Krisztust követi, becsülje magát kevesebbre, másokat pedig többre. Tartsatok össze, tartsatok össze! Az egységben erő és győzelem van, a széthúzásban pedig gyengeség és vereség. E szavakat a mennyből szólták nekem, s mint Isten követe továbbadom nektek.

Mindenki törekedjék betölteni Krisztus imáját: „Legyenek mindnyájan egyek, mint te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned.” (Jn 17:21) Milyen csodálatos egység! Krisztus így szól: „Arról ismeri meg mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13:35) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 488. o.

Augusztus 2., szerda

Pál élete tele volt különböző változatos munkával. Városról városra, területről területre utazva elbeszélte a kereszt történetét; lelkeket térített az evangéliumhoz, és gyülekezeteket alapított. Ezekről állandóan gondot viselt, és számos levelet írt hozzájuk, amelyekben tanításokat közölt. Időközönként mesterségét folytatta, hogy megélhetését biztosítsa. De tevékeny életének közepette sohasem tévesztette szem elől az egyetlen nagy célt: felülről való elhívása betöltését.

Pál életét mennyei légkör övezte, és aki érintkezésbe került vele, érezte Krisztussal való harmóniájának hatását. Az a tény, hogy saját életével példázta az általa hirdetett igazságokat, először meggyőző erőt kölcsönzött igehirdetéseinek. Ebben rejlik az igazság hatalma. A megszentelt élet keresetlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a kereszténység mellett. Bizonyítékok, még ha nem is lehet megcáfolni őket, esetleg csak ellenszegülést váltanak ki, de az istenfélő élet példájában olyan erő rejlik, amelynek ellenállni teljes lehetetlenség. – *Az evangélium szolgái*, 58–59. o.

Krisztus bennünk lakozása tesz képessé arra, hogy a világosság csatornájává lehessünk. Minél több világossággal rendelkezünk, annál nagyobb világosságot árasztunk magunk körül. Minél közelebb húzódunk Jézushoz, annál tisztább megértést nyerünk az ő vonzerejére vonatkozóan. Amikor Őt és az ő tisztaságát szemléljük, könnyebben felismerjük saját jellemhibáinkat. Az ő tökéletessége után vágyódunk, mely mennyei tökéletes jelleméből árad ránk, és szemlélve változunk el az ő képmására. [...]

Szívünknek be kell töltekeznie Isten teljességének mértékével... Ragadjuk meg a hit kulcsát, és tárjuk ki vele Isten gazdag áldásainak tárházát. Onnan merítsük a végtelen teljességet, és ott találjuk meg Urunk kijelentését is: „Legyen néked a te hited szerint.” – *Lift Him Up*, 266. o.

Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod összes Isten adta erődöt és képességedet abbeli igyekezetekben, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség... Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes teljesen kijelenteni nekünk. Mégis ha tanulmányozzuk a Bibliát, ha elmélkedünk Krisztus életéről, a megváltás tervéről,

ezek a hatalmas témák egyre inkább feltárulnak előttünk. Rájövünk, mit kívánt Pál az efézusi gyülekezetnek, amikor így imádkozott: „Urunk, Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek Őt. Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy megértsétek, milyen reménységre hívott meg titeket, milyen gazdag a szentek fenséges öröksége, és milyen mérhetetlenül nagy a hatalma felettünk, akik hívőkké lettünk.” (Eféz 1:17-19) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 740. o.

Augusztus 3., csütörtök

Arra lettünk elhívva, hogy ismerjük meg Krisztust, az ő dicsőségét és erényeit. De ugyanakkor az isteni jellem tökéletességét is meg kell ismernünk, amely jellem Jézus Krisztus által lett kinyilatkoztatva számunkra, és ami kitárja előttünk az Istennel való közösség útját. Az emberi elme csak hiányosan képes felfogni azon lelki magaslatok szélességét, mélységét és magasságát, amelyeket az isteni természet részévé vált lélek elérhet. [...]

Veszélyes időket élünk. Csak Krisztus lehet a segítőnk, és csak Ő szerezheti meg számunkra a győzelmet. Számunkra Ő legyen mindenben minden, lakozzon a szívünkben, és az ő élete járja át az életünket, ahogyan a vér átjárja az ereinket. Az ő Lelke legyen számunkra az életadó erő, ami képessé tesz jó hatást gyakorolni másokra, hogy ők is Jézus Krisztushoz hasonló szentségre tehessenek szert. – *Our High Calling*, 60. o.

Sokan gondolják azt, hogy képtelenek megszabadulni a bűn erejétől, viszont ígéretet kaptunk rá, hogy beteljesedhetünk Istennek teljességével. Ne tűzzünk ki alacsonyabb célokat. Az igazi cél sokkal magasabb rendű. Elménknak sokkal befogadóbbnak kell lennie ahhoz, hogy megérthessük mindazon dolgok jelentőségét, amit Isten készített számunkra. Életünknek az isteni jellemtulajdonságokat kell tükröznie, és hálásnak kell lennünk azért, hogy nem lettünk magunkra hagyva, és nem kell önmagunkról gondoskodnunk. [...]

Isten gyermekeinek nagy előjoga, hogy az Úr teljességét birtokolhatják. „Annak pedig, aki végzetlen bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mibennünk munkálkodó erő szerint, annak legyen dicsőség az egyházban Krisztus

Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké.” (Eféz 3:20–21)
– *That I May Know Him*, 302. o.

Mindenkor örvendezzünk az Úrban!

Dávid kijelenti: „Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát. Mert az ő fülét felém fordítja, azért segítségül hívom Őt egész életemben.” (Zsolt 116:1–2) Istennek az imameghallgatás terén kinyilvánított jósága a hálaadás kötelezettségét terheli ránk az elvett áldásokért. Több hálát kellene adnunk Istennek. Az imánkra jövő, válaszként küldött áldásokat azonnal észre kellene vennünk. [...]

Uralkodjon Isten békéje a lelkedben, és lesz erőd a szenvedések elhordozására. Így örvendezni fogsz a kegyelemben, mely kitartáshoz segít. Dicsérd az Urat, beszélj a jóságáról és hatalmáról! Édesítsd meg a lényedet körülövező légkört... Dicsérd megváltó Istenedet, orcád világosságát szíveddel, lelkeddel és beszédeddel! – *Isten csodálatos kegyelme*, 325. o.

KRISZTUS TESTÉNEK EGYSÉGE

Augusztus 5., szombat délután

Isten földi egyházának tagjai olyanok, mint egy gépezet alkatrészei – kapcsolódnak egymáshoz, és együtt szoros függőségi kapcsolatban állnak a középponttal. A különbözőségben egységnek kell lennie. Az Úr munkáját végző egyetlen tag sem lehet sikeres függetlenül, elkülönülve a többiektől. Mindenkinek kötelessége felhasználni ajándékait és képességeit az Úr szolgálatára, hogy együtt járuljanak hozzá az egységes egész tökéletes működéséhez. Mindenkinek Isten vezetése és jóváhagyása alatt kell dolgoznia.

Krisztus egyesítette az Istenséget az emberiséggel, s ezáltal arról biztosított bennünket, hogy már itt a földön az isteni természet részesei lehetünk. Krisztus vállalta, hogy együttmunkálkodik azokkal, akikre talentumokat bízott. Vállalta, hogy megtanít a vele való együttmunkálkódásra. Segít követnünk az ő példáját, megtanít csak a jót tennünk, és elutasítanunk a gonoszsgot. Odaszentelt csatornáknak kell lennünk, akiken keresztül Krisztus szeretete kiáradhat azokra, akiknek segítségre van szükségük. – *Our High Calling*, 182. o.

Az Úrnak különféle képességekkel rendelkező munkásokra van szüksége. „És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákkul, némelyeket evangélistákkul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére: míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (Eféz 4:11–13) Isten művének különböző ágazataiban minden munkásnak az igazság által megszentelt szívvel kell rendelkeznie, hogy megláthassa a munka ráeső részét, és megérthesse, hogy mivel járulhat hozzá a mű előrehaladásához. Amikor a munkás Istennek szenteli az életét, és a láthatatlan Mesternek engedelmeskedve munkálkodik, akkor testvérei számára ő fogja

kinyilatkoztatni Isten szeretetét. „Mert Isten munkatársai vagyunk.” (1Kor 3:9)

Az emberiség hatalmas szövetségében egymás mellé szőtt fonalak vagyunk, és így alkotunk egy szépséges egészet. Helyezd magad ilyen fonál gyanánt a mennyei Mester kezébe, hogy véghezvihesse az ő tervét általad. – *That I May Know Him*, 323. o.

A növény nem önmagáért csírázik, növekszik és gyümölcsözik. [...]

Beszélg Krisztus szeretetéről és jóságáról! Végezz el minden kínálkozó feladatot! Érezz felelősséget másokért, és minden hatalmadban álló eszközzel igyekezz megmenteni az elveszetteket! Ha befogadod Krisztus Lelkét, az önzetlen szeretet és másokért való szolgálat lelkét –, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited nő, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükröződ Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép. – *Krisztus példázatai*, 67. o.

Augusztus 6., vasárnap

Pál az efézusiakat az egység és a szeretet megóvására buzdítja: „Kérlek tehát én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy méltóan éljete ahhoz az elhíváshoz, amelynek részesei lettetek, igaz alázatosságban, szelídségben és türelemben. Viseljétek el egymást szeretettel. Törekedjete arra, hogy a béke kötelékében fönntartsátok a lelki egységet.” [...]

Az apostol inti testvéreit, hogy életükkel bizonyítsák az igazság erejét, amint ő mutatta meg nekik. Szelíden, gyengéden, türelemmel és szeretettel mutassák be Krisztus jellemét és üdvössége áldásait. Egy a test, egy a lélek, egy az Úr, és egy a hit. Mint Krisztus testének tagjait, minden hívőt ugyanaz a lelkület és ugyanaz a reménység hason át. A gyülekezetben dülő viszály megszégyeníti a világ előtt Krisztus vallását, egyúttal kifogással is szolgál: igazolja az igazság ellenségeinek útjait. Pál utasításai nem korlátozódnak kora gyülekezeteire, hanem Isten akaratóból eljutottak hozzánk is. Mit teszünk hát azért, hogy a békeség kötelékében őrizzük meg az egységet? – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 239. o.

A hívők Krisztussal való közössége természetyszerűleg arra vezet, hogy egymással is egy akaratot lesznek, és ez a legtartósabb egység

a Földön. Krisztusban egyek vagyunk, ahogy Krisztus is egy az Atyával. Csakis úgy teremthetjük meg a Szentlélek gyümölcseit, ha személyes kapcsolatban állunk Krisztussal, ha napról napra, óráról órára közösségekben élünk vele. [...]

A szőlőnek számos vesszője van, és bár a vesszők különbözők, mégsem civakodnak. Egység él a különbözőségben. Az ágak mind egy forrásból nyerik a táplálékukat. Ez a Krisztus-követők egységének ábrázolása. A különféle feladatok ellenére egyetlen fővel rendelkeznek. Ugyanaz a Lélek munkálkodik általuk más-más módon. Ez összecsendülő tevékenység, bár az ajándékok különbözőek... Isten mindegyikőjüket felszólítja kijelölt feladatának elvégzésére a számukra kirendelt képességeknek megfelelően. – *Isten csodálatos kegyelme*, 211. o.

Sokan vallják, hogy szeretik az Üdvözítőt, mégsem igyekeznek szeretni azokat, akik keresztény közösségekben egyesültek velük. [...]

Nem a világ ellenzése a legnagyobb veszélyünk. A legsúlyosabb szerencsétlenséget az állítólagos hívők szívében táplált gonoszság zúdítja ránk; az hátráltatja legjobban Isten ügyének fejlődését. Lelkiségünk gyengítésének nincs biztosabb útja, mint ha irigykedünk egymásra, bizalmatlankodunk; mint mikor tele vagyunk vádaskodással és aljas gyanúsítással. [...]

A különböző jellemű emberek között uralkodó összhang és egység a legmarkánsabb tanúságtételünk, hogy Isten elküldte a Fiát a világra a bűnösök megmentéséért. Ez a tanúskodás az előjogunk. De hogy ezt megtehessek, Krisztus parancsnoksága alá kell helyeznünk magunkat. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 242. o.

Augusztus 7., hétfő

Isten kivezeti népét a világból, és pedig az örökkévaló igazság magasztos színvonalára, nevezetesen Isten parancsolatainak és Jézus hitének magaslatára. Isten fegyelmezi és teszi alkalmassá népét. Nem lesz köztük véleménykülönbség, hogy az egyik ezt, a másik pedig éppen az ellenkezőjét higgye és vallja a közösségtől függetlenül. Az egyháznak juttatott adományok és kormányok különbözősége által mindannyian eljutnak a hit egységére. [...]

Noha Isten mindenkinek személyesen kiszabta munkáját, és egyénileg felelős Istennek, ám nem követhetjük saját független ítélezésün-

ket tekintet nélkül hittestvéreink nézeteire és érzelmeire. Ilyen eljárás csak zűrzavart okozna a gyülekezetben... Így ha mindannyian elfogadják a tanítást, akkor nem lehetnek eltérések közöttük. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 29–30. o.

Isten terve az, hogy a különbözőségek ellenére egységben éljünk. Krisztus követőinek soraiban a különböző elemek összhangot alkotnak, a tagok alkalmazkodnak egymáshoz, és mindenki elvégzi a ráháruló sajátos munkát Istenért. Minden embernek megvan a maga helye a nagy tervben, amely Krisztus kézjegyét és képmását hordozza magán. Van, aki egyféle munkára képes, másnak pedig valami más illik, míg másokra egészen eltérő jellegű munka hárul, viszont mindannyian összhangban munkálkodnak egymással, és kiegészítik egymást. Isten Lelke dolgozik bennük és általuk, és teremti meg az összhangot közöttük. Egyetlen fő lelkületnek kell uralnia őket, annak a Léleknek, aki végtelen bölcsességgel rendelkezik, és akiben a különböző alkotóelemek semmihez sem fogható, szép egységben dolgoznak együtt. – *Our High Calling*, 169. o.

A Jelenések könyve 14. fejezetében leírt első angyali üzenetnek, amely meghirdeti Isten ítéletének óráját, és felszólítja az embereket, hogy féljék és imádják Őt, az volt a célja, hogy elkülönítse Isten hitvalló népét a világ rontó hatásától. Isten népének meg kellett látnia valódi állapotát: világiasságát és elesettségét. Ha az egyház tagjai megfogadták volna azt az intést, amit az Úr ebben az üzenetben küldött, akkor elhagyták volna azokat a bűnöket, amelyek elszakították őket Istentől. Ha elfogadták volna a menny üzenetét, és szívüket az Úr előtt megalázva őszintén igyekeztek volna megállni előtte, Isten Lelke és ereje nyilatkozott volna meg közöttük. Az egyház újra eljutott volna a hit és a szeretet egységére, az apostoli idők boldog állapotára, amikor a hívők „szíve-lelke egy vala” (Csel 4:32).

Ha azok, akik magukat Isten népének vallják, elfogadnák az Igéből rájuk sugárzó világosságot, akkor eljutnának arra az egységre, amelyért Krisztus imádkozott: „a Lélek egységé”-re a „békeesség kötelékével”, ahogy az apostol mondja. „Egy a test, és egy a Lélek, amint hogy egy reménységre kaptatok elhívást; egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.” (Eféz 4:3–5) – *A nagy küzdelem*, 379. o.

Augusztus 8., kedd

Isten dicsőségét szolgálta, hogy az élet Fejedelme legyen az az elsőszülött, akit a zsenge kéve jelképezett... Ugyanezt – Krisztusnak a halottakból való feltámadását – ünnepelték a zsidók az árnyékszolgálat idején. Amikor az első gabonaszemek beértek a termőföldeken, gondosan begyűjtötték azokat, hogy amikor az emberek Jeruzsálembe mennek, a kévéket hálaáldozatként mutassák be az Úrnak. Az emberek meglengették az érett kalászt Isten előtt, s ezzel az aratás Uraként ismerték el Őt. Ez után a szolgálat után megkezdődhetett az aratás és a begyűjtés.

A feltámadottak pedig mindazok feltámadását képviselték a világegyetem előtt – mintegy biztosítékként –, akik személyes Megváltójukként hisznek Krisztusban. Ugyanaz a hatalom, mely feltámasztotta Krisztust a halottak közül, egyházát is fel fogja támasztani. Az egyház mint Krisztus menyasszonya vele együtt fog megdicsőülni minden hatalmasság, erő és név felett, nemcsak ezen a földön, hanem a mennyei udvarokban, az odafelvaló világban. Az alvó szentek győzelme dicsőséges lesz a feltámadás reggelén. Sátán diadala véget ér, miközben a Krisztusé megdicsőül. Az Életadó halhatatlansággal koronázza meg mindazokat, akik előjönnek sírjaikból. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 305. o.

Mielőtt Krisztus elbúcsúzott tanítványaitól, „rájuk lehele, és monda nekik: Vegyetek Szentlelket”. Ezt is mondta: „Ímé, én elküldöm tireátok az én Atyámnak ígéletét.” (Jn 20:22; Lk 24:49) De az ajándékok teljességét csak a feltámadás után kapták meg. Krisztus csak akkor árasztotta ki Lelkét, amikor a tanítványok hittel és imádkozva teljesen a szolgálatra szentelték magukat. Krisztus követői ekkor különlegesen részesültek a menny kincseiben. „Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek.” „Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint”, a Lélek „osztogatván mindenkinek külön, amint akarja” (Eféz 4:8, 7; 1Kor 12:11). Ezeket az ajándékokat Krisztus nekünk adta, de csak akkor lesznek ténylegesen a mieink, ha már Isten Lelke irányítja az életünket. – *Krisztus példázatai*, 327. o.

Jézus megígérte, hogy miután visszamegy a mennybe Atyjához, elküldi a Szentlelket, aki szüntelenül azért munkálkodik, hogy figyel-

münket a golgotai nagy áldozatra terelje, és kinyilatkoztassa a világnak az emberek iránt tanúsított isteni szeretetet, és megnyissa a megértő ember lelkét a Szentírás értékes tanításai előtt, s ezáltal a sötét elmét a feddhetetlenség Napjának ragyogó sugarai, az örök igazságok felé irányítsa, melyek után vágyódik, és amelyekkel kapcsolatban most új megértést nyer. [...]

Figyelmesen kell tanulmányoznunk Krisztus életét, és vágyunk kell megérteni, mi készítette Őt arra, hogy eljőjön erre a világra. A Szentírás kutatása által meggyőződést nyerhetünk, hiszen erre bátorított Krisztus is, amikor így szól: „ezek tesznek bizonysgot énrólam”. – *Reflecting Christ*, 132. o.

Augusztus 9., szerda

Az Efézusi levél negyedik fejezete Istentől jött tanítást tartalmaz. Olyan valaki szól itt Isten ihletésétől, aki szent látomásban kapott utasítást. Leírja, mint osztotta szét Isten az ajándékait a munkásai között. „Ő egyeseket apostolokká, másokat prófétákká, ismét másokat evangélistákká, pásztorokká és tanítókká tett, hogy Isten szolgálatára neveljék a szenteket, és felépítsék Krisztus testét, amíg mindnyájan el nem jutunk a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, és meglelt emberré nem leszünk Krisztus teljességének mértékében.” Megtanulhatjuk e szövegből, hogy Isten mindenkire feladatot bíz, s a feladat végzésével betöltheti Isten életmentő tervéből a ráeső részt. [...]

Isten olyan nép közt alapította meg eszközeit, akik elismerik Isten kormányzatának törvényeit... Akik készek hűen szolgálni Őt, azokra Krisztus ráruház minden tanítványainak ígért ajándékot, minden hatalmat. És a szellemi képességek adományozója, aki a tehetségeket férfiakra és nőkre bízza – akik a teremtés és megváltás jogán az övéi –, elvárja, hogy használattal növeljük a tehetségeket és képességeket. Vessünk be minden ajándékot, hogy az emberek áldására legyünk, és tisztességet szerezzünk Istennek. – *Bizonysgtétel a gyülekezeteknek*, 6. köt., 243. o.

Amikor elküldte szolgálait, ajándékokat adott nekik, mert ezek által juttatja el a világhoz az örök élet Igéit. Ezeket rendelte Isten, hogy a szentek tökéletesedjenek ismeretekben és valódi megszentelődésben. Krisztus szolgálainak nem csupán az igehirdetés a feladatuk: öröködniük

kell az emberek felett, mert el kell számolniuk Istennek. Türelmesen és a tanítások szerint kell feddniük, dorgálniuk, buzdítaniuk.

Fogjanak össze Isten szolgáltaival mindazok, akiknek javára szolgált munkásságuk, hogy ők is embereket menthessenek meg, ki-ki a képességei szerint. Ez minden igazi hívőnek kötelessége, lelkésznek, laikusnak egyaránt. Tartsák mindig szem előtt ezt a nagyszerű célt. Mindenki igyekezzen betölteni a saját helyét a gyülekezetben, és mindnyájan törekedjenek együtt dolgozni rendben, összhangban és szeretetben. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 237–238. o.

Az utolsó időkben akadnak, akik azt kiáltják: „Ne jövendöljetekekünk igazat. Mondjatok inkább hízalgő dolgokat, prófétálatok csalárdságot!” Nekem mégsem ez a kötelességem... Megváltóm nevében és erejével megteszem, amit bírok. Figyelmeztetni fogok, és tanácsolni, inteni és bátorítani, amint Isten Lelke parancsolja, akár hallgatnak rá az emberek, akár nem. Nem az a kötelességem, hogy azt tegyem, ami tetszik, hanem hogy mennyei Atyám akaratát cselekedjem, aki rám róttá ezt a kötelességet. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 231. o.

Augusztus 10., csütörtök

Az 1844. évi csalódás után Sátán és angyalai serényen láttak hozzá a csapdák felállításhoz, hogy segítségükkel megingathassák a gyülekezet hitét. Befolyásolták azon emberek kedélyét, akiknek nagy tapasztalatuk volt az üzenetekben, és akik az alázatosság látszatával bírtak. Egyesek azt állították, hogy az első két üzenet csak a távoli jövőben fog bekövetkezni, mások viszont azt állították, hogy már a múltban elhangzott. Ezek mind jobban befolyásolták a tapasztalatlanok lelkületét, és megingatták hitüket. Sokan oly célból kutatták át a Szentírást, hogy a gyülekezettől függetlenül új hitet alapítsanak maguknak. Sátán ujjongott az ily dolgok felett, mert tudta, hogy azok, akik elengedik a horgonyt, a tévedések rabjai lesznek, és a tévtanok legkülönbözőbb szele befolyásolhatja őket... Általános zavar és meghasonlás lett úrrá az egész közösség felett. – *Tapasztalatok és látomások*, 256. o.

Urunknak az a terve, hogy egyháza tükrözze a világnak a benne meglelt tökéletességet és boldogságot. Szüntelen részesülünk Isten gondoskodásából, s továbbadva azt, Krisztus szeretetét és jóságát kell képviselnünk a világban. Mialatt a menny mozgásban van, üzeneteket

közvetítve a világ minden részébe, hogy fejlesszék a megváltás művét, az élő Isten gyülekezete is dolgozzon össze Krisztussal. Krisztus titokzatos testének tagjai vagyunk. Ő a fej, aki az összes tagot irányítja. Jézus maga is végtelen könyörülettel tevékenykedik az emberek szívében, s oly megdöbbentő átalakulásokat ér el, hogy bámulatra és örömmre készíti az angyalokat. Minden igaz követőjének jellemében és életében ugyanazt az önzetlen szeretetet látjuk, ami a Mestert jellemzi. Krisztus elvárja, hogy az emberek már e világban isteni természetének részeseivé váljanak. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 731. o.

Többen olyan kevéssé ismerik a Bibliájukat, hogy hitükben meginganak. Eltávolítják a régi útjelzőket, és a tetszetős elméletek, tantételek szelei ide-oda hajtják őket. Amit helytelenül tudománynak neveznek, elkoptatja a keresztyén életelv talapzatát; és azok, akik egykor hitben éltek, elhajlanak a bibliai útjelzőktől, elszakadnak Istentől, noha azt állítják, hogy még mindig az ő gyermekei.

A gyülekezet ébredjen tudatára, hogy szembe kell szállnia a sátáni eszközök finoman rejtett hatalmával. Ha a teljes fegyverzetet magukra öltik, akkor lesznek képesek minden ellenségüket legyőzni. [...]

A hitehagyás csak növekszik. „Sokan eltávoznak az igazságtól, hitető lelkekre és ördögi tanításokra figyelmezve.” Férfiak és nők egyesülnek, hogy a menny Urával és Istenével ellenkezzenek, az egyház pedig csak félálomban szemléli a helyzetet. Mint Krisztus hitvalló követőinek sokkal többet kellene imádkoznunk, sokkal komolyabban fáradoznunk. – *Evangelizálás*, 362–363. o.

8.

KRISZTUS TESTÉNEK EGYSÉGE

Augusztus 12., szombat délután

Irányítsuk tekintetünket állandóan Krisztusra, aki megtart bennünket. Amíg Krisztusra nézünk, addig biztonságban vagyunk. Semmi sem ragadhat ki az ő kezéből. Ha állandóan Őt szemléljük, „ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől” (2Kor 3:18).

Ily módon lettek az első tanítványok is hasonlóak az Üdvözítőhöz... Azok a tanítványok is hozzánk hasonló emberek voltak (Jak 5:17). Ugyanolyan harcot vívtak a bűn ellen, mint mi; ugyanarra a kegyelemre volt szükségük, hogy szent életet folytathassanak.

Még János, a szeretett tanítvány, aki legjobban hasonlított Urához, sem bírt természettől fogva szeretetre méltó jellemmel. Nemcsak önző és becsvágyó, hanem ha megbántották, heves és haragtartó is volt. De mikor Krisztus isteni jelleme megnyilatkozott előtte, beismerte fogyatékoságát, és megalázkodott. Az az erő és türelem, az a hatalom és gyengédség, az a fenség és szelídség, amit megnyilatkozni látott az Üdvözítő mindennapi életében, csodálattal és szeretettel töltötte el lelkét. Napról napra jobban vonzódott szíve Jézushoz, míg végre Mestere iránti szeretetében saját énje felolvadt. Heves és becsvágyó természete megváltozott. A Szentlélek újjáteremtő befolyása megújította a szívét. Krisztus szeretetének hatalma teljesen átalakította jellemét. Ez a Jézussal való közösség biztos eredménye. Ha Krisztus a szívünkben lakozik, akkor természetünk tökéletesen átalakul. Jézus Krisztus Lelke és szeretete meglágyítja a szívét, meghódítja a lelket, felemeli a gondolatainkat és érzelmeinket Istenhez. – *Jézushoz vezető út, 72–73. o.*

„Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” (2Kor 5:17) Krisztus ereje által férfiak és nők tépték már szét a bűnös szokások béklyóit. Lemondtak az önzésről.

Bűnösök tisztelettudókká, iszákosok józanná, erkölcstelenek tisztává lettek. Olyan lelkek, akik Sátán képmását viselték, átalakultak Isten képmására. Ez az átalakulás a csodák csodája. Az Igének ez az átformáló ereje az Ige legmélységesebb csodája, legrejtettebb titka. Megérteni nem tudjuk, csak hisszük, amit az Írás kijelent: „Krisztus tibenetek, aki a dicsőségnek reménysége.” (Kol 1:27) – *Az apostolok története*, 476. o.

Augusztus 13., vasárnap

Az izraelitákat akkor csábították bűnre, amikor külső nyugalomban és biztonságban voltak. Nem tartották szüntelen maguk előtt Istent, elhanyagolták az imát, és az elbizakodottság lelkületét ápolgatták. A kényelem és a vágyak kielégítése lelkük bástyáit őrizetlenül hagyta, s ezért lealacsonyító gondolatok lopakodtak be oda. A falakon belüli árulók az elvek erődítményét legyőzték, és elárulták Izraelt Sátán hatalmának. Sátán még mindig keresi, hogy a lélek romjait körülvegye. Hosszú és a világ előtt ismeretlen előkészítő folyamat megy a szívben végbe, mielőtt a keresztény nyilvános bűnt követne el. A tisztaságból és szentségből az értelem nem hirtelen zuhan alá a romlottságba, bűnbe és gonoszságba. Időbe telik, hogy azok, akik az Isten képére lettek teremtve, az állati vagy sátáni szintre süllyedjenek le. Szemlélődés által változunk el. A tisztátalan gondolatok megtűrése által az ember úgy neveli az értelmét, hogy az egykor gyűlölt bűn kedves lesz számára. [...]

Annyi ilyen lealacsonyító gonoszságot hallanak és olvasnak, hogy az egykor gyöngéd lelkiismeret, amely borzalommal fordult el az ilyen jelenetektől, megkeményedik, és a dolgokra nagy érdeklődéssel tekint. – *Pátriárkák és próféták*, 459. o.

A bűnt gyűlölni és megfeddni, de a bűnös iránt részvétet és gyengédséget tanúsítani – igen nehéz feladat. Minél komolyabban igyekszünk szívünk és életünk megszentelődésére, annál élesebben, kifejezettebben ismerjük fel a bűnt, annál határozottabban helytelenítünk minden eltérést az igaz útról. Tartózkodjunk a túlságos szigortól a gonosztevővel szemben; másrészt természetesen vigyázzunk, nehogy szem elől tévésszük a bűn rendkívüli bűnösségét. Szükséges, hogy a tévelygő iránt keresztény türelmet és szeretetet tanúsítsunk, azonban fennáll

annak a veszélye is, ha túlságosan elnézők vagyunk a hibáival szemben, hogy arra a következtetésre jut: talán nem is érdemelte meg a feddést, és mint joggalant, visszautasítja. [...]

Aki bűnös engedékenységgel által eltompította lelki ítélőképességét, olyanokkal szemben, akiket Isten elítél, előbb-utóbb súlyosabb bűnököt követ el, amennyiben túl szigorúan és keményen bánik azokkal, akik Istennek tetszenek.

Sokan eltérnek az Úr követelményeitől, akik emberi bölcsességükre büszkék; a Szentlélek befolyásának ellenállnak, és irtóznak Isten Igéjétől. Pedig azt vallják, hogy keresztények, és hivatásuk másokat tanítani. Pál ezekről így ír Timótheusnak: „Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük, és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak.” (2Tim 4:3–4) – *Az apostolok története*, 503–504. o.

Augusztus 14., hétfő

Az apostol az Úr Jézus nevében és felhatalmazásával inti testvéreit, hogy miután az örömhírt vallják, ne viselkedjenek úgy, mint a pogányok, hanem mindennapi életükkel bizonyítsák, hogy igazán megtértek.

„Vessétek le tehát a régi embert, akit a megtévesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg gondolkodásotokban, és öltsetek magatokra az új embert, aki Isten hasonlóságára tiszta, igazságban és szentségben alkotott lény.” (Eféz 4:22–24) Valamikor romlottak, züllöttek és szenvedélyek rabszolgái voltak, világi hatások hódították meg, vakították el és zavarták meg őket: Sátán félrevezetései. Most, amikor megtanították nekik az igazságot, ahogyan az Jézusban él, vigyenek véghez döntő változást az életükben és jellemükben. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 171–172. o.

Amiképpen a liszttel összekevert kovász belülről hat kifelé, Isten kegyelme is a szív megújításával alakítja át az ember életét. Csupán külső változás nem elég ahhoz, hogy Istennel összhangba jussunk. Sokan próbálnak megreformálódni egyik vagy másik rossz szokásuk elhagyásával, és remélik, hogy ily módon hívökké lehetnek. Csakhogy nem a megfelelő helyen kezdik a reformot. Ezt a munkát a szívben kell elkezdni. [...]

Aki tanulmányozza a Szentírást, és engedelmeskedik is a szavainak, annak szívében az Ige fog munkálkodni, és legyőz minden megszenteletlen jellemvonást. A Szentlélek meggyőzi az embert a bűn veszedelméről, és a szívben felfakadó hit a Krisztus iránt érzett szeretet által Isten akaratához szabja testünket, lelkünket és gondolkodásunkat. – *Isten csodálatos kegyelme*, 223. o.

Fogadjuk el Krisztust személyes Megváltónknak, különben hasz-talan a győzelem érdekében tett minden erőfeszítésünk. Semmi hasz-nunk nem származik abból, ha tőle elidegenedve azt hisszük, hogy míg szomszédainknak vagy barátainknak lehet személyes Megváltójuk, nekünk nincs szükségünk a megbocsátó szeretete által nyújtandó ta-pasztalatokra. Hinnünk kell, hogy Isten kiválasztott bennünket a hit általi üdvösségre Krisztus kegyelme és a Szentlélek munkája által, ezért dicsőítenünk és magasztalnunk kell Istent kegyelmének meg nem érde-melt megnyilvánulásaiért. Isten szeretete Krisztushoz vonzza a lelket, hogy bemutathassa őt az Atyának. A Szentlélek munkája révén helyre-áll a kapcsolat Isten és a bűnös ember között. Az Atya mondta: „Iste-nük lesznek, és ők az én népemmé lesznek. Megbocsátom bűneiket, és az én örömeimet árasztom rájuk. Drágakincseimmé lesznek, mert kivá-lasztottam magamnak ezt a népet, hogy hirdessék az én dicsőségemet.” – *Our High Calling*, 77. o.

Augusztus 15., kedd

Az evangélium szolgálja törekeden azzá lenni, aki Krisztus volt a földön. És ne csak szeplő nélküli tisztasága szolgáljon például nekünk, hanem türelme, szelídsége és szeretetreméltósága is. Élete az igazi szívességet szemlélteti. A szűkölködőkhöz és elnyomottakhoz mindig volt barátságos pillantása és vigasztaló szava... Ha súlyos terheket hordozó, meg-fáradt emberekkel találkozott, osztozott velük terhükben, és elmondta nekik azokat a tanulságokat, melyeket a természetből tanult meg Isten szeretetéről, jóindulatáról és jóságáról. A legnyersebb, legdurvább em-berben is próbált reményt kelteni. Biztosította őket, hogy olyan jel-lemet fejleszhetnek ki, amely által Isten gyermekeivé lehetnek. – *Az evangélium szolgálja*, 121. o.

Jézus vallása meglágyítja mindazt, ami a természetünkben kemény és durva, és elsimít mindent, ami a modorunkban érdes és szúrós. Ő a szavakat szelíddé és a viselkedést megnyerővé teszi. Tanuljuk meg Krisztustól, hogyan lehet összekapcsolni a magas szintű tisztaságot és feddhetetlenséget a derűs kedélyállapottal. A jóságos, barátságos keresztény a leghatalmasabb bizonyíték, amit a kereszténység mellett felhozhatunk.

A barátságos szavak úgy hatnak a lélekre, mint a harmat és a lágy permet. Az Írás azt mondja Jézusról, hogy bölcs nyelve volt, amellyel a fáradtat meg tudta erősíteni (lásd: Ésa 50:4). Az Úr pedig azt üzeni nekünk: A ti beszédek mindenkor kellemetes legyen..., hogy áldásos legyen a hallgatóknak (Kol 4:6; Eféz 4:29). – *Az evangélium szolgálói*, 122. o.

Az apostol látta, hogy az emberek hajlamosak visszaélni a beszéd ajándékával, ezért tanácsolta: „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen...” Ebben az esetben a „rothadt” kifejezés minden olyan beszédre utal, amely hátrányosan érinti a szent elveket és a tiszta vallást, és amely megakadályozza, hogy a hallgató megláthassa Krisztust, s így az elmét eltávolítja az igazi kedvességtől és szeretettől. Ide sorolható az illetlen beszéd is, amely súlyos bűnt jelent, ha azonnal nem állunk ellene. [...]

Krisztus minden egyes tanításában tiszta és érthető elveket fogalmazott meg. Nem követett el bűnt, ajka nem szólt hazugságokat. Ajkáról folyamatosan szent és nemes igazságok hangzottak el. Úgy beszélt, ahogy egyetlen ember sem képes beszélni. A lehető legnagyobb érzékenységgel érintette meg az emberi szívet... Elmétek szüntelenül forduljon az imádkozás felé, és tanítsátok meg a nyelveteket, hogy csak tiszta, gyógyulást és nem csüggedést hozó szavakat szóljon. Beszéljete Isten jóságáról, irgalmáról és szeretetéről. Mellőzzétek azokat a szavakat, amelyek hitetlenséget fejeznek ki, és mellőzzetek mindent, ami alantas és közönséges. Engedjétek, hogy szavaitok tiszták legyenek, kerüljetek mindent, ami elítélendő, s akkor teljesen biztos, hogy Isten békéje költözik a lelketekbe. – *In Heavenly Places*, 175. o.

Augusztus 16., szerda

Isten Szentlelket ígért mindazoknak, akik győzelemért harcolnak, hogy fenséges megnyilvánulásain keresztül természetfeletti erővel ruházza fel az emberi eszközt, és Isten országának titkaira tanítsa a tudatlant. A Szentlélek hatalmas segítsége csodálatos ígélet számunkra. Mit érne nekünk Isten egyszülött Fiának megalázkodása, a ravasz ellenség kísértéseinek elhordozása, egész földi életének küzdelme, és az igaztalanok megmentéséért felvállalt kereszthalála, ha nem kaptuk volna meg a Szentlélek folyamatosan munkálkodó és újjáteremtő segítségét arra, hogy a világ Megváltójának munkáját hatékonyá tegye életünkben?

Az elküldött Szentlélek képesítette a tanítványokat, hogy szilárdan ki tudjanak állni a bálványimádás minden válfaja ellen, hogy felmagasztalják az Urat és egyedül Őt. Ki más, mint Jézus Krisztus vezette a tollát Szentlelke és isteni hatalma által a szent történelem feljegyzőinek, hogy Jézus szavainak és tetteinek leírása fennmaradjon? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 137. o.

A pünkösdkor elvégzettekben láthatjuk, mi érhető el a hit gyakorlása által. A Szentlélek most pecsételte el a Krisztusban hívő embereket. Amint a tanítványok egybegyűltek, „zendülés hallatszott...”, mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, s eltelé az egész házat, ahol ülnek. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül.” Péter fölállt, és nagy hatalommal szólt. Hallgatói közt buzgó zsidók is voltak, akik őszintén hittek. A szóló szavait kísérő hatalom meggyőzte őket, hogy Krisztus valóban az Üdvözítő volt. Milyen csodás eredményt értek el! Aznap háromezren tértek meg. [...]

Pünkösöd napján egyetlen igehirdetésre többen tértek meg, mint Krisztus szolgálatának éveiben. Isten ilyen hatalmasan fog cselekedni, mikor emberek a Lélek uralma alá helyezik magukat. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1055. o.

A mennybemenetel utáni időre ígért Szentlélek folyamatosan munkálkodik azért, hogy az emberek figyelmét a Kálvárián hozott keresztdozatra fordítsa, és megmutassa a világnak Isten szeretetét az emberek iránt. A Szentlélek megnyitja a Szentírás értékes igazságait a megbizonyosodott szív előtt, és a megsötétedett elmébe ragyogtatja az igazságosság Napjának sugarait. Ezek az igazságok áttüzesítik a szí-

vet, és közelebb vezetik az embert az örökkévalóság megismeréséhez.
– *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 137. o.

Augusztus 17., csütörtök

Sátán igényt tart, jogot formál a Földre. Azt állítja, hogy az övé. Tegyük eleget követelésének? Már hogy tennénk?! Más valakié vagyok. Áron vétettem meg; feladatomban testemben-lelkemben Istent dicsőíteni meg. Nincs időm hitelenségről szólni. Hitről kell beszélnem. Gyakorlással kell erősítenem a hitemet. Akkor hitem növekszik, amint Isten ígéreteire kimerészkedem, s többet és többet megragadhatok. [...]

Egyetlen kételkedő szó, egyetlen gonoszt gondoló-beszélő szó további hasonlónak készít helyet. Maghintés ez, melynek aratását kevesen szeretnék begyűjteni.

Akiket kétségek nyugtalanítanak, és nehézségeik vannak, melyeket nem tudnak megoldani, ne taszítsanak hasonló, gyöngé értelmeket ugyanabba a bizonytalanságba. Némelyek célozgatnak vagy beszélgettek hitelenségükről, és tovább mentek, alig álmodva az illetőre tett benyomásról. Olykor a hitelenség magja már azonnal kikelt, más esetekben eltemetve szunnyadt hosszabb ideig, míg csak az egyén helytelen útra nem tévedt, helyet nem adott az ellenségnek; míg Isten világossága vissza nem lett vonva tőle, s el nem esett Sátán erős kíséreteitől. Akkor a hitelenség régóta szunnyadó magja kikelt. Sátán ápolja ezeket, és gyümölcsöt hoznak. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 676. o.

Ne feledjétek, hogy testvéreitek is esendő teremtmények, s ugyanolyan könnyörülettel és türelemmel viseljétek botlásaikat és tévedéseiket, mint amilyet ti szeretnétek tőlük kapni. Ne tartsátok szemmel egymást, és ne állítsátok pellengérré egymás hiányosságait a világiak örömeire. Akik erre vetemednek, azok a bírói székbe kapaszkodtak fel, bírakká léptették elő magukat, és közben elhanyagolják a saját szívük kertjét: hagyják, hogy mérgező gyomnövények burjánozzanak benne.

A mennybéli ítéletkor önmagunkért felelünk. A szent hely mérlegén mérik le a jellemünket. Legyen hát mindenkinek őszinte vágya, hogy alázatosan és vigyázva járjon, nehogy elmulassza ragyogtatni világosságát a világnak, és emiatt nehogy híjával legyen Isten kegyelmének, így elveszítve mindent, ami értékes. Tegyük félre minden széthúzást,

nézeteltérést, szórszálhasogatást a rosszindulatú beszéddel és a keserúségek melengetésével együtt, ápoljuk inkább az egymás iránti kedvességet, szeretetet és szánalmat, hogy beteljesedjen Jézus imája, amelyet tanítványai egységéért mondott, s úgy legyünk egyek, amint Ő is egy az Atyával. A gyülekezet összhangja és egysége hitelesíti a világnak szóló üzenetet, hogy Jézus az Isten Fia. A valódi megtérés mindig is valódi szeretethez vezet Krisztus és azok iránt, akikért Ő meghalt.

– *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 278–279. o.

KRISZTUS ÁLTAL FORMÁLT ÉLET ÉS LÉLEK-IHLETTE BESZÉD

Augusztus 19., szombat délután

Az apostol mindazoknak, akikhez tanácsadó és buzdító tartalmú leveleit intézte, őszintén kívánta..., hogy „többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjüknek hiábavalóságában, kik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől... az ő szívük keménysége miatt”, hanem „okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsék”, és az időt jól használjátok ki (Eféz 4:14, 13, 17–18; 5:15–16). Bátorította a hívőket, hogy várják azt az időt, amikor Krisztus, aki „szerette az egyházat, és önmagát adta azért”, majd „önmaga elébe állítsa azt dicsőségben, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörködés vagy afféle, hogy legyen szent és feddhetetlen” (Eféz 5:25, 27).

Ezek az üzenetek, amelyeket nem emberi erő, hanem Isten ereje, Isten Lelke által írt, olyan tanácsokat tartalmaznak, amelyeket mindenkinek kell tanulmányoznia és gyakran ismételnie. Ezekben a levelekben a gyakorlati kereszténységet, életszentséget vázolja; olyan alapelveket fektet le, amelyeket minden gyülekezetnek követnie kellene. Világosan megjelöli az utat is, amely az örök élethez vezet. – *Az apostolok története*, 470. o.

Krisztus előre megmondta, hogy hitetők lépnek fel, akiknek befolyása által „a gonoszság megsokasodik”, és „a szeretet sokakban meghidegül” (Mt 24:12). Ezek felől intette a tanítványokat, mert innen nagyobb veszélyek fenyegetik a gyülekezetet, mint üldöző ellenségeik részéről. Pál is ismételten óva intette a hívőket ezektől az álnok tanítóktól. Elsősorban ettől a veszélytől óvakodjanak, mert amennyiben befogadják ezeket a hamis tanítókat, a tévelygésnek nyitják meg a kaput. Az ellenségnek lehetővé teszik, hogy az újonnan megtérteknek lelki ítélőképességét elhomályosítsa, és bizalmukat megrendítse. Krisztus

a zsinórmérték, akihez szabva kell megvizsgálni az előadott tanokat. Mindazt utasítsák vissza, ami tanaival nem egyezik. A bűnért megfeszített, halottaiból feltámadt és mennybe felszállt Krisztus – ez az üdvösség tudománya, amelyet el kell sajátítaniuk és tanítaniuk. – *Az apostolok története*, 473. o.

Pál apostol leírja azokat a lelki gyümölcsöket, amelyeket a keresztyének teremnie kell. „A léleknek gyümölcse pedig a szeretet, az öröm, a békesség, a türelem, a barátságosság, jóság, hit, szelídség és erkölcsösség.” Mindezek a becses kegyelmi ajándékok Isten törvényeinek a gyakorlati életben alkalmazott elvei. [...]

Miközben Isten törvényének égi tükrében szemléljük magunkat, belátjuk a bűnnek rendkívül szennyes voltát, és tudatára ébredünk szomorú állapotunknak. De a bűnbánat és hit által megállhatunk Isten előtt, aki kegyelmében képessé tehet bennünket a parancsolatai iránti engedelmisségre. – *Megszentelt élet*, 80. o.

Augusztus 20., vasárnap

Levelében, amelyet római fogsága alatt írt a „Kolosséban levő szenteknek és hívó atyafiaknak Krisztusban”, Pál kifejezi örömét, hogy a hitben kitartottak, amiről Epafrás értesítette, aki „meg is jelentette nekünk a ti Lélekben való szereteteteket. Azért mi is, amely naptól fogva ezeket hallottuk, nem szüntünk meg érettetek imádkozni és kérni, hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden lelki bölcsességben és értelemben, hogy járjatok méltóan az Úrhoz teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és növekedvén az Isten megismerésében; minden erővel megerősítettvén az ő dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútűrésre örömmel.” (Kol 1:2, 8–11)

Pál e szavakkal tolmácsolta kívánságait a kolosséi hívőknek. Milyen eszményi életcél mutatnak Jézus követői részére! A keresztyén élet csodálatos lehetőségeiről tanúskodnak, és megvilágítják, hogy Isten gyermekei korlátlan áldásokban részesülhetnek. Mialatt állandóan Isten ismeretében növekszenek, haladhatnak keresztyén tapasztalatban erőről erőre, magaslatról magaslatra, „hálákat adván az Atyának, ki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban” (Kol 1:12). – *Az apostolok története*, 471. o.

„Kövessétek tehát Isten példáját, mint kedves gyermekei.” (Eféz 5:1) A keresztények legyenek olyanok, mint Krisztus. Legyen ugyanolyan a lelkületük, ugyanúgy hassanak az emberekre, s legyenek erkölcsileg feddhetetlenek, mint amilyen Ő volt. A bálványimádó és romlott szívű ember tartson bünbánatot, s térjen meg Istenhez. A büszkéek és önigazultak alázzák meg magukat, váljanak bünbánókká és alázatosakká. Aki világias gondolkodású, vonja vissza szívének a világ hitványságaihoz tapadt indáit, és fonódjon Istenre. Feltétlenül lelki gondolkodásúvá kell válnunk. Aki becstelen, aki hazug, az váljon igazságossá és igazzá. A nagyravágyó és irigy rejtse el magát Jézusban, az ő dicsőségére törekedjen, és ne a magáéra. Gyűjtsön kincset a mennyben. Aki elhanyagolta az imát, érezze át annak szükségességét, hogy titkon és családjában is imádkozzon, és a legkomolyabban tárja kéréseit Isten elé.

Mint az igaz és élő Isten imádóinak gyümölcsöt kell teremnünk, mégpedig a rendelkezésünkre álló világossággal és kiváltságokkal arányban. A menny és a föld Ura helyett sokan bálványokat imádnak. Bármi, amit az ember jobban szeret, mint az Urat, és amiben bízunk, ahelyett, hogy teljesen Istenben bízna, bálvánnyá válik, s bálványként is jegyzik be a menny könyveibe. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 249–250. o.

Augusztus 21., hétfő

A kolosséi hívőket a pogányság szokásai és befolyása vette körül, és abban a veszélyben forogtak, hogy elszakadnak az egyszerű evangéliumtól. Pál tehát ettől óvta őket, amennyiben Krisztusra mint egyedül megbízható vezetőjükre irányította tekintetüket. [...]

„Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne szedjen hitető beszéddel... Azért, amiképpen vettétek Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne. Meggyökerezvén és továbbépülvén őbenne és megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővülködven abban hálaadással. Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint és nem Krisztus szerint való. Mert őbenne lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg. És őbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.” (Kol 3:4, 6–10) – *Az apostolok története*, 473. o.

Világosságban járni azt jelenti, hogy komoly elhatározással, gondolatainkat uralva, akaraterőnket irányítva komolyan törekszünk arra, hogy a jellem frissességében Jézust tükrözzük vissza. Azt jelenti, hogy félreteszünk minden búskomorságot. Nem pihenhetsz megelégedetten, miközben egyszerűen azt mondod: „én Isten gyermeke vagyok”. Szemléled Jézust? Őt szemlélve elváltozol a hasonlatosságára? Világosságban járni annyit jelent, mint növekedni és fejlődni a lelki képességekben. [...]

Mikor a menny világossága az emberre ragyog, arca a benne élő Úr örömét fejezi ki. Ha Krisztus hiányzik a lelkükből, az emberek szomorúvá és kételkedővé válnak. Krisztus híján az arcuk szomorú lesz, életük pedig a sóhajok zarándoklása. Isten Igéjének alaphangja örvendezés az Őt befogadók számára, mivel övék az élet világossága. A világosság örömet és boldogságot hoz, s ez az öröm az életben és jellemben jut kifejezésre. – *Isten fiaí és leányai*, 200. o.

„És járjatok szeretetben, amiképpen Krisztus is szeretett minket, és adta önmagát miérettünk ajándéknak és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.” (Eféz 5:2)

Krisztus az életével áldozatot hozott értünk, hogy az ő akarata szerint a képviselőivé válhassunk a Földön. Krisztus vágyakozik arra, hogy jellemének illatát áraszuk, és az ő tiszta gondolatait, isteni jellemvonásait mutassuk be, mint ahogyan az az ő megszentelődött emberi életében is megmutatkozott. Így élve mások is megismerhetik Őt emberi mivoltában... és vágy ébredhet bennük a Krisztushoz való hasonlóság elérésére. – *Isten csodálatos kegyelme*, 174. o.

Augusztus 22., kedd

Sok embert Isten egészen másként lát, mint ahogy ők gondolják. Sokan gratulálnak maguknak a bűnökért, amiket nem követtek el, és elfelejtik számba venni azokat az elmulasztott jó és nemes tetteket, amiket Isten elvárt volna tőlük. Nem elég csupán fának lenni Isten kertjében. Gyümölcsöt is kell teremni. Isten számon kér tőlük minden elmulasztott jót, amit kegyelme erejével véghezvihettek volna. A menynei könyvek nyilvántartása szerint hiába foglalják a helyet. De még az ő helyzetük sem teljesen reménytelen. Az Isten irgalmát semmibe vevőket és a kegyelmével visszaélőket a türelmes szeretet még min-

dig védelmébe veszi. „Annakokáért mondja: Serkenj föl, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked Krisztus. Meglássátok annakokáért, hogy mi módon okkal járjatok... Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.” (Eféz 5:14–16) – *A nagy küzdelem*, 601. o.

Az erkölcstelenség minden szinten élre akar törni, és szembeszáll a Szentlélek erejének megnyilatkozásaival. A könnyelmű beszéd és a közönséges gondolkodásmód beleszövődik a jellembe, és megrontja a lelket.

Az alantas gyönyörökért, az evésért és ivásért, a zenéért és a táncért szervezett összejöveteleket a mélység lelke sugallja. Ezekkel Sátánnak áldoznak..., mivel általuk az elme elkábul, mintha ittas volna, s így megnyílik az út az alantas társulások előtt. Ha a gondolatokat szabadjára engedik, akkor azok rövid időn belül megrontják az ember erőit... És mindezeknek káros hatása van a jellemre is. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 367. o.

Ha egyesülünk Krisztussal, akkor az ő értelme lesz bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog jellemünkben, életünket pedig szelídség és igazság uralja. Még az arckifejezésünk is megváltozik. A lélekben lakozó Krisztus kiárasztja átalakító erejét, és a külső megjelenés a belül uralkodó békéről és örömről tesz bizonyosságot. Úgy iszunk Krisztus szeretetéből, mint ahogyan a szőlővessző nyeri ki táplálékát a szőlőtőből. Ha Krisztusba oltattunk, ha rostról rostra egyesültünk az élő szőlőtővel, akkor azt élő gyümölcsök gazdag fürtjeivel fogjuk igazolni. Ha kapcsolatban vagyunk a világossággal, akkor a világosság csatornáivá válunk, és szavainkkal és tetteinkkel fényt fogunk árasztani a világban. Az igaz keresztények össze vannak kapcsolódva a mennyel, a földdel és a véges embert a végtelen Istennel összekötő szeretet kötelével. A Krisztus arcán ragyogó világosság követői szívében is világít – az Atya dicsőségére. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 337. o.

Augusztus 23., szerda

Krisztus azért jött le a mi világunkba, hogy egymaga szálljon szembe az ember ellenségével, és hogy kiragadja az emberi nemzetséget Sátán szorí-

tásából. E cél elérése érdekében Krisztus még az életét sem kímélte. Most pedig a Krisztustól kapott erő révén az embernek hűséges őrként kell megállnia az ellenség álnok terveivel szemben. Az apostol azt mondja: „Okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcssek.” Őrizzétek a lelketek felé vezető utakat, tekintsetek szüntelenül Jézusra, a tökéletes és igaz példaképre, és törekedjete az ő példáját követni mindenben! Csak így fogunk felkészülni minden vészhelyzetre. Aki örömét leli abban, hogy elméje Istennél időz, erős védelmet nyer. Azonnal észlelni fogja a lelkére leselkedő veszélyt, és a közelgő veszély észlelése arra készteti, hogy az Úrtól kérjen segítséget és oltalmat. – *That I May Know Him*, 240. o.

Ha összetévesztjük az ember okosságát az Isten bölcsességével, az emberek sületlen okossága csak félrevezet. Ebben rejlik sokak veszedelme... Nem élnek egyéni lelki életet. Nem szoktak rá, hogy imádkozó szívvel maguk fontolják meg előítéletektől mentesen, elfogulatlanul az új kérdéseket, tárgyköröket, amelyek bármikor felmerülnek. Arra várnak, hogy előbb mások nyilvánítsanak véleményt. Ha mások ellene vannak, ez elég nekik, hogy a szóban forgó tárgy teljesen jelentéktelen. [...]

Hacsak észbe nem kapnak, hogy milyen ingadozó a jellemük, és ki nem küszöbölik az ingatagságot, akkor mind elveszítik örök életüket, és egy sem bír helytállni az utolsó napok veszedelmei között... Nem ismerik az Isten országát érintő dolgokat... A keresztyén életben, a keresztyén hadviselésben nemes önállóságra van szükség. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 129. o.

A Krisztusban fellelhető nagy igazságok nélkül a pusztá ismeret semmit sem ér. „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével..., hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes, és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön.” (Jer 9:23–24) [...]

Mielőtt az emberek bölcsességre tennének szert, meg kell érteniük, hogy Istentől függ az életük, és hogy az Ő bölcsességével kell betöltekezniük. Isten minden intellektuális és lelki erőnek a forrása. A legmagasabb tudást elsajátító emberek sem vetekedhetnek Jánossal, a szeretett tanítvánnyal, vagy Pál apostollal. Az ember akkor jut a legmagasabb szintre, amikor értelmi és lelki erői egyesülnek. Akiknek ez

sikerül, azokat Isten a munkatársaivá fogadja. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 66. o.

Augusztus 24., csütörtök

A szeretettel és iránta odaadással teli szívből fakadó dicsérő énekek megdicsőítik Istent. Mikor megszentelt életű hívők jönnek össze, a beszélgetésük nem mások gyarlóságairól folyik, nem mormogás- és zúgolódásízű. Jóindulat, szeretet, a tökéletesség köteléke öleli körül őket. Az Isten és embertársaik szeretete természetesen árad belőlük a testvéri együttérzés, szeretet és megbecsülés szavaiban. Isten békéje uralkodik szívükben. Szavaik nem hiábavalók, üresek és semmitmondók, hanem megnyugtatók, és építik egymást... Hálájuk és a bennük uralkodó Isten békéje készíti őket arra, hogy szívből zengedezzenek az Úrnak, emlegessék a szeretet és hála adósságát, mely drága Üdvözítőjüket megilleti, aki úgy szerette őket, hogy meghalt értük, hogy nekik életük lehessen. Akiben az Üdvözítő lakik, nem hoz szégyent rá olyan hangokat csalva ki hangszeréből, melyek Istenről és a mennyről jelentéktelen dolgokra terelik a gondolatokat. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 509. o.

Krisztus tanítványai ne azért imádkozzanak, hogy az emberek lásák és hallják őket. „Te pedig, mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál a te Atyáddhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.” A Krisztus ajkáról elhangzott hasonló intelmek eléggé bizonyítják, hogy a Mester elítélte a farizeusok között uralkodó álszenteskedést. Hegyi beszéde eléggé mutatja, hogy az irgalmasság cselekedetei csak akkor öltönek nemezebb alakot, s istentiszteletünk csak akkor jóillatú áldozat, ha igénytelen módon, bűnbánattal és alázatosan megy végbe. A tiszta indok szentesíti a tetteinket.

Mi az életszenség? Tökéletes összhang Isten akaratával. Az ellentétes gondolatokat és érzelmeket le kell győznünk, és Jézus szava új életet ébreszt bennünk, amely egész lényünket áthatja. Akik igazán jámborak, nem igyekeznek saját véleményüket érvényre juttatni, mint az igazság és jog zsinórmértékét. Nem vakbuzgók és nem álszenteskedők. Inkább állandóan komolyan buzgólkodnak, hogy az isteni ígéretek feltevéleit teljesíthessék. – *Megszentelt élet*, 8–9. o.

Túl sokat sohasem imádkozunk, de hálánkkal gyakran takarékoskodunk. Napról napra részesedünk Isten kegyelmének ajándékaiban, és mégis milyen kevés hálát tanúsítunk iránta, mennyire keveset magasztaljuk és dicsőítjük azért, amit velünk cselekedett. [...]

Szívünk az imának, hálaadásnak szárnyain jöhet közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent, és midőn mi is kifejezzük a szívünk háláját, istentiszteletünk mindinkább hasonló lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23), mondja az Úr. Lépjünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsénekekkel (Ésa 51:3). – *Jézushoz vezető út*, 102, 104. o.

FÉRJ ÉS FELESÉG – EGYÜTT A KERESZTNÉL

Augusztus 26., szombat délután

Isten a nőt az emberből alkotta, hogy férjének társa és segítője legyen, egy legyen vele, vidámítsa, bátorítsa és áldására szolgáljon, a férj viszont erős segítője legyen neki. Mindazok, akik szent céllal lépnek házasságra – a férfi, hogy elnyerje felesége szívének legtisztább érzelmeit, a feleség pedig, hogy meglágyítsa, tökéletesítse és teljességre segítse férje jellemét –, betöltik Istennek velük való szándékát.

Krisztus nem azért jött, hogy megsemmisítse ezt az intézményt, hanem azért, hogy visszaállítsa eredeti szentségébe és magasztosságába. Ő azért jött, hogy helyreállítsa az emberben Isten erkölcsi képmását. Munkáját a házassági kapcsolat megszentelésével kezdte. – *Boldog otthon*, 99. o.

Krisztus, aki Évát hitvestársként adta Ádámnak, első csodáját egy menyegzői lakomán tette. Nyilvános szolgálatát egy lakodalomban kezdte, ahol a barátok és rokonok együtt örvendeztek. Így szentesítette a házasságot, és olyan intézményként ismerte el, amelyet Ő maga alapított. Úgy rendelkezett, hogy férfiak és nők szent házasságban egyesüljenek, családot alapítsanak, amelynek tisztességgel megkoronázott tagjait a mennyei család tagjainak kell tartanunk.

Krisztus azzal is megtisztelte a házastársi viszonyt, hogy a közte és megváltottai közötti kapcsolat egyik szimbólumává tette. Ő maga a vőlegény, az egyház a menyasszony, akiről mint választottjáról ezt mondja: „Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!” (Énekek 4:7) [...]

A családi kötelék a legszorosabb, leggyöngédebb és legszentebb minden kötelék között a földön. Isten az emberiség áldásául szánta. És áldás is az mindenütt, ahol értelmesen, istenfélelemben és a vele járó

felelősséget kellően mérlegelve lépnek a házasság kötelékébe. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 356. o.

A házasság életre szóló egyesülés: a Krisztus és egyháza közötti egység jelképe. A férjnek és a feleségnek azt a lelkületet kell kinyilvánítania egymás iránt, amelyet Krisztus nyilvánított ki egyháza iránt. Ha Istent mindenekfelett szeretik, akkor egymást is szeretni fogják az Úrban. Mindig udvariasan kezelik egymást, és egy irányba húzzák a kötelet. Kölcsönös önmegtágadásuk és önfeláldozásuk áldás lesz egymás számára. [...]

A férfiak és nők magas színvonalat érhetnek el, ha elismerik Krisztust személyes Megváltójuknak. Vigyázzatok, imádkozzatok, és mindent rendeljetelek alá Istennek! Az a tudat, hogy az örök életetekért küzdötök, mindkettőtöket megerősít és megvigasztal. Gondolatban, szóban és cselekedetben legyetek a világ világosságai... Krisztus legyen a példaképetek! Magasztaljátok fel Őt, aki erőt adhat nektek a győzelemre! Végleg irtsátok ki magatokból az önzés gyökerét! Magasztaljátok Istent, mert gyermekei vagytok! Magasztaljátok Megváltótokat, és Ő helyet ad nektek országában. – *Boldog otthon*, 95–96. o.

Augusztus 27., vasárnap

Milyen sok nehézséget, nyomorúságot és boldogtalanságot el lehetne kerülni, ha a férfiak és nők kölcsönösen ápolnák a tiszteletet, a figyelmességet, a kedves és értékelő szavakat, az apró előzékenységeket annak érdekében, hogy megőrizték a szeretetet, és olyan érzelmeket tápláljanak egymás iránt, mint korábban, amikor meghódították egymás szívét! Ha a férj és a feleség alkalmazza a szeretet megőrzésének ezen figyelmes ápolási eszközeit, akkor boldogok lesznek egymás társaságában, és megszentelő befolyást gyakorolnak a családban. Önmagukban egy kis boldogságvilágot fognak kialakítani. – *This Day With God*, 335. o.

Az Úr úgy döntött, hogy a férfi legyen az asszony feje és oltalmazója, neki kell egyben tartania a családot, mint ahogy Krisztus is az egyház feje és Megváltója. Minden házastárs, aki vallja, hogy szereti Istent, tanulmányozza figyelmesen az Úr elvárásait saját családi pozíciójára vonatkozóan. Krisztus bölcsen, szelíden és gyöngéden gyako-

rolja tekintélyét, és a férjnek hasonló módon kell eljárnia, így kell utánoznia azt, aki feje az egyháznak. [...]

Se a férj, se a feleség ne törekedjen a másik fölötti uralkodó magatartásra. Ne próbáljátok elérni, hogy a társatok vesse alá magát a ti elvárásaitoknak. Ha így viselkedtek, nem fogjátok tudni megőrizni a társatok szeretetét. Legyetek szelídek, türelmesek, megbocsátók, figyelmesek és előzékenyek. Isten kegyelme által boldoggá tehetitek egymást úgy, ahogy azt megígértétek a házassági fogadalmatokban. – *The Faith I Live By*, 259. o.

A zsidók nem voltak készek alávetni magukat az Úr utasításainak és korlátozásainak. A maguk útját akarták, a maguk feje után akartak menni, belátásukat követni. Ha ezt az Úr rájuk hagyta volna, nem zúgolódtak volna Mózes ellen, a fegyelem alatt azonban egyre nyugtalanokdaktak.

Isten azt akarja, hogy népe fegyelmezett legyen, egy akarattal cselekedve. Azt akarja, hogy megértsék egymást, hogy fogjanak össze egyazon elvben, egyazon felfogásban. Az ilyen állapot eléréséhez sokat kell még tennünk. Le kell csillapítanunk, át kell alakítanunk gonosz szívünket... Az Úr nem akarja, hogy feladjuk egyéniségünket. S ki lehetne alkalmas bírása, hogy mennyire terjedhet az egyéni függetlenség? [...]

Ismét Pál inti testvéreit: „A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.” – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 360. o.

Augusztus 28., hétfő

E veszedelmes idők záró eseményei között élünk. Az Úr előre látta az eljövetele küszöbén uralkodó hitetlenséget. Ezért ismételten figyelmeztetett, hogy eljövetele váratlan lesz. „Mintegy tőr, úgy lep meg mindeneket, akik az egész föld színén lakoznak.” (Lk 21:35) Két csoport él a földön... Lesznek, akik készen várják a vőlegény érkezését, és vele együtt bemennek a menyegzőre. Mily becses ez a gondolat azoknak, akik várják és vigyázzák megjelenését! „Krisztus szerette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az Ige által. Hogy majd maga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy ne legyen rajta szeplő vagy sömörködés vagy

valami afféle, hanem legyen szent és feddhetetlen.” (Eféz 5:25–27) Aki-
ket Isten szeret, azért nyerek el tetszését, mert szépséges a jellemük.
– *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 129. o.

Tanítványaiért mondott közbenjárói imádságában így szólt: „És én
azt a dicsőséget [jellemet], amelyet nékem adtál, őnékik adtam, hogy
egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk; én őbennük, és te énbennem,
hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ,
hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél.” (Jn
17:22–23)

Isten célja továbbra is az, hogy megszentelje, megtisztítsa, és
„önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne
legyen szeplő vagy sömörködés vagy valami afféle” (Ef 5:26–27). Krisz-
tus az általa bemutatott jellemnél nem kérhet nagyobb ajándékot az
Atyától hívei számára. Milyen nagyszerű dolog! Micsoda kegyelem,
hogy kiváltságában részesülhet minden egyes követője! Bárcsak job-
ban értékelnénk azt a megtiszteltetést, amelyben Krisztus részesít
minket! Igáját hordozva és tőle tanulva hozzá hasonlóvá válunk vágya-
inkban, szelídségben, alázatban és jellemünk szépségében. – *Isten cso-
dálatos kegyelme*, 322. o.

Krisztus és az egyháza között nagyon szoros és szent kötelék van.
Ő a vőlegény, az egyház pedig a menyasszony, Ő a fej, az egyház pedig
a test. A Krisztussal való kapcsolatba tehát az egyházzal való kapcsolat
is beletartozik.

Az egyház szervezetének célja a szolgálat, és a Krisztusért való szol-
gálatra szánt élet egyik első lépése az egyházzal való kapcsolat. A Krisz-
tushoz való hűség megkívánja a gyülekezeti szolgálat hűséges végzését
is. Ez fontos az egyén képzésében, és az olyan gyülekezetben, amelyet
áthad a Mester élete, a szolgálat a kinti világra fog irányulni. – *Nevelés*,
268. o.

Augusztus 29., kedd

Mind az Ó-, mind az Újszövetség felhasználja a házassági kapcsolatot
a Krisztus és népe között fennálló gyöngéd és szent egység szemlélte-
tésére. Jézus gondolataiban az esküvői szertartás öröme előremutatott
arra a boldog napra, amikor menyasszonyát hazaviszi atyja házába, és

a megváltottak a Megváltóval együtt ülnek le a Bárány menyegzői vacsorájához... Amikor János apostol menyei dolgok látomását kapta, így írt: „És hallám mintegy nagy sokaság szavát és mintegy sok vizek zúgását és mintegy erős mennydörgések szavát mondván: Alleluja! Mert uralodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. [...] Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.” (Jel 19:6–7, 9) – *Jézus élete*, 151. o.

Pál kérte azokat, akik életükben már tapasztalták Isten erejét, hogy térjenek vissza az evangélium igazsága iránt érzett első szeretetükhöz. Megdönthetetlen érvekkel bizonyította be előttük, milyen nagyszerű kiváltság szabadnak lenni Krisztusban, akinek engesztelő kegyelme mindazokat igazságának öltönyével ruházza fel, akik teljesen átadják neki az életüket. Pál álláspontja az volt, hogy minden léleknek, aki meg akar menekülni, személyes tapasztalatot kell szereznie Istennel.

Az apostol komoly intelmei nem maradtak eredménytelenül. A Szentlélek nagy hatalommal munkálkodott; sokan, akik tévútra léptek, ismét visszatértek hitükhöz, az evangéliumhoz. Attól kezdve állhatatosak maradtak abban a szabadságban, amelyre Krisztus felszabadította őket. Életük a Lélek gyümölcseit érlelte, amelyek „szeretet, öröm, békeség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség” (Gal 5:22). Isten neve megdicsőült, és a hívők száma az egész tartományban gyarapodott. – *Az apostolok története*, 388. o.

Jézus Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek Istennel. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége. Visszatükrözik Isten dicsőségének fényét, amelyet Jézusban látnak. És amikor a királyok Királya eljön a maga fenségében, örvendeznek dicsőségének és ragyogásának fényes sugaraiban. Alkalmasak a mennyei lények társaságára, mert a menny a szívükben él.

Felemelt fejjel, az igazság Napjának rájuk hulló fényes sugaraiban, megváltásuk elérkeztén örvendezve e szavakkal fogadják a Vőlegényt. Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet... Nemsokára számtalan ajak éneкли majd: „Ímé, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népe

lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük...” (Jel 21:3). – *Isten csodálatos kegyelme*, 358. o.

Augusztus 30., szerda

Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki „segítőtársat”, neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralkodhat fejként Ádámon, nem taposhatja őt lábbal, mint alsóbbrendűt, hanem mellette kell állnia, mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énje volt, csont a csontjából és hús a húsából, tanúsítva azt a szoros egységet és szerető ragaszkodást, amelynek e kapcsolatban meg kell lennie. „Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja.” (Eféz 5:29) [...]

Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. „Tisztességes... a házasság.” (Zsid 13:4) Ez volt Isten egyik első ajándéka az embernek, és ez egyike annak a két intézménynek, amelyet Ádám a bukás után magával vitt az Éden kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás; őrzi az emberiség tisztaságát és boldogságát, kielégíti az ember társas igényét, nemesíti fizikai, értelmi és erkölcsi természetét. – *Pátriárkák és próféták*, 46. o.

A férj megsérti a házassági esküt és az Ige alapján ráháruló kötelezettségeket, amikor felesége egészségével és boldogságával nem törődve számos gyermekkel növeli az anya terhét és gondját. „Ti, férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért; úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon testüket. Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképpen az Úr is az egyházat.” (Eféz 5:25, 28–29)

Látjuk, amint ezt a szent rendelést még hitvalló keresztények is teljesen semmibe veszik. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 425. o.

Minden keresztény otthonból szent világosság áradjon szét. Szeretet nyilatkozzon meg minden cselekedetünkben és otthoni érintke-

zésünk során. Szeretetünket nyilvánítsuk ki figyelmes kedvességgel, szelíd, önzetlen udvariassággal. Vannak otthonok, ahol mindezt megvalósítják, ahol Istent imádják, és valódi szeretet uralkodik. Ezekből az otthonokból a reggeli és esti ima édes tömjénillathoz hasonlóan száll fel a mennybe, s Isten kegyelmi ajándékai és áldásai reggeli harmathoz hasonlóan szállnak le az imádkozókra. – *Az én életem ma*, 33. o.

Augusztus 31., csütörtök

Ha a családtagok gyöngédséget ápolnának a szívükben, ha nemes tiszteletadást és nagyvonalú megértést tanúsítanak egymás véleménye és ízlése iránt, akkor a feleség keresné az alkalmakat, hogy férje iránti szeretetét gyöngéd gesztusokkal fejezhesse ki, a férj pedig kedves elismerést és tiszteletet tanúsítana a felesége iránt, és a gyermekek is hasonló lelkületet táplálnának. Ilyen befolyások uralnák az otthon, és így a nyomorúság számos hullámát el lehetne hárítani! A férfiak nem keresnék máshol a boldogságot, a feleségek sem vágyódnának más szeretet után, nem veszne ki az önbecsülés és a bátorság, és a házastársak nem válnának boldogtalanná. Egyetlen életet kaptunk, amit minden erőnkől elviselhetővé, kellemessé, sőt, boldoggá kell tennünk – önuralmat gyakorolva. – *This Day With God*, 335. o.

Az őszinte szeretet nem erőteljes és heves szenvedélyt jelent. Ellenkezőleg: nyugodt és mélységes természetű. Túllát minden külső tényezőn, és csak a minőségi dolgok vonzzák. Bölcs és megfontolt, ezért az odaadása is valós meg tartós.

Akinek a szíve megtelt Krisztus szeretetével, nem fog csökönnyösen ragaszkodni a saját ötleteihez. A vallás maga a szeretet. A keresztyén otthon pedig az a hely, ahol olyan szeretet uralkodik, amely szavak és tettek által fejezi ki a gondoskodást, a gyöngéd kedvességet és az előzékenységet. [...]

Az Úr Jézus boldog családokat és otthonokat szeretne látni.

A férfiak és a nők elérhetik azt az eszményképet, amit Isten kijelölt számukra, ha Krisztushoz fordulnak segítségért. Aki szeretetteljes bizalommal adja át magát az Úrnak, annak életében Isten kegyelme elvégzi mindazt, amire az emberi bölcsesség képtelen. A gondviselő Isten képes mennyei eredetű köteléssel egymáshoz láncolni az emberek szívét, s ennek eredményeképpen a szeretet már nem csak negédes

és hízegő szavakban fog megnyilvánulni. A mennyei szövőszékeken sokkal finomabb és tartósabb kelme készül, mint amit földi mesteremberek készíthetnek, és nem csupán egy darabka vászon lesz az eredménye, hanem egy olyan szövet, ami minden próbát kiáll. A szíveket egy tartós aranyfonál fogja egymáshoz láncolni. – *The Faith I Live By*, 255. o.

Azok a házaspárok, akik egyesítették életcéljaikat, különböző jellemtulajdonságokkal és egyéni felelősséggel rendelkeznek. Mindegyiknek megvan a maga munkája, de a nőket nem az elvégzett munkájuk mennyisége szerint kell értékelnünk, mint a teherhordó állatokat. A feleség a családi kör dísze, mint a bölcs férj felesége és társa. Minden lépésnél tegye fel a kérdést: „Ez az igazi nőiesség mértékegysége?” „Hogy tegyem befolyásomat az otthonomban krisztusivá?” A férj adja tudtára feleségének, hogy értékeli a munkáját.

A feleség tisztelje férjét. A férj szeresse és ápolja feleségét, és amikor házassági fogadalmuk egyesíti őket, Krisztusban való hitük tegye egygyé őket benne. Istennek tetsző, ha látja, hogy azok, akik házasságra lépnek, együtt tanulnak Jézusról, és egyre jobban átítatódnak Lelkével. – *Boldog otthon*, 114. o.

Szeptember 1., péntek – További tanulmányozásra

Gondolatok a hegyibeszédről, „Szabad-é az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani?” című fejezet, 63–65. o.

11.

MARADÉKTALAN HŰSÉG KRISZTUS IRÁNT

Szeptember 2., szombat délután

A szülők elvárásai legyenek értelmesek és elfogadhatóak. A jóságot nem meggondolatlan engedékenység által kell kifejezni, hanem bölcs vezetés által. A szülők tanítsák gyermekeiket szelídséggel, kerüljék a zaklatást vagy a hibák keresését, és saját szívüket a szeretet selyemfonalával igyekezzenek gyermekeik szívéhez kötni.

A határozott és jóságos családi vezetésben a tekintélynek szeretettel kell egyesülnie. Ha szeretnétek dicsőséget szerezni az Úrnak abban is, ami a gyermekek Isten iránti kötelességét jelenti, akkor ez megőrzi őket a veszedelemtől és a gonosztól. – *The Faith I Live By*, 266. o.

Isten már akkor látja, hogy milyen az ember szíve és jelleme, amikor ő még nem vesz tudomást saját állapotáról. Látja, hogy ügye kárt szenved, ha az ember nem veszi észre saját hibáit, és nem igyekszik kijavítani azokat. Krisztus akkor nevez szolgálónak, ha azt cselekedjük, amit Ő parancsol. Minden emberre hárul egy bizonyos életterület, egy bizonyos hely és feladat, és Isten nem vár el sem többet, sem kevesebbet, hanem a legjelentéktelenebbtől egészen a legmagasabb vezetőig azt várja el, hogy tegyen eleget az elhívásának. Nem a magunkéi vagyunk. Krisztus szolgálói lettünk kegyelem által. Isten Fiának vérén lettünk megváltva. – *This Day With God*, 166. o.

Isten személyesen ismer bennünket. Minden földre született emberre azt a feladatot bízta, hogy igyekezzen jobbá tenni ezt a világot. Mindenkinek megvan a maga munkaterülete, és ha az ember megfogadja Isten tanácsait, akkor sosem fog az isteni terv ellen ténykedni. Az Úr mindenkinek kiszabta a helyét és a munkáját. Tűnjön bármilyen zavarosnak és összekuszáltnak is az életünk, engedjük meg, hogy

Ő formáljon át. Istennek ilyen körülmények között is célja van azzal az emberrel, aki az isteni bölcsesség vezetésére hagyatkozik, mert Ő így véghez fogja tudni vinni a tervét. Mint egy fegyelmezett hadseregben, minden katonának ki van jelölve a pontos helye, és elvárják tőle, hogy tegye meg a ráeső részt, hogy minden tökéletesen működhessen. Így dolgozik Istenért az, akire az isteni nagy műnek egy bizonyos része lett kiszabva. [...]

Menneyi Atyánk a mi vezetőnk, ezért fegyelmeznünk kell magunkat. Az ő családjának vagyunk a tagjai. Joggal várja el, hogy szolgáljuk Őt, és ha családjának valamelyik tagja mégis a maga útját akarja járni, ha azt cselekszi, ami neki tetszik, akkor csak zavart kelt a munkában. Ne a magunk útját járjuk, hanem az Isten által kijelölt utat, és tegyük azt, amit Ő szeretne.

Halljuk meg az Úr szavát, és mondjuk mi is: „Ne az én, hanem a te akaratod legyen meg!” – *In Heavenly Places*, 228. o.

Szeptember 3., vasárnap

„Ti, gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. Tiszteld a te atyádat és a te anyádat, ami az első parancsolat ígérettel.” (Eféz 6:1–2)

Az apostol azt tanácsolja a gyermekeknek, hogy engedelmeskedjenek hívó szüleiknek. Aki igazán szereti Istent, nem fog arra törekedni, hogy mindig a saját kedvét teljesítse, és ezáltal nem fog nyomorúságot hozni önmagára és másokra, hanem arra törekszik, hogy jellemével Krisztust képviselje. Milyen értékes gondolat, hogy a bűnnel szembe helyezkedő ifjak, akik hiszik és várják az Úr visszajövetelét, akik alávetik magukat a szülői tekintélynek, és szeretik az Úr Jézust, ott lesznek azok között, akik majd örömmel és békességgel fogadják az Urat, amikor eljön.

Ők majd szeplő és sömörgözés nélkülinek találtnak, és Isten trónja előtt az ő jóságának örülhetnek egy örökkévalóságon át. Szép jellemet fejlesztettek ki, gondosan ügyeltek a beszédükre, szavaikban nem találtak álnokság, és őrizkedtek minden gonosz cselekedettől, így hát elnyerik az örök élet koronáját. – *In Heavenly Places*, 216. o.

Jusson eszetekbe, hogy a gyermekeknek is vannak jogaik, amelyeket tiszteletben kell tartanotok!

A gyermekeknek vannak olyan igényeik, melyeket a szülőknek el kell ismerniük és tiszteletben kell tartaniuk. Joguk van olyan neveléshez és tanításhoz, amely a társadalom hasznos, tiszteletreméltó és szeretett tagjává teszi őket itt; és erkölcsi alkalmasságot ad nekik a jövő világ tiszta és szent társaságára. Az ifjakat meg kell tanítanunk arra, hogy úgy a jelen, mint a jövő jóléte nagymértékben ama szokásoktól függ, melyeket gyerek- és ifjúkorukban kifejlesztettek. Hamar meg kell szokniuk az alárendeltséget, az önmegtagadást, és tekintettel kell lenniük mások boldogságára. Meg kell tanítani őket, fékezzék meg hirtelen természetüket, és tartsák vissza szenvedélyes szavaikat, ugyanakkor tanúsítsanak változatlan kedvességet, udvariasságot és önuralmat. – *Boldog otthon*, 306. o.

Aki a családban ápolja a szeretetet, mennyei jellemre tesz szert, és késztetést érez, hogy a családon kívül is jó befolyással legyen másokra, hogy kedves és figyelmes tetteivel, kellemes beszédével, keresztény kedvességével és jó cselekedeteivel áldást szerezzen embertársainak. Hamar észreveszi az éhező szíveket, és megvendégeli a szenvedőket, a rászorulókat. Akik mennyei értelemmel rendelkeznek, és gyöngéd figyelmességgel viszonyulnak családtagjaikhoz, és akik eleget tesznek kötelességüknek, képesekké válnak elvinni a világosságot más családokhoz is, hogy őket is megtanítsák mind elméletben, mind pedig gyakorlatban arra, ami boldoggá teheti a családi életet.

Bölcsessége és ítélőképessége, mindennapi életének tisztasága és nagylelkűsége, valamint a nép – noha bálványimádók voltak – érdekei iránti odaadása által mind József, mind pedig Dániel hűségnek bizonyult azokhoz az elvekhez, amelyekre gyermekként nevelték, és hűséges maradt az általa képviselt Istenhez. – *Welfare Ministry*, 299. o.

Szeptember 4., hétfő

A keresztény édesapa olyan, mint egy öv, ami összefogja a családtagokat, és együtt szorosan Istenhez köti őket. Az apa gyermekei iránti érdeklődésének sosem szabad alábbhagynia. Ha fiai vannak, nem szabad őket csak az édesanyjuk gondjaira bíznia. Legyen a barátjuk és a társuk. Igyekezzen megóvni őket a rossz barátoktól. Vállaljon sokkal több terhet, és tegyen meg mindent annak érdekében, hogy Istenhez vezethesse fiait.

Miközben a gyermekek nőnek, és önuralmuk elvesztésével helytelen szavakat szólnak, a szülőknek egy időre csöndben kell maradniuk. Hallgatni arany – ez bármilyen szónál sokkal inkább képes megbánásra készíteni a tévedőt. Sátán elégedett, amikor a szülők durva és haragos szavakkal ingerelik gyermekeiket. „Ti, atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek.” (Kol 3:21) Lépjetez közbe, de nyugodtan, és a nyugalmatok segít majd megteremteni a megfelelő lelkiállapotot. – *The Faith I Live By*, 265. o.

Némely szülő sokszor vihart kavarr maga körül, mert nem tud uralkodni az indulatain. Ahelyett, hogy szeretettel kérnék a gyermekeket, hogy tegyék meg ezt vagy azt, zsémbes hangon parancsolgatnak nekik, s ajkukon gyorsan terem a meg nem érdemelt bírálat és szidás. Szülők, ha így folytatjátok, tönkreteszitek gyermekeitek boldogságát, és kiöliték belőlük a jóra való törekvést. Engedelmeskednek ugyan, de nem szeretetből, hanem félelemből. Nem szívből teszik, amit tesznek. A parancs teljesítése számukra csak robot, ahelyett, hogy örömet lelnének benne, s ezért gyakran elfelejtik pontosan követni utasításaitokat, amiből csak még nagyobb baj lesz, és az idegességetek még kellemetlenebbé teszi az életüket. A hibakeresés ismétlődik, egyre élénkebb színekben tárjátok eléjük rossziaságukat, míg végül úrrá lesz rajtuk az elkeseredés, és nem is törődnek vele többé, hogy kedvetekben járnak-e, vagy sem. A „nekem mindegy” lelkülete fog uralkodni rajtuk, s az otthonukon kívül kezdik keresni a boldogságot és az örömet. – *Gyermeknevelés*, 281. o.

Az előzékeny magatartás, a kellemes beszéd és a szeretetteljes cselekedetek fogják a gyermekek szívét szüleikhez láncolni a ragaszkodás ezüstláncával, és ezek sokkal inkább hozzájárulnak ahhoz, hogy vonzó legyen az otthoni légkör, mint bármely ékesség, amit arannyal lehetne megvásárolni.

Gyöngéd ragaszkodást ápoljatok egymással, a házastársakkal, a gyerekekkel és a testvérekkel. Egyetlen durva szó sem merül feledésbe, hanem azt a következményt vonja maga után, hogy kihűl az egymás iránti szeretet... A gyerekek tiszteljék a szüleiket, a szülők pedig legyenek türelmesek, jószágosak, kedvesek és szeretetteljesek irántuk. Mindenki törekedjen arra, hogy mindenáron tanúsítson kedvességet, és a családon belül tegye boldoggá a másikat. – *The Faith I Live By*, 267. o.

Szeptember 5., kedd

Azok között, akik Pál római munkálkodása következtében a szívüket odaszentelték Istennek, volt Onésimus, a pogány rabszolga, aki urát, Filemont, egy kolossébeli keresztény hívőt megkárosított, és azután Rómába szökött. Pál jó szíve enyhíteni óhajtotta ennek a nyomorult szökevénynek az ínségét és szenvedéseit. Azután igyekezett elsötétült lelkét az igazság fényével bevilágítani. Onésimus hallgatott az élet szavára, beismerte bűneit, és megtért. [...]

Pál egy Filemonhoz intézett levelet adott át Onésimusnak, amelyben az őt jellemző gyöngédséggel és jóindulattal szállt síkra a bűnbánó rabszolga mellett. [...]

Pál emlékeztethette volna Filemont keresztény kötelességére, de inkább a kérelemhez folyamodott. [...]

Az apostol kérte Filemont, hogy Onésimus megtérésére tekintettel fogadja a bűnbánó rabszolgát úgy, mint saját gyermekét, és bánjon vele olyan szeretettel, hogy szívesen maradjon meg egykori uránál, „nem úgy immár, mint szolga, hanem szolgánál nagyobb, mint szeretett atyafi” (Filem 1:16). [...]

Az apostol nagyon jól tudta, milyen szigorral kezelték rabszolgáikat a tulajdonosaik, és hogy Filemon is mennyire felháborodott szolgájának eljárása miatt. Ezért igyekezett levelét úgy megfogalmazni, hogy általa a legmélyebb és leggyöngédebb keresztény érzéseket ébreszse fel. Soraiból kitűnik, hogy minden bántalom, amely ezentúl Onésimust éri, miután már megtérése által hittestvérré vált, olyan, mintha őt magát érné. – *Az apostolok története*, 456–457. o.

Voltak urak, akik emberségesebbek és elnézőbbek voltak szolgálók iránt; azonban a gazdagok és a nemesség nagy többsége, akik féktelenül a kék, a szenvedély és az étvágy kielégítésének éltek, rabszolgáikat csak szeszélyeik és zsarnokságuk nyomorult áldozataivá süllyesztették. Az egész rendszer kietlen, sivár és lealjasító volt.

Nem az apostol feladata volt, hogy a fennálló társadalmi rendet önkényesen vagy hirtelen megdöntse. Ilyen kísérlettel csak az evangélium sikerét akadályozta volna. Ellenben olyan alapelveket tanított, amelyek gyökerében támadták a rabszolgaság intézményét. Ezen elvek megvalósítása az egész rendszert alapjaiban rendíti meg. „Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság” (2Kor 3:17) – jelentette ki az apostol. A rabszolga, ha megtért, tagjává vált Krisztus testének; úgy kellett szeretni

és kezelni, mint testvért, mint gazdájának örökösét Isten áldásában és az evangélium kiváltságaiban. Másrészt pedig a szolgálóknak teljesíteniük kellett kötelességeiket, „nem szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói, cselekedvén az Istennek akaróját lélekből” (Eféz 6:6).

A kereszténység a közösség erős kötelékével fűzi össze az urat és a szolgálót, a királyt és az alattvalóját, az evangélium szolgálóját és a lezülött bűnöst, aki Krisztusban megtisztult a bűntől. Valamennyit ugyanaz a vér mosott fehérre, ugyanaz a lélek elevenített meg; és egygél lettek Krisztus Jézusban. – *Az apostolok története*, 459–460. o.

Szeptember 6., szerda

Az őszinte megtérés abban mutatkozik meg, ha embertársainkkal minden tekintetben becsületesen bánunk. Az igazi vallás hűségessé tesz mindennapi munkánkban. Krisztus őszinte követője élő valósága annak a ténynek, hogy vallása képesíti őt arra, hogy talentumait a Mester szolgálatában felhasználja.

„Az igyekezetben ne legyetek restek!” (Róm 12:11) Ezek a szavak minden őszinte keresztény életében valósággá válnak. Habár munkád veszélyesnek tűnhet, mégis nemessé teheted azáltal, ahogyan teljesíted. Úgy végezd munkádat, mint az Úrnak. Tedd örömmel és felülről származó méltósággal. Azok a nemes elvek, amelyeket életünkbe, munkánkba beleviszünk, teszik azt az Úr előtt kedvessé. Az igazi szolgálat összekapcsolja Isten legkisebb földi szolgálóját is az Úr legfelségesebb mennyei szolgálóival. – *Üzenet az ifjúságnak*, 72. o.

Van-e a szolgálattevőkben készség, hogy mindent a lehető legjobban végezzenek el? Vagy talán ez inkább csak egy szokás, hogy minél gyorsabban, minél könnyebben túllegyenek a feladaton, és minél kevesebb erőfeszítéssel nyerjék el a jutalmat (a fizetést)? Nem a lelkiismeretesség a céljuk, hanem a jutalom.

Aki Krisztus szolgálójának vallja magát, ne feledje Pál tanácsát: „Ti, szolgálók, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességében, félvén az Istent. És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; tudván,

hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Kol 3:22–24)

Aki csak a látszatra törekszik, rá fog jönni, hogy szolgálata nem állja ki sem az angyalok, sem az emberek vizsgálatát. A sikeres munkához elengedhetetlen ismerni Krisztust, mivel ez az ismeret nyújtja az igazság és a jóság tiszta elveit, vezet el az önzetlen lelkülethez, hisz ilyen szolgálatot vár el tőlünk az Üdvözítő. Akkor minden tettünket helyes magatartás, takarékoság, figyelmesség és alaposág fogja jellemezni, bárhol is találtatunk – konyhában, műhelyben, szerkesztőségben, kórházban, iskolában vagy az Úr szőlőskertjében. „Aki hú a kevesen, a sokon is hú az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” (Lk 16:10) – Review and Herald, 1891. szeptember 22.

Ami tennivalót ép kéz talál, végezzük alaposan és gyorsan. A kis dolgokban való hűség és becsületesség, az apró kötelességek és szíves-ségek végzése teszi vidámmá és örömtelivé az élet ösvényét; s mikor munkánk a földön véget ér, minden hűen végzett apró kötelességet úgy értékel majd Isten, mint ékkövet. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 591. o.

Szeptember 7., csütörtök

A nép [Athénban] csodálattól elragadtatva hallgatta az apostolt, aki az igaz Isten tulajdonságait meggyőző és logikus szavakkal tárta eléjük. Beszélt a Teremtő hatalmáról és mindent irányító előrelátásáról. Bensőséges és elragadó ékesszólással jelentette ki Pál: „Az Isten, aki teremtette a világot és mindent, ami abban van, mivelhogy Ő a mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik; sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott Ő ad mindenknek életet, lehetet és mindent.” (Csel 17:24) Az egek nem elég tágasak, hogy befogadhassák Istent, mennyivel kevésbé a templomok, melyeket emberi kezek építettek.

Az osztályszellem e korszakában, amikor az emberi jogokat gyakran nem ismerték el, hirdette Pál az emberiség testvériségének magasztos igazságát, hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén”. Isten előtt mindannyian egyenlőek vagyunk, és minden emberi lény teljes engedelmisséggel tar-

tozik Teremtőjének. Azután kimutatta az apostol, hogy Isten kegyelme aranyfonálként húzódik végig az emberiség történelmén: „Meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikünkötől sem.” (Csel 17:26–27) – *Az apostolok története*, 237–238. o.

Mikor Krisztus otthagyta a mennyet, és a világ segítségére sietett, Urunk látta az emberiséget mélyre süllyedve, bűnösen. Tudta, hogy lezüllöttek, elfajultak, és a legundorítóbb vétkeket melengetik. Az angyalok csodálkoztak, hogy Krisztus vállalja ezt az előttük reménytelennek tűnő feladatot. Elámultak, hogy Isten megtűri a bűnös emberiséget. Nem tudták elképzelni, mit lehet szeretni az embereken. Ámde „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké élete legyen” (Jn 3:16).

Krisztus a könyörület és bűnbocsánat üzenetével jött a földre. Lefektette annak a vallásnak az alapját, melyben a zsidó és görög, fehér és fekete, szabad és szolga egyetlen testvériséggé fonódik össze, s Isten szemében egyenlő. Az Üdvözítő határtalanul szeret minden embert. Mindenki ott látja a javulás lehetőségét. Isten erővel és reménnyel fogadja azokat, akikért Urunk életét adta. Hatalma segítségével jó tettekben gazdag, Szentlélek erejétől duzzadó életet élhetnek. – *Bizonyásgtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 225. o.

Szeptember 8., péntek – További tanulmányozásra

Az evangélium szolgálói, „A bizalom és kiváltság ideje” című fejezet, 267–268. o.

ÁLLJATOK MEG!

Szeptember 9., szombat délután

„Ne félj – volt a próféta válasza –, mert többen vannak velünk, mint ővelük!” Azután, hogy a szolga maga is meggyőződjön erről, „Elizeus így imádkozott: Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az Úr megnyitotta a szolgának a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal.” Isten szolgája és a felfegyverzett ellenség között egy csapat mennyei angyal volt. Hatalmas erővel szálltak le, de nem azért, hogy pusztítsanak vagy hódolatot követeljenek, hanem hogy tábort járjanak az Úr gyenge és tehetetlen gyermekei körül, és szolgáljanak nekik.

Amikor Isten népe nehéz helyzetbe kerül, és látszólag nincs menekvés számára, az Úrban bízson egyedül! – *Próféták és királyok*, 256–257. o.

Krisztus egyháza azonban Isten eszköze az igazság hirdetésére. Isten képessé teszi különleges munka végzésére. Ha hűséges Istenhez, ha engedelmeskedik parancsolatainak, mindent felülmúló erő birtokosa lesz. Ha kitartóan engedelmeskedik, nincs olyan hatalom, amely megállhat vele szemben. Az ellenség erői éppúgy tehetetlenek lesznek, mint ahogy a polyva képtelen ellenállni a forgósélnek.

Az egyházra boldog, dicsőséges nap hajnala virrad, ha magára öltve Krisztus igazságosságát a bűnnel minden közösséget megtagad.

Isten felszólítja benne hívő hűségeseit, hogy bátorítsák azokat, akiknek nincs hitük és reménységük. Térjetez az Úrhoz, „reménység foglyai”! Kérjetez erőt Istentől, az élő Istentől! Rendíthetetlenül és aláztatosan higgyetez abban, hogy meg tud és meg akar menteni! Amikor hitben megragadjuk erejét, csodálatosan megváltoztatja a legreménytelenebb, legcsüggesztőbb helyzetet is nevének dicsőségére. – *Próféták és királyok*, 259–260. o.

Sátán éberren lesi, hogy mikor találja védtelenül a keresztényeket. Krisztus követőinek sohasem szabad elfelejteniük, hogy ha örök életet akarnak nyerni, akkor szüntelenül őrködniük kell. Sokuknak csak szunnyadó hitük van. Ha nem erősödnek meg, ha nem ébrednek fel, és nem lépnek a tettek mezejére, akkor elveszítik lelküket.

Az énnék meg kell halnia, és Krisztust kell a szív trónusára ültetni. A gondolatok mindig nála időzzenek. Csak így élhetünk az ő nevének dicsőségére. A lélek fentről nyer erőt, hogy megállhasson Sátán álnok-ságaival szemben.

Vajon a hetednap adventisták elfelejtették az Efézus 6. fejezetében található figyelmeztetést? Harcot kell vívni a sötétség erői ellen. Ha nem maradunk szorosan parancsnokunk nyomában, akkor Sátán le fog győzni bennünket. – *The Upward Look*, 200. o.

Szeptember 10., vasárnap

Jézus nem biztatta őket könnyű munkával, ellenben megmutatta, hogy a gonosz milyen szörnyű fegyverekkel száll szembe velük. Küzdeniük kell majd „fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Eféz 6:12). Ebben a harcban azonban nem lesznek egyedül, mert Ő velük van, és ha hittel haladnak előre, a Mindenható pajzsa fedezi be őket. Meghagyta nekik, hogy bátran és állhatatosan küzdjenek, mert a mennyei seregek vezetője küzd velük egy sorban, aki hatalmasabb mindenkinél. Minden intézkedést megtett, hogy feladatukat végrehajthassák, és az eredményért vállalta a felelősséget. Amíg hallgatnak szavára, és vele egyetértésben dolgoznak, nem vallhatnak kudarcot. – *Az apostolok története*, 29. o.

Akik Krisztus keresztjének katonái akarnak lenni, öltsek magukra a fegyverzetet, és készüljenek föl a küzdelemre. Ne riasszák vissza őket a fenyegetések, ne ijedjenek meg a veszedelmektől. Legyenek óvatosak, mégis szilárdak és bátrak a veszedelemben, mikor az ellenséggel szállnak szembe, amikor Isten harcát harcolják. Krisztus követőinek legyen teljes a megszentelődése. Apát, anyát, feleséget, gyermeket, házakat, földeket, mindent másodlagosnak kell tekinteniük Isten munkájához és ügyéhez mérten. Viseljék türelmesen, jókedvvel, örömmel, bármilyen szenvedést is rendel el az Úr. Az ilyenek végső jutalma az lesz, hogy

a halhatatlan dicsőség trónját Krisztussal osztják meg... (idézi a 4. verset).

Isten szívesen tesz nagy dolgokat értünk. Nem a nagy számokkal fogjuk kivívni a győzelmeket, hanem lelkünk Jézusnak való teljes átadásával. Törjünk előre az ő erejével Izrael hatalmas Istenében bízva. [...]

Az Úr ma is ugyanolyan kész emberi erőfeszítéseken át fáradozni, gyöngye eszközökön át végezni el nagyfontosságú feladatokat. Az igazság értelmesen felfogott ismerete elengedhetetlen; mert hisz hogyan másképp tudnánk szembeszegülni ármányos ellenfeleivel? Tanulmányoznunk kell a Bibliát, nem csupán a hittételekért, hanem gyakorlati leckéiért is. Sohase érjen meglepetés, sohase legyenek fegyverzetetek nélkül. Álljatok készen bármi kényszerhelyzetre, a kötelesség bármi hívására. Figyeljete minden alkalomra, hogy hirdessétek az igazságot. Legyetek jártasak a jövendölésekben, ismerjétek Jézus tanításait. Ne bízzatok jól elkészített érvekben. Az érvek magukban nem elegendők. Istent keressétek térdre hullva, azután induljatok el, hogy Isten Lelkének hatalmától és befolyásától támogatva álljatok az emberek elé. – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1003. o.

Szeptember 11., hétfő

Isten Lelkének világossága nélkül nem fogjuk tudni megkülönböztetni az igazságot a hazugságtól, és beleesünk azokba a kísértésekbe, amiket Sátán küld a világra. Nagyon közel állunk a küzdelem végkimeneteléhez, amelyet a világosság Fejedelme vív a sötétség fejedelmével, és az ellenség hazugságai nemsokára a mi hitünket is próbára teszik, ezzel ugyanakkor Sátán igazi természetére is fény derül.

Ha volt valaha idő, amikor szükség volt hitre és világosságra, akkor az most van. Aki imában őrködik, és naponta tanulmányozza a Szentírást, mert égő vággyal akarja megismerni és teljesíteni Isten akaratát, azt az Úr megőrzi, hogy ne essék Sátán csalásainak csapdájába... Meg kell ismernünk az igazság minden apró részletét, mert szükségünk van rá úgy, hogy ne keveredjék ahhoz semmi a világi tanításokból, szokásokból és elgondolásokból. Úgy kell vennünk az igazságot, ahogy van, legyen bármilyen kényelmetlen is. Az igazság elfogadása mindig is kereszthordozást jelentett. De ha Jézus az életét adta értünk, akkor mi miért nem kínáljuk fel neki legföltettebb érzelmeinket, legmagasztabb vágyainkat és teljes valónkat? – *In Heavenly Places*, 350. o.

Ádám korától kezdve mindmáig nagy ellenségünk a sanyargatásra és a pusztításra fordítja hatalmát. Most készül az egyház elleni utolsó hadjáratára. Azok, akik Jézust akarják követni, harcba sodródnak ezzel a könyörtelen ellenséggel. A keresztény ember minél inkább követi mennyei példaképét, annál biztosabb, hogy Sátán támadásainak célpontjává lesz. Akik tevékenyen részt vesznek Isten ügyében, akik igyekeznek leleplezni a gonosz csalásait és bemutatni Krisztust az embereknek, mindazok Pállal együtt elmondhatják, hogy az Urat alázatos lélekkel, könnyhullatások és kísértések között szolgálják.

Sátán a legádázabb és legravaszabb kísértéseivel támadta meg Krisztust, de minden összecsapásnál kudarcot vallott. Azok a csaták miértünk folytak; és azok a győzelmek teszik lehetővé számunkra a győzelmet. Krisztus mindenkinek erőt ad, aki kér tőle. Sátán senkit nem győzhet le a saját beleegyezése nélkül. A kísértő nem kapott hatalmat az akarat irányítására, sem pedig a bűn kikényszerítésére. Elcsüggeszthet, de nem szennyezhet be. Meggyötörhet, de nem fertőzhet meg. Az a tény, hogy Krisztus győzött, öntsön bátorságot követőibe, hogy hősiessen küzdjenek a bűn és Sátán ellen! – *A nagy küzdelem*, 510. o.

Isten gyermekei akkor bölcsek, ha csakis a felülről származó bölcsességben bíznak, s ha nem lesz más erejük, csak az Istentől származó. Ha az Úrral szeretnénk egyesülni, ha benne kívánunk lakozni, feltétlenül el kell különülnünk a világ barátságától és szellemétől. Erőnk és jólétünk abból fakad, ha kapcsolatban állunk az Úrral, ha kiválaszt és elfogad minket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 689. o.

Szeptember 12., kedd

Isten kész együttműködni a kereszt minden őszinte és odaadó katonájával. De senki sem lehet jó katona, aki úgy gondolja, hogy függetlenül, másoktól elszakadva dolgozhat, és aki saját véleményét tartja a legjobbnak. Isten munkatársainak egyesülniük kell, hogy pótolják egymás hiányosságait.

Készülünk-e azon nagy előjogunkhoz mérten, mely alapján képessé válhatunk ellenállni az ellenség álnokságainak? Felfogjuk-e Isten szent munkájának jellegét, és azt a szükségletet, hogy örködnünk kell a lelkek fölött, akikről egyszer majd számot kell adnunk? Legyünk éberek, „tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most

közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.” (Róm 13:11–12) – *This Day With God*, 125. o.

Isten népének fel kell készülnie szembeszállni az álnok ellenséggel. Sátán retteg ettől az ellenszegüléstől. Tisztában van saját erejének korlátaival, és tudja, milyen könnyen legyőzhető, ha mi kitartóan szembeállunk vele. Mennyei erővel még a leggyengébb szent is többet jelent, mint Sátán és az ő angyalai, és ha próba éri, képessé válik bizonytságot tenni erről a fentről jövő erőről. Sátán ezért közelít csak csendben, osonva, és igyekszik álcázni fegyvereit. [...]

Az embernek nincs elegendő ereje ahhoz, hogy hatékonyan szembeállhasson a gonosszal. De ha Krisztus hit által a szívében lakozik, akkor befolyást gyakorol a vágyaira, fentről jövő erővel látja el, és az ember csak így merészelhet szembeszállni ezzel a szörnyű ellenséggel. Különben minden védelmi eszközei hasztalannak bizonyulnak. – *The Faith I Live By*, 318. o.

Az ördög gyakran a világosság angyalaként a menny öltözékében jelenik meg. Barátságos modort vesz fel, megszenteltnek látszó jellemet és mély tiszteletet tettét áldozatai iránt, akiket csapdába akar ejteni és elpusztítani. Veszedelmek várnak az ösvényen, melyre csalogat. De ügyesen álcázza a veszélyeket, és csak az ösvény szépségeit mutogatja. Üdvösségünk isteni parancsnoka győzött értünk, hogy ha akarunk, általa mi is győzni tudjunk. [...]

De a meneküléshez előbb el kell fogadnod Krisztus igáját, melyet pedig te alkottál magadnak, le kell vetned. Krisztus pusztai győzelme neked is ígéret, hogy nevében győzelmet arathatsz. Egyedüli reményed, üdvösséged, hogy te is győzz, amint Krisztus győzött. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 456–457. o.

Szeptember 13., szerda

Ádám óta Sátán ügynökei a hűségre törekvők életében azt akarják elérni, hogy az Isten parancsolataihoz hűségesen ragaszkodók élete egy állandó küzdelem legyen. Akik mindvégig ki akarnak tartani, azoknak le kell győzniük Sátánt, az ellenséget, aki minden lépésükben pró-

bálja akadályozni őket. Egy éber és ravasz ellenséggel van dolguk, aki sosem alszik, és aki folyton azért ügyködik, hogy aláaknázza Isten szolgálóinak hitét. [...]

Szeretném a legérthetőbb szavakkal érinteni ezt a kérdéskört. Isten minden katonájától elvárja, hogy az őrhelyén álljon. Sohasem szabad engednie a kísértésnek, és sose viselkedhet helytelenül. Ne engedelmeskedjen az ellenségnek, de ne is futamodjon meg előle. Támaszkodjon Isten erejére, és őrizze meg a becsületességét. Egy tapodtat sem engedve eltökéltségéből ragaszkodjon szilárdan a „meg van írva” elvhez. – *In Heavenly Places*, 260. o.

A kereszténynek meg kell gyökerezni s meg kell alapozódni az igazságban, hogy szilárdan megállhasson az ellenség kísértéseivel szemben. Szükséges, hogy ereje állandóan megújuljon, a bibliai igazsághoz pedig szilárdan kell ragaszkodnia. A mesék minden fajtáját behozzák, hogy elcsábítsák a hívőt az Isten iránti alattvalói hűségtől, de csak tekintsen fel, higgyen Istenben, álljon meg szilárdan megalapozva, meggyökerezve az igazságban.

Szilárdan kapaszkodj az Úr Jézusba, és soha ne ereszd el. Legyen szilárd meggyőződésed abban, amit hiszel. Isten Igéjének igazsága vezessen, hogy odaszenteljed szívedet, elmédet, lelkedet és erődöt akaratának teljesítésére. Ragadd meg, tarts ki a világos Ige mellett: „ezt mondja az Úr”. Legyen egyetlen érvelésed, hogy „meg van írva”. Így kell harcolnunk a hitért, amely egykor a szenteknek adatott. Ez a hit mit sem veszített szent, elkülönített jellegéből, még ha ellenzői bármilyen kifogásolhatónak gondolják is.

Akik a saját elgondolásukat követik, és saját útjaikon járnak, csak rossz jellemet alakíthatnak ki magukban. Hiú tantételeket, szövevényes érzelgősséget tárnak fel tetszetősen, megnyerően, hogy megcsalják, ha lehet, még a választottakat is. Vajon a gyülekezeti tagok a Sziklára építenek-e? A vihar közeleg, az a vihar, amely próbára teszi minden ember hitét. A hívőknek most kell szilárdan meggyökerezniük Krisztusban, mert ellenkező esetben valamilyen tévedés félrevezeti őket. Isten Igéjével erősítsd meg a hitedet. Ragadd meg erősen az igazság élő bizonyágtételét. Legyen hited Krisztusban mint személyes Üdvözítődben. Ő volt és Ő lesz mindenkor az örökkévaló Kőszikla. Isten Lelkének bizonyágtétele igaz. Ne változtasd meg hitedet egyetlen más tantételeért sem, bármilyen tetszetősnek látszik is. – *Evangelizálás*, 361. o.

Szeptember 14., csütörtök

Isten gyülekezete az idők végezetéig harcolni fog azokkal, akik a gonosz angyalok hatalma alatt állnak.

Az őskeresztényeknek gyakran kellett szembeszállniuk a sötétség hatalmaival. Az ellenség minden ravasz fortélyal és üldözéssel igyekezett eltéríteni őket az igaz hittől. Napjainkban is, midőn a földön minden gyorsan a végéhez közeledik, Sátán kétségbeesett erőfeszítéseket tesz a világ behálózására. Terveket kovácsol a kedélyek foglalkoztatására, és eltereli a figyelmet az üdvösség elnyerése érdekében fontos igazságoktól. Eszközei azon buzgólkodnak, hogy minden helységben egyesítsék azokat, akik Isten törvényének ellenségei. Az őscsaló azon van, hogy zavart és lázadást keltsen, és a tömegekben olyan buzgalmat szít, amely példa nélküli a történelemben. [...]

Azonban Isten hűségese hírnökei folytassák csak munkájukat. A menny fegyverzetét felöltve, mindvégig bátran és győztesen haladjanak előre; a harcot ne adják fel, míg minden lélek, akihez eljuthatnak, meg nem ismerte a napjainknak szóló evangéliumi üzenetet. – *Az apostolok története*, 219–220. o.

A látható és a láthatatlan világ közti kapcsolat, Isten angyalainak szolgálata és a gonosz lelkek munkája, amelyről a Szentírás világosan tanúskodik, elválaszthatatlanul összefonódik az emberiség történelmével. Az emberek egyre kevésbé hisznek a gonosz lelkek létezésében, a szent angyalokat pedig, akik szolgálnak „azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget” (Zsid 1:14), a holtak lelkeinek tartják. De a Szentírás nemcsak azt tanítja, hogy léteznek angyalok, mind jók, mind gonoszak, hanem tagadhatatlanul bizonyítja is, hogy ezek nem halott emberek lelkei. – *A nagy küzdelem*, 511. o.

Sátánnak és seregének a hatalma és rosszakarata jogos félelemre adhatna okot, ha nem találnánk védelmet és szabadulást Megváltónknál, aki hatalmasabb náluk. Házunkat reteszekkel és zárrakkal gondosan bebiztosítjuk, hogy a gonosz emberektől megvédjük javainkat és életünket. De ritkán gondolunk a gonosz angyalokra, akik folyvást igyekeznek a közelünkbe férkőzni, és akik támadása ellen nem építhetünk saját védelmi eszközeinkre. Ha engedélyt kapnak rá, megzavarhatják gondolkozásunkat, tönkretelhetik és meggyötörhetik testünket, elpusztíthatják javainkat és életünket. Egyedüli örömüket a szenvedésben

és pusztításban találják. Félelmes helyzetben vannak azok, akik nem Isten kívánalmait követik, hanem Sátán kísértéseinek engednek, míg nem az Úr átengedi őket a gonosz lelkek irányításának. De akik Krisztust követik, az ő oltalma alatt biztonságban vannak. Isten a mennyből nagy erejű angyalokat küld a védelmükre. A gonosz nem törheti át azt az őrséget, amelyet Isten állít népe köré. – *A nagy küzdelem*, 517. o.

13.

BÉKEHARCBAN

Szeptember 16., szombat délután

Mikor Isten szolgálói védelmül magukra öltik a hit pajzsát és a Lélek kardját a viaskodáshoz, akkor veszély fenyegeti az ellenség táborát, és valamit tenniük kell. Üldözés és szidalmazás csak azokat ér, akiket erő tölt el a magasságból, hogy tettekre hívják őket. Mikor az igazság egyszerűsége, őszinte odaadása és ereje uralkodik a hívők között, ha szembeállítják azt a világ lelkületével, szemmel látható lesz, hogy nincs közösség Krisztus és Béliál közt. Krisztus tanítványai legyenek Mesterük életének és lelkületének életerős példái. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 407. o.

„A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3:13–17) Az Atya bőségesen gondoskodott eszközökről, hogy sikeresen küzdjünk meg a gonoszsággal, mely a világban van. A Biblia az a fegyvertár, melyből a küzdelemre felvérteződhetünk. A derekunkat igazság övezzé körül. Mellvértünk az életszenség legyen. A hitnek pajzsát tartsuk kezünkben, az üdvnek sisakját pedig hordjuk a fejünkön. A Lélek kardjával, amely Isten Igéje, törjünk utat magunknak a bűn kötelei közül. – *Az apostolok története*, 502. o.

A király már a jólét idején az Urat kereste, ezért most, a viszontagságos napokban is támaszkodhatott rá. Könnyörgéséből kitűnik, hogy nem volt ismeretlen előtte Isten csodálatos hatalma. „Uram, neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben! – esedezett. – Segíts meg bennünket, Urunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk, és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen! Uram, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit!” (2Krón 14:10)

Asa imáját minden hívő keresztény elimádkozhatja. Mi is harcot vívunk, de „nem test és vér ellen”, hanem „erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak” (Eféz 6:12). Az élet harcában találkozunk az igazság ellen felsorakozó gonosz erőkkal. Reménységünk nem emberben, hanem az élő Istenben van. Teljes hittel és bizonyossággal számíthatunk arra, hogy Isten egyesíti hatalmát az emberi eszközök igyekezetével neve dicsőségére. Igazságának fegyverzetében győzhetünk minden ellenségen. – *Próféták és királyok*, 111. o.

Szeptember 17., vasárnap

Most a Megváltó szeme a jövőbe tekint, látja a szélesebb területet, ahol halála után tanítványai lesznek bizonyosságai. Profetikus pillantása befogja szolgálóinak tapasztalatait minden korban, míg másodszor is eljön. Bemutatja követőinek a rájuk váró küzdelmeket, felfedi a csata jellegét, tervét. Előjük tárja a rájuk leselkedő veszélyeket, a megkívánt önmegtagadást. Azt kívánja, legyenek tisztában az árral, ne lephesse meg őket az ellenség. Nem test és vér ellen kell hadakozniuk, hanem „a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világ-bírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Eféz 6:12). Természetfeletti erővel kell harcolniuk, de biztosak lehetnek a természetfeletti segítségben is. A menny minden lényé jelen van ebben a seregben, és közöttük van, aki „annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál” (Zsid 1:4). A Szentlélek, a mennyei seregek Fejedelmének helyettese lejött, hogy vezesse a harcot. Azok az emberek, akik ebben a küzdelemben részt vesznek, lehetnek tökéletlenek, rájuk nehezhetnek bűneik és hibáik, de Isten kegyelme mindenkié, aki töredezten keresi. A Mindenható ereje azok oldalán sorakozik fel, akik bíznak Istenben. – *Jézus élete*, 352. o.

Találón hasonlíthatjuk Krisztus gyülekezetét hadsereghez. Minden egyes katona élete fárasztó munka, nélkülözés és veszély. Mindenfelől éber ellenségek leselkednek rájuk, akiket a sötétség fejedelme vezet. Az pedig soha nem alszik, s valahányszor egy keresztény óvatlanul viselkedik, ez az erős ellenség rajtaütésszerű, heves támadást indít ellene. Ha a gyülekezet tagjai nem tevékenyek és nem éberek, az ellenség fon-

dorlatai legyőzik őket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 394. o.

Mesterünk meghív minket az evangélium szolgálatába. Ki felel most erre a hívásra? Akik belépnek a hadseregbe, nem lesznek mindannyian hadvezérek, századosok, hadnagyok, de még őrvezetők sem. Nem mindenkire hárul a vezetők felelőssége. Más és sokféle kemény munka vár elvégzésre. Lesz, akinek árkot kell ásni, erődítéseket építeni, üzeneteket közvetíteni. Kevés tisztre, sok közlegényre van szükség a hadseregben. A siker minden egyes harcos megbízhatóságától függ. Egyetlen ember gyávasága vagy árulása az egész seregre szerencsétlenséget hozhat.

Ha meg akarjuk harcolni a hit nemes harcát, egyéenként alapos belső tisztogatást kell végeznünk. Örök érdekek forognak kockán. Öltük magunkra az igazságosság teljes fegyverzetét, álljunk ellen a gonosznak, és akkor miénk az ígélet: az ördög megfutamodik (Jak 4:7). A gyülekezet folytasson támadó hadviselést, hódítson Krisztus számra, mentse ki az embereket az ellenség hatalmából. Tegyük annak a kedvére, aki katonáinak hívott el minket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 394–395. o.

Szeptember 18., hétfő

[Krisztus mennybemenetele után] Sátán újra tanácsot ült angyalaival, s az Isten uralma elleni keserű gyűlölettől vezéreltetve kijelentette, hogy noha továbbra is megtartotta a föld feletti uralmat, de Krisztus követői ellen tízszer olyan hevesen kell majd támadniuk. Krisztusnál nem érhetek el semmit, de le kell győzniük követőit – ha lehetséges. Minden egyes nemzedékben arra kell törekedniük, hogy Jézus követőit csapdájukba csalják. Sátán azt is elbeszélte angyalainak, hogy Jézus hatalmat adott tanítványainak, hogy őket megfeddjék, kiűzzék és hogy meggyógyítsák azokat, akiket meggyötörtek. Sátán angyalai azután ordító oroszánokhoz hasonlóan jártak szerteszét, hogy Jézus követőit kiirtsák. – *Tapasztalatok és látomások*, 191. o.

„Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel.” (Eféz 6:14)

A gonoszság ellen egyedül az igazság oltalma nyújthat menedéket. Egy olyan ember sem állhat ki szilárdan a jogosság mellett, akinek az igazság nem lakozik a szívében. Kizárólag egy hatalom tehet bennünket rendíthetetlené: Isten hatalma, amelyben Krisztus kegyelme által részesülünk.

Sokan vannak a gyülekezetben, akik magától értetődőnek veszik, amit hisznek, de mindaddig nem jönnek rá a gyengeségükre, amíg vita keresztűzébe nem kerülnek. Amikor elkülönítik őket a hasonló hitűektől, és kénytelenek lesznek egyedül számot adni elveikről, akkor lepődnek majd meg, hogy milyen homályosak is az ismereteik az általuk elfogadott igazságról.

Az Úr mindenkit felszólít, aki hisz Igéjében, hogy serkenjen fel álmából. – *Isten csodálatos kegyelme*, 30. o.

Fel kell öltönnünk minden egyes harci eszközt, s utána szilárdan megállnunk. Az Úr megtisztelt bennünket azzal, hogy kiválasztott minket katonáiként. Harcoljunk érte bátran, és minden lépésünkben őrizzük meg az igazságot... Mindannyiunk kiváltsága, hogy magunkra öltjük a gondviselés által őrzött igazság mellvértjét, amely védelmezni fogja lelki életünket. [...]

Mindazok, akik magukra öltik Krisztus igaz voltának palástját, előtte fognak állni mint választottai, hűségesek és igazak. Sátán nem tépheti ki őket a Megváltó kezéből. Krisztus egyetlen olyan embert sem enged át az ellenségnek, aki bűnbánattal és hittel igényli az oltalmát.

Mindegyikünknek heves harcot kell vívunk, hogy leküzdjük a bűnt a saját szívünkben. Időnként ez fájdalmas és csüggesztő feladat, mert jellemünk torz oldalait nézegetjük, ahelyett, hogy tekintetünket Jézusra függesztenénk, és magunkra öltönnénk az ő igazságos tetteinek ruháját. Mindenki, aki belép Isten városának gyöngykapuin, győztesen megy be, és legnagyobb győzelme a saját énje felett aratott győzelem lesz. – *Isten csodálatos kegyelme*, 31. o.

Szeptember 19., kedd

Az evangélium a békesség üzenete. A kereszténység olyan életforma, amely – ha elfogadják és követik – békét, összhangot és boldogságot teremt az egész Földön. Krisztus vallása szoros testvéri közösségbe vonja mindazokat, akik elfogadják tanításait. [...]

Az ember nem tud békét teremteni. Az egyén vagy a társadalom fel-emelésére szolgáló emberi tervek nem hozhatnak békét, mert nem hatnak a szívre. Az egyetlen erő, amely az igazi békét fenntarthatja, Krisztus kegyelme. Ha ez meggyökerezik a szívben, kiveti onnan a zavart okozó gonosz szenvedélyeket.

Az Istennel együtt munkálkodó férfiak és nők arca mennyei békeséget fejez ki. A menny légköre veszi körül őket. Számukra már eljött Isten országa.

Az Úr hamarosan visszajön. Ez legyen beszédünk és imádságunk tárgya. Higgyünk ebben! Tegyük életünk részévé... Övezzük fel magunkra a keresztény fegyverzetet, és tegyük róla, hogy lábunk útra kész legyen „a békesség evangéliumának” hirdetésére. – *Isten csodálatos kegyelme*, 32. o.

Testvérek és testvérnők, felöltöztétek Krisztus fegyverzetét? „Felsaruzván lábatokat a békesség evangéliumának készségével” készen álltok házról házra járni és elvinni az embereknek az igazságot? Bizonyos esetekben azt fogjátok tapasztalni, hogy nem könnyű ez a munka, de ha hittel mentek előre, az Úr fog elöttetek járni, és világosságát árasztja az utatokra. Amikor majd beléptek szomszédaitok házába, hogy könyvet adjatok el vagy ajándékozatok nekik, alázattal mutassátok be az igazságot, és akkor a benneteket kísérő mennyei világosság hozzájuk is beköltözik. – *Review and Herald*, 1906. május 24.

Aki felsaruzza lábát a békesség evangéliumának sarujával, az Krisztushoz hasonlóan is jár. Képes lesz arra, hogy helyes szavakat szóljon szeretettel. Nem próbálkozik azzal, hogy Isten üzenetét ráerőszakolja másokra. Minden egyes lélekkel gyengéden foglalkozik, annak tudatában, hogy a Lélek teszi hatásossá az igazságot azokban, akik a mennyei hatásokra fogékonyak. Modorod sose váljon hevéssé, indulatossá. Minden kimondott szavadnak lágyító, megfékező befolyása legyen. – *Evangélizálás*, 174. o.

Sok lelket kell megmentenünk! (...) Szavadban, cselekedetedben légy bölcs az üdvösségre, mutasd be Krisztust mindazoknak, akikkel érintkezel. Lássák meg, hogy lábadat felsaruztad a békesség evangéliumával és jóakarattal az embertársaid iránt. Csodálatos eredményeket láthatunk, ha Krisztus lelkületével övezve lépünk munkába. Szükségünkben

mindenkor segítségben részesülünk, ha a művét igazságban, kegyelemben és szeretetben visszük előre. Az igazság diadalmaskodik és győzelmet arat. – *Evangelizálás*, 563. o.

Szeptember 20., szerda

Mindazok, akik az élet Fejedelmének vérrel áztatott zászlaja alá felsorakoznak, halálos ellenségüknek tekintik Sátánt, ezért Isten ereje által szembe is szállnak a kísértővel. Felöltik az üdvösség sisakját és a Lélek kardját, ami Isten Igéje. De mit fognak tenni, hogy megálljanak ebben a helyzetben? „Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által és ugyanezen dologban vigyázzván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.” (Eféz 6:18)

Legyünk éberek, hogy minél hamarabb észlelhessük a veszélyt. Fel kell ismernünk a bűn gyűlöletes jellegét, és azt teljes mértékben ki kell irtanunk a lelkünkől. Az Ige betöltői tudják, hogy az erőt csak Krisztusban és csak hit által nyerhetik el. Magukra öltik az Isten által elfogadott feddhetetlenséget, Krisztus feddhetetlenségét. Így az isteni és a mennyei fegyverzet felöltése azt eredményezi, hogy sikeresen megállhatnak a kígyó álnokságai közepette. – *In Heavenly Places*, 48. o.

Kérdeztem az angyalt, miért nincs több hit és erő Izraelben. Így felelt: „Ti nagyon hamar elengeditek a Mindenható karját. Szálljon fel fohászotok Isten királyiszékéhez, és tartsanak ki erős hitben. Az ígéretek bizonyosak. Higgyétek, hogy elnyeritek azokat a dolgokat, amikért könyörögtök, és akkor azok mind meglesznek.” Ezután Illésre hívták fel a figyelmemet. Ő hozzánk hasonló ember volt, de áhítattal és buzgón imádkozott. Hite kiállta a próbát. Hétszer könyörgött az Úrhoz, és végül megjelent a felhő. Láttam, hogy kételkedünk az Úr ígéreteiben, s az Urat hitetlenségünkkel megsértettük. Így szólt az angyal: „Öltsétek magatokra az Úr fegyverzetét; mindenekelőtt pedig öltsetek fel a hit pajzsát. Ez óvja meg a szíveteket, ez óvja meg az egész életeteket a gonosz tüzes nyilaitól.” Ha az ellenségnek sikerül a gyengék szemét Jézusról eltéríteni, s ha tekintetüket saját méltatlan voltokra irányíthatja ahelyett, hogy Jézus érdemeivel, szeretetével és kegyelmével foglalkoznánk, akkor elérte a célját: elrabolta tőlük hitük pajzsát. Védtelesenül lesznek kitéve kísértéseinek. Tekintsünk hát állandóan Jézusra,

bízzunk benne, és akkor a hitünk is megerősödik. – *Tapasztalatok és látomások*, 73. o.

A Szentírás ismerete éleslátást ad, és megerősíti a lelket Sátán támadásaival szemben. A Biblia a Lélek kardja, ami sosem téveszt célt, ha meg kell küzdeni az ellenséggel. A hit és a gyakorlati élet terén az Ige az egyedüli útmutató. Sátán azért képes hatni az emberek elméjére és szívére, mert nem tették Isten Igéjét tanácsadójukká, és útjaikat nem vizsgálták meg az igazság fényében. A Biblia megmutatja, melyik úton kell járnunk ahhoz, hogy a dicsőséget örökölhessük. – *Our High Calling*, 31. o.

Szeptember 21., csütörtök

Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának vagy érezhetők volnának. Küldjük imáinkat hittel a mennyei szentek szentjébe; ragadjuk meg hittel a megígért áldásokat, és tartsuk magunkénak. Higgyük, hogy el is nyerjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azokat, s azok már tulajdonunkat képezik e szöveg értelmében: „Mindaz, amit imáitokban kértek, ha hiszitek, hogy elnyeritek azokat, megadatik néktek.” Itt hitre, egyszerű hitre van szükség, mellyel elhisszük, hogy az áldásokat elnyerjük, még mielőtt láthatnánk azokat. Ha azután a megígért áldás megvalósul, beteljesedett a hit. Sokan azt hiszik, hogy csak akkor van nagy hitük, ha sokat nyertek el Isten Szentlelkéből, és hogy mindaddig nincs hitük, amíg nem érzik Isten Szentlelkének erejét. Ezek összecsereleik a hitet azzal az áldással, ami a hit folyománya. Épp akkor van legnagyobb szükségünk élő hitre, mikor a Lélek hiányát érezzük. Ha a sötétség sűrű felhői tornyosulnak gondolatvilágunk felett, akkor ütött annak az órája, hogy élő hittel törjük át a sötétséget, és szórjuk szét a felhőket. Az igaz hit azokon az ígéreteken alapszik, melyek Isten szavában foglaltaknak, és csak azok tarthatnak arra igényt, akik feltétel nélkül engedelmeskednek Istennek. „Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.” (Jn 15:7) – *Tapasztalatok és látomások*, 72. o.

Kötelességünk győzelmet aratni. Nem szabad tudatlanságban élnünk Sátán álnokságai felől. Azért imádkozunk és öröködünk, hogy Sátán ne

csábítsa el a szívünket, és ne feledtesse el az ima, az éberség és a vigyázás iránti szükségletünket.

A keresztény életben könnyen Sátán csapdájába esünk, ha nem figyeljük az ellenséget, és nem figyelünk önmagunkra. Biztonságunk szívünk állapotától függ. Isten segít számot vetnünk önmagunkról, különben elveszítjük a mennyet. Az engedékeny magatartás, amit jelen pillanatban tanúsítunk az igazság mércéjével szemben, és amire nem fordítunk kellő figyelmet, olyan útra vezet bennünket, amelyen elszakadunk Istentől és a feddhetetlenségtől. Arra van szükségünk, hogy ne a magunk, hanem az Isten útjain járjunk. Teljes lényünkkel azért kell küzdenünk, hogy lábunk alá tiporhassuk Sátánt, meg kell győződnünk arról, hogy jó a kapcsolatunk Istennel, és hogy biztosított számunkra a múlhatatlan örökség. – *This Day With God*, 19. o.

Olyan buzgón és kitartóan kell könyörögnünk, mint az a megszorult barát, aki éjfélkor ment kenyeret kérni. Minél buzgóbban és állhatatosabban kérünk, annál szorosabb lelki egységre jutunk Krisztussal. Több áldást kapunk, mert hitben erősödtünk.

A mi feladatunk: imádkozni és hinni. Legyünk éberek, és imádkozzunk! Vigyázzunk, imádkozzunk, és az imákat meghallgató Istennel együtt dolgozzunk! Sose felejtsük el, hogy „Isten munkatársai vagyunk” (1Kor 3:9). – *Krisztus példázatai*, 146. o.

AZ EFÉZUSI LEVÉL MONDANIVALÓJA

Szeptember 23., szombat délután

Minden lélekben két hatalom küzd elszántan a győzelemért. Sátán felvonultatja a hitetlenség erőit, hogy elvágjon minket erőnk forrásától. Krisztus, hitünk szerzője és bevégzője pedig felvonultatja a hit erőit. A mennyei világegyetem színe előtt óráról órára halad előre a viszály. Nagy kézitusa folyik, a nagy kérdés pedig: Ki nyeri el az uralmat? Ezt a kérdést mindenkinek magának kell eldöntenie. Ebben a hadviselésben mindenkinek ki kell vennie a részét egyik vagy másik oldalon. A küzdelemből nem lehet leszerelni... Fel kell készülnünk erre az összecsapásra. „Legyetek erősek az Úrban, az ő hatalmának erejében. Öltsetek magatokra Isten teljes fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög gonosz nyilaival szemben.” A figyelmeztetés megismétlődik: „Ezért hát vegyétek magatokra az Isten egész fegyverzetét, hogy képesek lehessetek megállni minden nap, és mivel mindezt megtettétek, megállhassatok.”

Az, akinek minden hatalom megadatott mennyen és földön, eljön a benne bízók megsegítésére. – *Isten fiai és leányai*, 328. o.

Krisztus idejében az volt az ember legnagyobb becsapása, hogy az igazság pusztá igennelése már jogosultságot jelentett az üdvösségre. Az emberiség tapasztalhatta, hogy az igazság elméleti ismerete elégtelennek bizonyult a lélek megmentéséhez, és nem termi meg az igazság gyümölcseit. Az úgynevezett teológiai igazság iránti buzgó tisztelet gyakran együtt jár a valódi igazság gyűlöletével. A történelem legsötétebb fejezetei tele vannak vakbuzgó vallásos emberek bűncselekményeivel. [...]

Ugyanez a veszély áll fenn ma is. Sokan keresztényeknek vallják magukat, mivel keresztény hitvallást tettek. Ám az igazságot nem valósítják meg a gyakorlati életben. Hiányzik belőlük a hitből való szeretet, ezért nem is nyertek erőt és kegyelmet, amely az igazság szentségéből

fakad. Az ember megvallhatja hitét az igazságban, de ha ez a hit nem teszi őszintévé, kedvessé, türelmessé, elnézővé, mennyei lelkületűvé, akkor az igazság átokká válik számára, ő pedig befolyása által átokká a világ számára. – *Jézus élete*, 309. o.

Hadd szálljon föl Istenhez az ima: „tisztá szívet teremts bennem”; mert az ártatlan, megtisztított lélekben Krisztus lakozik, és a szív teljességéből indul ki minden élet. Akaratunkat át kell engednünk Krisztusnak. Ahelyett, hogy tovább mennénk, önzőn bezárva szívünket, arra van szükség, hogy Isten Lelkének édes, áldásos hatása előtt tárjuk ki a szívünket. A gyakorlati vallás jó illatot áraszt mindenüvé, életre éltető illatot jelent. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1157. o.

Szeptember 24., vasárnap

Az efézusi gyülekezetet fenyegető veszélyeket előre látta az apostol. Azért mondta: „Mert tudom, hogy az én eltávozásom után jönnek tiközétek gonosz farkasok, akik nem kedveznek a nyájnak. Sőt, ti magatok közül is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják.” A jövőbe tekintve látta Pál azokat a támadásokat, amelyek a gyülekezetet mind külső, mind belső ellenségei részéről fenyegetik. Ünnepeles komolysággal kérte a testvéreket, hogy éberen őrködjének a rájuk bízott szent kincs felett. [...]

Majd így folytatta: „És most, atyámfiain, ajánllak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége Igéjének, aki felépíthet, és adhat nektek örökséget minden megszenteltek közt.” [...]

„És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék mindazokkal egybe. Mindnyájan pedig nagy sírásra fakadtak; és Pálnak nyakába borulva csókolgatók őt, kesergve kiváltképpen azon a szaván, amelyet mondott, hogy többé az ő orcáját nem fogják látni. Aztán elkísérék őt a hajóra.” (Csel 20:36–38) – *Az apostolok története*, 395–396. o.

„Aszerint, amint magának kiválasztott minket őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek őelötte szeretet által, eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az ő akaratjának jókedve szerint.” (Eféz 1:4–5)

A mennyei tanács biztosította azt a lehetőséget, hogy az embereknek – noha bűnösök – még sem kell elveszniük engedetlenségükben,

hanem Krisztusba, a helyettesükbe vetett hitük által Isten választot-taivá válhatnak. Isten szeretne megmenteni minden embert, és Ő minden szükséges lépést megtett ennek érdekében: egyszerűen Fiát adta, hogy fizesse le az ember megváltásának árát. Akik elvesznek, azért fog-nak elkárhozni, mert nem akarták, hogy örökbe fogadják őket, nem akartak Jézus Krisztus által Isten gyermekeivé válni... Az embert Isten előtt Krisztus kegyelme teszi kedvessé, amit megkap az ő nevében való hite által... Mivel ők Krisztus által kiválasztottakká lettek. – *Our High Calling*, 78. o.

Isten minden értünk való munkájának célja a megszentelődésünk. Örök időktől fogva kiválasztott minket, hogy szentté válhassunk. Krisztus önmagát adta a megváltásunkért, hogy büntől megszabadító hatal-mába vetett hitünk által teljessé válhassunk benne. Az Igével mennyből származó kenyeret adott nekünk. [...]

Vágyakozzunk Krisztus kegyelmének teljességére! Vágyakozzunk az igazság után! Igen! Éhezzünk és szomjazzunk érte! Az ígéret szerint Isten megelégtíti a szomjúhozókat. Töltse be szíveteket az igazságra való fokozott vágy, mely Isten Igéje szerint békét, csöndességet és bizo-nyosságot munkál. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 202. o.

Szeptember 25., hétfő

Urunk azt mondja nekünk: mikor a bűn ítélete alatt vagytok, emlékez-zetek meg arról, hogy én már meghaltam értetek... Mikor a szívetek összeszorul a súlyos megpróbáltatástól, emlékezzetek meg arról, hogy a ti Megváltótok azért él, hogy közbenjárjon értetek. [...]

Vannak olyan dolgok, amelyeket sohase szabad elfelejtenünk. Krisztus szeretetét kényszerítő erejével mindig frissen kell tartanunk emlé-kezetünkben... Lelkünknek nem lehet egysége, egyesülése Istennel, csak Krisztus által. Az egységet és a szeretetet testvér és testvér között Jézus szeretetének kell örökre megszilárdítani és nyújtani. Nem keve-sebb, mint Krisztus halála tudta csak Isten szeretetét hatásossá tenni számunkra. Egyedül csak Krisztus halála miatt van az, hogy örömmel tekinthetünk az ő második eljövetele felé. Krisztus áldozata a mi re-ménységünk középpontja. Ehhez kell rögzítenünk hitünket. – *Jézus élete*, 659–660. o.

Az egység Krisztussal az egység kötelékét hozza létre egymással is. Ez az egység a legmeggyőzőbb bizonyíték a világ számára Krisztus fenségéről, erejéről és hatalmáról, hogy elvegye a bűnt.

A sötétség erőinek kevés esélye van a hívők ellen, akik szeretik egymást, ahogy Krisztus szerette őket, akik elutasítják, hogy ellenségeskedést, viszályt keltsenek, akik együtt állnak, akik kedvesek, bátrak és lágyszívűek, ápolják a hitet, amely szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket. Miénk kell, hogy legyen Krisztus Lelke, vagy nem vagyunk az övéi. [...]

Minél szorosabb az egységünk Krisztussal, annál szorosabb lesz az egységünk egymással. – *Isten fiaí és leányai*, 286. o.

A Krisztus kegyelme érdemek nélkül teszi megigazulttá a bűnöst. A megigazulás pedig a bűn teljes bocsánata. Amint a bűnös hit által elfogadja Krisztust, máris bocsánatot nyert. Krisztus igaz életét tudja be neki az Úr, ezért nem szabad kételkednie többé Isten megbocsátó kegyelmében. [...]

A bűnös nem támaszkodhat jó cselekedeteire mint megigazulásának eszközeire. El kell jutnia oda, ahol lemond minden bűnről, s a világosság egyik fokát a másik után teszi magáévá, amint ösvényére hull. Egyszerűen hit által megragadja a Krisztus vére általi ingyen és bőséges gondoskodást. Hisz Isten ígéreteiben, melyek Krisztus által megszentelődés, igazságosság és megváltás lettek számára.

S amint követi Jézust, alázatosan a világosságban fog járni, örvendezve a világosságnak, és másoknak is tükrözve azt. Hit által megigazulttá téve vidámságot visz magával az engedelmesség egész életében. Az Istennel való béke annak eredménye, amit Krisztus jelent számára. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1071. o.

Szeptember 26., kedd

Isten utasított, hogy mondjam el népének, a lelkészeknek és a gyülekezet tagjainak: „Haladjatok felfelé és előre azon az úton, amelyen Jézus is járt. Ne bízzatok saját véleményetekben. Az egyedüli biztonságotokat az igazságban való megszentelődés jelenti.” Izrael Istene azt akarja, hogy népe álljon meg az ő erejében, és fogadja el ezt az erőt, hogy továbbadhassa. Ő fogja bátorítani és támogatni azokat, akik teljes értelmükkel, szívükkel és erejükkel az Urat szolgálják. [...]

Pál a titokról beszélve, mely „elrejtett vala örök időktől fogva Istenben”, mondja a következőket: „Nékem minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végéremehetetlen gazdagságát; és hogy megvilágosítsam mindenknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől... azért, hogy megismertettessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége.” (Eféz 3:8–10)

Isten a nemzetek közül embereket választott ki, hogy az övéi legyenek, és a keresztény nevet viseljék. Ez egy királyi név, amit azoknak adott, akik egyesülnek Krisztussal. – *Lift Him Up*, 291. o.

Isten célja ma is az, mint amikor kihozta Izraelt Egyiptomból. Mikor a világ látja Isten jóságát, kegyességét, igazságát és a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor Isten jellemét látja. S mikor Isten törvénye ennyire meglátszik az életükben, a világ is felismeri azok fenségességét, akik minden más népnél jobban szeretik, félik és szolgálják Istent. Isten szeme népe minden tagján megpihen. Neki terve van mind-egyikükkel. Az a célja, hogy megkülönböztetett nép, szent utasításának gyakorlói legyenek. Isten mai népéhez ugyanúgy szól a szent ihletés szava, mint a régi Izraelhez: „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te, téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld színén.” (5Móz 7:6) [...]

Ezek a szavak sem tudják kifejezni Isten szándékának nagyságát és dicsőségét, melyet népén át akar elérni. Nemcsak ennek a világnak, de az egész mindenségnek be kell mutatniuk országának elveit. – *Bizony-ságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 12–13. o.

Szeptember 27., szerda

Az Efézusi levél 4. fejezete világosan és érthetően ecseteli Isten tervét, hogy Isten gyermekei meg tudják ragadni az igazságot. Az Úr itt világosan kijelenti annak módját, hogy egység lehessen a gyülekezetében, és a tagok egészséges vallásos tapasztalatot állíthassanak a világ elé. [...]

A szentség Isten ajándéka Krisztus által. Akik befogadják a Megváltót, azok Isten fiaivá válnak. Az Úr lelki gyermekei ők, újjászülettek és megújultak az igazságosságban és igaz szentségben. A gondolkodásuk megváltozott. Tisztábban látják az örök valóságokat. [...]

Tűzzük ki magunk elé célul, hogy minden szívességet és kedvességet megteszünk, amit meg tudunk tenni a körülöttünk levőknek. A nyájas szavak sohasem hangoznak hiába. Jézus mint hozzá intézettek jegyzi fel ezeket. Hintsétek a nyájasság, a szeretet, a gyengédség magját, és azok majd kivirágzanak és gyümölcsöt teremnek. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1117–1118. o.

Nem csekélység az, hogy egy világi, bűnt szerető elme átalakulhat, és megértheti Krisztus semmihez sem fogható szeretetét, kegyelmének szépségét és Isten fenségét, aminek következtében a lélek betöltekezik az Úr szeretetével, és megragadják őt a menny titkai... Az ilyen ember új gondolkodásmódot, új értelmet és érdekeket és új akaratot nyer. Vágyakozása és szeretete teljesen megújul. A menny, ami iránt korábban nem tanúsított érdeklődést, most teljes gazdagságában és dicsőségében mutatkozik meg előtte. A mennyre most már jövődöbéli lakhelyként tekint, ahol majd látni, szeretni és dicsőíteni fogja azt, aki drága véréen váltotta meg őt. – *The Faith I Live By*, 139. o.

A keresztény egység nagy erő. Hatalmas módon nyilvánítja ki, hogy akik ilyen közösségben élnek, azok Isten gyermekei. Ellenállhatatlan hatást gyakorol a világra, hogy az ember a saját természetében részesevé lehet az isteni természetnek, „kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4). Eggyé kell lennünk testvéreinkkel és Krisztussal, Krisztus által pedig Istennel. Akkor elmondhatják rólunk: „Ti pedig beteljesedtetek őbenne.” (Eféz 3:19) [...]

Foglaljuk el a kijelölt helyünket, és végezzük el a ránk bízott munkát! Isten arra hív bennünket, hogy vegyük a Szentlelket, és jöjjünk össze egységben és testvéri szeretetben, hogy egy célért küzdjünk.

Semmi sem gyengíti annyira a gyülekezetet, mint a széthúzás és a viszály. Semmi sem harcol annyira Krisztus és az igazság ellen, mint ez a lelkület. – *Az én életem ma*, 276. o.

Szeptember 28., csütörtök

Nem földi rang, születés, nemzetiség vagy vallásos előjog bizonyítja, hogy Isten családjának tagjai vagyunk, hanem az egész emberiséget magába foglaló szeretet. Még a bűnösök is, akik nem zárkóztak el telje-

sen Isten Lelke elől, fogékonyak a szeretetre. Bár gyűlölségre gyűlölködéssel felelhetnek, a szeretetet szeretettel viszonzozzák. Egyedül Isten lelkülete viszonzozza szeretettel a gyűlöletet. Szeretettel kell viseltetnünk a hálátlanok iránt, jót tennünk azokkal, akiktől semmi viszonzást nem várunk. Ez a mennyei uralkodó pecsétje. A Magasságos gyermekei ezzel a biztos jellel igazolják küldetésüket. – *Gondolatok a hegyibeszéd-ről*, 75. o.

A keresztények úgy viselkednek, mint Uruk. Ő tűzte ki a lobogót, majd miránk bízta, vajon köré gyülekezünk-e, vagy sem. Urunk és Megváltónk félretette birodalmát és gazdagságát. Kutatott utánunk, hogy megmentsen a nyomorúságtól, és olyanná emeljen minket, mint amilyen Ő. Megalázta magát, magára öltötte természetünket, hogy tőle tanulhasunk, s jótekingony, lemondó életét megvalósítva, lépésről lépésre követni tudjuk Őt a mennybe. Példaképünkhöz ugyan nem érhetünk fel, mégis hasonlíthatunk rá, úgy viselkedhetünk képességeink szerint, amint Ő élt. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből és a te felebarátodat, mint magadat.” Olyan szeretet éljen a szívünkben, hogy készségesen lemondjunk a világ kincseiről és megtiszteltetéséről, ha ezzel akár egyetlen embert is a Krisztus szolgálatába szegődésre tudunk vezetni. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 169. o.

Közülünk ki követi hűségesen a nagy példaképünket? Ki kezdte el a küzdelmet, és ki folytatja a harcot szívének büszkesége ellen? Ki jutott el közülünk addig, hogy birokra keljen az önzéssel, amíg ki nem lakoltatja szívéből, amíg el nem tünteti azt az életéből? Segítsen minket Isten, amikor a kereszten függő Krisztusra tekintünk, és látjuk a beteljesedő jeleket, amelyek egyre közelebb visznek bennünket az ítélethez, hogy annyira a szívünkbe vésődjön a kapott példa, hogy alázatosabbá, szerényebbé tegyen, kevésbé magunkkal törődővé, kevésbé bírálónak, és olyanokká, akik szívesen hordozzák mások terheit.

Tudtomra adták, hogy népünk egyre távolodik hitünk egyszerűségétől és az örömhír tisztaságától. Sokan nagy veszedelemben forognak. Ha nem változtatják meg az útirányukat, meddő hajtásokként metszik le őket az igaz szőlőtőről.

Testvéreim, tudomásomra hozták, hogy az örökkévaló világ küszöbén állunk. Minden egyes lépésnél feltétlenül győzelmet kell aratnunk.
– *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 18. o.

Szeptember 29., péntek – További tanulmányozásra

Isten fiai és leányai, „Ellenállni a kísértésnek” című fejezet, 79. o.

JEGYZET

JEGYZET

JEGYZET
